

Anh Chỉ Muốn Nắm Tay Em Thôi

Contents

Anh Chỉ Muốn Nắm Tay Em Thôi	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	11
3. Chương 3	20
4. Chương 4	25
5. Chương 5	32
6. Chương 6	38
7. Chương 7	45
8. Chương 8	52
9. Chương 9	59
10. Chương 10	64
11. Chương 11	73
12. Chương 12	79

Anh Chỉ Muốn Nắm Tay Em Thôi

Giới thiệu

Viên đá đẹp quá. Nó là gì thế? Sapphire à? Kim cương xanh đấy! Tim cô đập mạnh. Cái này hiếm l

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-chi-muon-nam-tay-em-thoi>

1. Chương 1

“Nghe anh bảo có việc gấp. Chúng tôi tới rồi đây”.

Gavin Jarrod, theo sau là ông anh cả Blake, vừa nói vừa bước vào văn phòng của Christian Manford vào một buổi sáng thứ hai. Khởi đầu một tuần thế này thật chẳng hay ho chút nào.

Vị luật sư quản lý bất động sản của người cha quá cố nhà Jarrod chỉ vào mấy chiếc ghế đặt ngay trước bàn làm việc rồi đợi Gavin và Blake ngồi hẳn xuống, “Tôi rất mừng vì các anh đã tới đây. Tiếc là tin nhận được không tốt lắm”.

Gavin ném một cái nhìn về gì nữa đây? sang phía ông anh trai, “Cũng không lạ. Kể từ lúc bố chúng tôi mất năm tháng trước chẳng có tin nào tốt lành cả, bắt đầu từ việc yêu cầu từng người chúng tôi tạm ngưng công việc để đến khu Jarrod Ridge một năm, nếu không tất cả sẽ bị mất quyền thừa kế”.

“Nó liên quan đến dự án và các giấy phép cần thiết để xây khu nhà gỗ mà các anh đã thiết kế ở khu nghỉ dưỡng”.

Gavin cố nén lại cảm giác hụt hẫng và bức bối. Đúng là ông bố của họ, đến lúc nằm yên trong mồ rồi vẫn dùng di nguyện để tiêu tốn cuộc sống của con cái.

“Lý do trì hoãn là gì? Đã mừng Một tháng Mười một rồi. Mặt đất sắp phủ băng. Chúng tôi còn phải đào móng rồi đổ bê tông cho kịp chứ”.

“Các anh không được cấp phép vì mảnh đất đó không thuộc phần bất động sản của ông cụ”.

“Cái gì?”, cả Gavin và anh trai đồng thanh thốt lên.

Blake nhào về phía trước, “Khoảnh đất đó ở chính giữa lòng khu Jarrod. Sao lại không thuộc quyền sở hữu của gia đình này được?”

Christian lôi ra một tấm bản đồ khu Jarrod Ridge từ trong tập hồ sơ trước mặt rồi đẩy nó qua mặt bàn. Anh chỉ vào dấu X trên một khoảnh đất rộng năm mẫu Anh được viền bằng mực đỏ.

“Đây là chỗ các anh muốn thì công. Khi điều tra chứng từ chúng tôi phát hiện ra ông nội các anh đã nhượng quyền sử dụng mảnh này cho ông Henry Caldwell từ năm mười năm trước”.

Gavin cố bối tìm những người họ Caldwell trong đầu, nhưng không nhớ ra gì. Dù đã sống mười tám năm đầu đời ở Aspen, nhưng không có lý gì anh phải biết thêm về những người địa phương. Khoảng mười năm trước, Gavin vào đại học và nhờ đó thoát khỏi thị trấn cùng người cha độc đoán - anh chỉ quay về khi không thể thoái thác. Nếu nói anh và bố không hợp tính nhau thì đúng là nhận định quá ư hời hợt, “Caldwell là lão quái nào?”

“Ông ta là chủ quán trọ Snowberry, một nhà nghỉ nhỏ ở Aspen có tuổi đời cũng ngang ngửa với khu Jarrod Ridge”.

“Sao ông nội chúng tôi lại bán cho ông ta một khu mỏ chết làm gì?” Khu mỏ cũ là chỗ Gavin rất thích tới chơi hồi còn nhỏ. Anh đã cùng các anh lang thang hàng giờ trong những đường hầm, rồi đến hồi trung học, Gavin cũng từng đưa bọn con gái tới đó để vui vẻ.

“Lẽ ra phải hỏi là sao lại có người muốn mua nó?”, Blake vặn lại, “Chỗ đó làm gì có đủ bạc để khai thác sinh lời”.

“Đó mới là cái đáng nói. Trong khi tìm tòi, tôi đã phát hiện ra ông nội các anh không bán khoảnh đất đó. Mà là ông cụ thua cược trong khi chơi bài poker”.

Gavin thốt lên, “Thế thì ta mua lại”.

Ánh mắt của Christian chiếu vào anh qua mép tấm bản đồ, “Cũng mong anh gặp may. Có rất nhiều thư tín trong hồ sơ của chúng tôi cho thấy suốt bao năm qua ông cụ thân sinh các anh đã cố mua lại khoảnh đất đó trên mười hai lần mà không được. Caldwell nhất quyết không bán”.

Blake ngả người lại trên ghế một cách khoan thai kỳ lạ trước cái bí mật đã làm kế hoạch của họ điều đúng, “Mẫu thiết kế cho khu nhà gỗ an ninh cao dành cho khách hạng A của khu nghỉ dưỡng đã vẽ rồi. Đội thợ xây đã ký hợp đồng, nguyên vật liệu cũng đã gọi vì chúng tôi đâu ngờ đến sự cố như thế này. Đành phải chọn nơi khác vậy”.

“Không được”, Gavin cương quyết, “Nếu còn bị đẩy ở chỗ này thêm bảy tháng nữa, không đời nào em nhả chỗ duy nhất mình có kỷ niệm đẹp đâu. Em sẽ thuyết phục lão Caldwell bán nó”.

Một bên khóe miệng của Blake nhếch lên, “Chẳng qua em chỉ muốn làm những thứ mà cha không làm được thôi”.

Gavin cười khẩy. Anh trai anh hiểu quá rõ con người và bản chất hiếu thắng của anh. Gavin chưa bao giờ buông tha một thử thách nào, “Nếu thắng được ông già thì càng tốt. Lúc em thành công chắc ông ấy phải đội nắp quan tài lên mất”.

“Nếu em thành công chứ”, ông anh trai nhắc nhở.

“Em sẽ làm được”. Việc có hai ông anh sinh đôi luôn hòa vào phản đối mình đã đem lại cho Gavin một cá tính bướng bỉnh đến cổ chấp, nhưng cũng chính tính cách này đã nâng anh lên đến đỉnh cao nghề nghiệp.

Blake lấy chiếc ví ra khỏi túi, rút một tờ Ben Franklin rồi đặt nó lên mặt bàn. Gavin nhác thấy ánh vàng kim trên ngón tay của anh trai. Cái khi gió gì vậy? Không, không thể là thứ đó. Nhưng gì thì gì, chuyện hăm dọa phải giải quyết trước đã. Lúc ra khỏi văn phòng của Christian anh sẽ xử lý món trang sức sau.

“Cực một trăm đô la là em không làm nổi”. Blake thách thức, “Có thể bố là người rất khó chịu, nhưng lại là một thương gia lỗi đời. Nếu có cách lấy lại miếng đất đó thì ông đã tìm ra lâu rồi”.

Gavin vừa lắc đầu vừa rút ra một tờ tiền y hệt, “Anh nói rồi đấy nhé. Có một thứ em học được từ nghề kỹ thuật, đó là chuyện gì cũng có cách giải quyết. Vấn đề ở chỗ anh có sẵn sàng trả giá không thôi. Chỉ cần tìm ra cái giá của Caldwell thì mảnh đất đó sẽ thuộc về ta”.

* * *

“Này!” Gavin gọi với theo đúng lúc Blake định trèo lên chiếc xe đỗ ngoài văn phòng của Christian, “Cái khi gì trên tay anh thế kia?”

Blake cười nhẹ, vẻ mặt thỏa mãn như vừa ăn xong một bữa tối thịnh soạn, “Samantha và anh vừa tổ chức đám cưới ở Vegas”.

Cú sốc làm bụng Gavin thắt lại, “Em tưởng anh tới đó lo việc khách sạn”.

“Lần này thì không. Bọn anh tới đó tổ chức hôn lễ rồi nghỉ trắng mặt: Tối nay bọn anh sẽ thông báo với cả nhà”.

“Anh mất trí rồi à?”

Blake nhìn thẳng vào mắt anh, “Ừ. Vì hạnh phúc đấy”.

“Samantha ở đây mấy năm rồi, có bao giờ anh để ý đến cô ấy theo kiểu đó đâu. Thậm chí anh còn bảo không được lẫn lộn công việc với lạc thú, nếu không sẽ bị nó quay ra đớp trộm kia mà”.

Mặt Blake đỏ dừ, “Biết nói sao nhỉ? Do hồi đó anh còn thiếu hiểu biết”.

“Anh làm vậy vì không muốn mất một trợ lý như cô ta chứ gì?”

“Đúng, lúc đầu thì thế, nhưng giờ đã khác. Anh yêu cô ấy”.

Gavin bật cười. Nhưng rồi anh nhận ra Blake không đùa. Vẻ mặt của anh trai rất nghiêm túc, thậm chí khờ khạo nữa, “Anh đùa em đấy hả?”

“Không. Anh làm vậy vì yêu thôi”.

Điều này không thuộc quan niệm của Gavin. Trong thế giới của anh, tình yêu là thứ phải tránh xa, như việc đứng trước đoàn tàu đang chạy hay nhảy từ trên cầu xuống, “Anh bảo yêu Samantha, kiểu tình cảm thể tới đâu bạc răng long ấy sao?”

“Đúng vậy”

Trông Blake rất hạnh phúc chứ không hề đau khổ. Sao chuyện đó lại xảy ra được? Mà cũng không quan trọng, cảm giác phần chần này cũng chẳng kéo dài được bao lâu. Blake cũng là con sâu việc như Gavin. Mà đàn bà thì ghét nhất điều đó. Và khi họ ném đủ cảm giác trống trải họ sẽ gói ghém đồ đạc rồi bỏ đi ngay, “Cô ta có thai rồi à?”

“Cái đó thì anh không biết, nhưng kể cả có thì với anh cũng không vấn đề gì”.

“Anh có nhớ làm cam kết trước không?”

“Anh không quan tâm về chuyện cam kết”.

“Blake, trước đây anh chưa bao giờ mù quáng hay ngớ ngẩn thì phải”.

“Và bây giờ cũng không. Thực ra đây là lần đầu tiên anh nhìn nhận sáng suốt, Samantha là người phụ nữ duy nhất mà anh ao ước và anh tuyệt đối tin tưởng cô ấy”.

Lão khờ khốn khổ bị dắt mũi rồi.

“Anh vẫn làm bừa dù biết việc mất mẹ đã khiến ông già phát điên thế nào à?”

“Anh sẽ phải điên như thế, khéo còn hơn thế nếu anh là một thằng hèn đến mức còn không dám hành động thế này”.

“Em không khuyên anh từ bỏ được à?”

“Không”. Blake vẫn giữ vẻ mặt bướng bỉnh dửng-dò-chọc-vào-tôi đấy, “Và anh khuyên em nên rút lui. Nên nhớ là em cũng thích Samantha”.

“Dưới vai trò trợ lý, đúng, cô ta thạo việc thật, có lẽ là trợ lý đắc lực nhất mà anh từng có. Nhưng kết hôn ư?” anh giả bộ rùng mình.

“Ừ, kết hôn. Em cũng nên thử đi”.

Không bao giờ. Anh và Trevor là những kẻ duy nhất lảng tránh chuyện cặp kè trong mấy tháng trở lại đây. Cũng may anh thừa hiểu mình không phải là kẻ yếu lòng. Nếu không chắc anh đã lo sốt vó rồi, “Chắc em chỉ còn nước chúc anh may mắn và hứa là em sẽ ở bên khi anh cần em thôi”.

“Để thu gom tàn tích à? Tôi không cần tới đâu”.

“Đấy là anh mong thế”.

“Tôi biết chắc. Samantha là người dành cho tôi. Người duy nhất”.

Gavin mở miệng định cãi tiếp, nhưng rồi đành nuốt lại. Blake đang mê đại và chắc đã mất hết lý trí vì được hầu hạ đều đặn và chu đáo. Gavin sẽ không thể thay đổi được quan điểm của anh. Điều khả dĩ nhất anh làm được là cầu cho lúc cuộc hôn nhân chấm dứt, Samantha không ôm theo một mảnh đất nào của khu Jarrod Ridge.

* * *

Khu Jarrod Ridge trông xa hoa bề thế bao nhiêu thì quán trọ Snowberry trông bé nhỏ và thoải mái bấy nhiêu, Gavin thầm nghĩ vậy khi anh lướt một cái nhìn ước lượng ngôi nhà thời Victoria rộng lớn và đảo một vòng quanh gia sản của đối thủ. Nằm giữa khu trung tâm thương mại, khu khách sạn nhỏ mang một vẻ duyên dáng thân thuộc dễ liên tưởng lại cái thời bùng nổ khai thác bạc ở Aspen những năm 1880, trong khi khu nghỉ mát của gia đình anh lại phục vụ những khách hàng đòi hỏi tiện nghi cao và dịch vụ tầm cỡ quốc tế.

Anh đẩy cánh cửa chiếc xe lấy trong đoàn xe Cadillac SUV màu đen sang trọng của Ridge, và âm thanh đầu tiên nghe thấy khi anh bước ra khỏi ghế lái là tiếng búa đập vào phần gỗ không đều của một tay thợ mộc non nghề. Đảo mắt từ đầu tới cuối dãy phố, anh soi kỹ cả vùng, hơi thở tỏa thành làn khói mờ trong không khí se lạnh mùa thu. Vị trí này không che vào đâu được. Khách có thể dễ dàng tản bộ tới những phòng trưng bày tranh và các cửa hàng quần áo hàng hiệu ở khu mua sắm, hoặc tới những nhà hàng cao cấp nhìn ra dòng sông Roaring Fork.

Nếu tính thêm mấy kho thóc ngoài khu nhà chính thì cả lô đất rất rộng và có giá.

Một con đường uốn lượn dẫn anh đi qua những rừng cây xơ xác và những bụi kim ngân um tùm vùng Aspen trĩu quả ánh lên trong cái nắng chiều. Tưởng như cái thời anh cùng mấy ông anh còn gài từng chùm quả kim ngân vào ná bắn mỗi bận trốn được khỏi đôi mắt điều hâu của ông bố đã trôi qua lâu lắm rồi.

Tuy ngôi nhà nghỉ có vẻ kiên cố, các ván che đã đến lúc phải sơn lại màu xanh lục. Lúc bước lên bậc thang bằng gạch dẫn đến cửa chính, anh thấy các thanh vịn màu vàng bơ cũng lung lay rồi. Cái giá anh đề nghị hẳn sẽ đem lại cho lão Caldwell một núi tiền dư sức để trả chi phí tân trang lại căn nhà.

Không ấn chuông ngoài cửa chính, Gavin lần theo tiếng búa nện khuất sau cái cổng to kéo dài từ mặt tiền đến phần hông nhà, hy vọng tìm được Caldwell hoặc ai đó dẫn anh đến chỗ ông ta. Một phụ nữ mặc áo khoác đỏ cầm búa đang quỳ gối, lưng quay lại phía anh. Cô đội một chiếc mũ len trùm kín đầu, để lộ nửa mái tóc quăn màu sẫm thả xuống trên lưng. Chắc chắn không phải Henry Caldwell rồi,

“Oái! Ôi, khỉ thật!”, giọng nói mướt mà thốt lên. Cái búa rơi nặng nề xuống mặt sàn.

“Cô có sao không?”

Cô gái đứng bật dậy rồi quay ngoắt lại, tay phải vẫn nắm chặt ngón cái bàn tay kia. Một đôi mắt to màu xanh sáng bắt gặp ánh mắt anh.

“Anh là ai?”. Vết đau làm giọng cô căng thẳng.

“Gavin Jarrod. Có cần giúp gì không?”

“Anh đang cần phòng ạ?”. Cô lơ câu hỏi của anh đi.

“Không. Tôi tới tìm ông Henry Caldwell”.

Anh tự động đánh giá cô. Khoảng hai mươi tới hai mươi lăm tuổi. Da trắng mịn. Người khá cao, nếu nhìn đôi chân dài đang vận quần bò thì chắc hẳn bên trong lớp áo paca là một cơ thể mảnh dẻ. Tóm lại, đẹp và đáng tìm hiểu.

Sau rồi anh mới đánh giá tình hình: một cây đinh tán dỏ vào mối cố định giữa tay vịn và cây trụ. Góc này không phải dễ với một tay không quen làm, “Để tôi làm cho”.

Anh cúi người, vốc cái búa lên - với tay phụ nữ thì khá nặng - rồi vung tay một cái, đóng chặt cái đinh xuống, “Xong rồi đây”

“Cảm ơn anh”. Cô gái miễn cưỡng nhận lấy chiếc búa bằng một tay, bàn tay bị thương kia vẫn ép chặt vào người.

“Để tôi xem”. Anh nắm lấy cổ tay cô rồi xem xét ngón cái đỏ tấy. Mặt móng không sơn vẫn nguyên lành, không bị tụ máu.

Hơi ấm từ làn da mịn màng của cô truyền sang anh, khiến các mạch máu phản ứng rất kỳ cục. Chưa chồng ư? Ngón áp út để trần. Anh miết ngón cái trên lòng bàn tay cô.

Bất chợt cô khẽ rít lên, rồi giật mạnh lại.

Tệ thật. Đã lâu rồi anh chưa phản ứng tức thì như vậy khi tiếp xúc với phụ nữ, “Chắc chỉ bị bầm nhẹ thôi. Lẽ ra nên đeo găng tay bảo hộ thì an toàn hơn”.

Cô nheo mắt, làm anh chú ý ngay tới hàng mi đen trông như thật. Mà kể cả cô có trang điểm chắc cũng không phải thể loại bọn đàn ông nhận ra được, “Lúc đeo găng tôi không cảm thấy được. Ông Henry đang đợi anh à? Tôi không nghe ông bảo có cuộc hẹn nào cả”.

“Tôi không hẹn trước”. Anh định sẽ tới bất thành linh để buộc ông già phải bán mà không dè chừng được.

“Anh muốn bán gì à?”

“Không. Mà tôi chưa kịp nghe tên cô”.

“Tôi đã nói ra đâu”, cô gái nhặt hộp đinh mạ kẽm cùng chiếc búa và đôi găng không dùng đến lên, “Mời anh theo tôi”.

Cô bước về phía cửa sau, rồi dẫn anh vào một gian bếp ấm cúng. Mùi thịt bò om quyện với mùi bánh mì mới nướng lan theo khi hai người đi qua hành lang trung tâm tới tận phòng khách ở gian ngoài, làm anh ứa nước miếng và thấy bụng sôi lên, “Xin đợi ở đây đã. Mà anh đến vì việc gì để tôi còn nói lại với ông?”

“Về một vụ cược bài poker hồi trước”.

Đôi mày đậm màu của cô gái nhíu lại, “Ông vay tiền anh à?”

“Không”. Rồi anh không nói thêm gì nữa. Dù cô ta có quyến rũ đến mấy anh cũng không kể chuyện riêng cho - trừ phi họ cùng ăn tối.

Cô tò mò nhìn một lượt, làm người anh nóng ran bên dưới lớp áo gió, “Trông anh không có vẻ là bạn chơi poker của ông ấy”.

“Tôi có chơi đâu”.

“Thế anh...?”

“Tôi vì việc riêng”.

Cô rướn thẳng người, cầm hắt lên, “Để tôi xem ông Henry có rảnh không đã”.

Từ lúc về thị trấn, Gavin chưa hẹn hò ai. Lúc này nhìn cô lột chiếc mũ len, những lọn tóc quăn dày óng ả bung ra, rồi cô kéo sượt chiếc phéc-mơ-tuya ở áo choàng xuống, ngọn lửa cạn khô bấy lâu trong anh lại bùng hực bốc lên. Anh nhìn theo cho tới khi cô rẽ qua một góc rồi khuất dạng.

Nhất định anh phải mời bằng được con mồi này đi ăn tối. Rồi cả lên giường nữa. Thích thú với ý nghĩ đó, tim anh càng đập mạnh hơn.

Anh mở phanh chiếc áo gió, rồi xem xét kỹ căn phòng. Toàn đồ cổ. Nhưng chưa tới mức làm người ta sợ không dám ngồi lên. Ren, nhung và vải hoa tràn ngập. Dù vậy vẫn chưa đủ chất nữ tính để khiến bản tính đàn ông của anh bị lung lay. Nhà nghỉ này không tệ lắm. Nhưng vẫn không là gì so với khu Ridge.

“Anh có họ hàng gì với nhà Jarrod ở Jarrod Ridge không?”. Tiếng cô gái cất lên từ phía sau.

Cô trở lại từ lúc nào anh không hay biết. Lúc này cô đã cởi bỏ áo khoác ngoài, để lộ chiếc áo len cổ lọ tím bó sát thân hình mảnh dẻ với những đường cong hấp dẫn. Đẹp. Và rất bỏ công theo đuổi đây, “Có đấy!”

Miệng cô mím lại, tỏ vẻ không hài lòng với câu trả lời... À, giờ mới phát hiện ra cô ta vừa mới bôi một lớp son bóng lên đôi môi đỏ và rộng. Một dấu hiệu tốt đây. Nếu không để ý, cô ta đã chẳng mất công làm thế.

“Ông nội tôi sẽ ra gặp anh bây giờ”.

Ý định của anh như một chiếc động cơ máy bay hỏng, bỗng phun xì xì và chết ngắc, “Ông nội cô?”

“Vâng”.

Phát hiện này lập tức bóp chết mọi cơ hội của anh hòng hẹn hò hay đưa cô lên giường. Với chiến tích yêu đương từ trước tới giờ, anh không dám làm hỏng bát cuộc mua bán bằng một cuộc tình đổ vỡ nữa. Công việc phải được ưu tiên hàng đầu - đặc biệt là công việc làm ăn của gia đình. Nhưng có thể sau khi giao dịch hoàn tất thì...

Anh không thể tưởng tượng sống được một năm mà không có bạn tình, nhưng hai tháng trước khi ông cụ chết, anh cũng vừa chấm dứt một mối quan hệ, và từ đó tới nay chưa ai ở khu nghỉ dưỡng khiến anh thêm muốn như cô gái này.

“Cô không phải người trong vùng nhỉ?”, anh hỏi. Bây giờ, khi những người có tiếng tăm ồ ạt về đây, còn chưa kể từng đợt du khách mùa trượt tuyết đến rồi đi liên tục, chẳng dễ kiếm một người gốc Aspen trong vùng nữa.

“Không”. Cô khoanh tay trước ngực, trông vừa đề phòng vừa thách thức. Ngon mắt thật. Yên đã nào.

“Tôi đã làm đủ nơi trên thế giới rồi, nhưng chưa nghĩ ra giọng cô thuộc vùng nào”.

“Vậy thì tốt”.

Trời đất, hình như cô này có ác cảm với anh, “Tôi vừa làm gì khiến cô phật ý à, cô Caldwell?”

“Taylor”.

Anh nhướn một bên mày.

“Họ của tôi là Taylor”.

Anh để ý thấy câu hỏi của mình lại bị phớt lờ. Có vẻ như cô Taylor này cũng giống anh, luôn hạn chế người khác biết về mình. Anh lướt nhanh qua ngón áp út của cô lần nữa, “Cô có gia đình chưa?”

Cô đảo mắt đi nơi khác, rồi nhìn xuống mặt đồng hồ, nhưng trên gương mặt đó anh vẫn kịp chớp được một thoáng đau khổ, “Giờ thì không còn nữa. Tôi pha cái gì cho anh nhé? Cà phê? Hay trà? Thường nhà tôi hay dùng bữa trà chiều lúc bốn giờ”.

Thế là có cơ để rút lui đây, nhưng anh chưa muốn cho cô thoát vợi - chừng nào còn chưa tìm ra nguyên nhân cho cử chỉ lạnh lùng kia, “Không cần đâu. Cô tới đây chơi với ông à?”

“Tôi quản lý nhà nghỉ cho ông”.

“Làm lâu chưa?”

“Một thời gian thôi”.

Anh suýt bật cười trước cách trả lời nhát gừng này. Chưa có người phụ nữ nào khiến anh phải chật vật như một tay thợ mỏ sàng đá quý để lấy thông tin như thế. Anh đã quen với những người nói không ngừng nghỉ. Muốn biết thêm về cô gái này, chắc phải dùng một mảnh hoàn toàn mới.

“Tôi là người địa phương - trước kia thì đúng hơn. Nhưng tôi mới quay về được... một thời gian thôi”. Anh nhại lại.

“Tôi có nghe rồi”.

“Thế à?”

“Đừng tưởng bở. Tôi không có ý định tìm hiểu về nhà Jarrod các anh đâu. Một thành phố chưa đầy sáu nghìn dân, chủ yếu không đi làm cả ngày thì cái máy buôn chuyện sẽ dễ hoạt động vượt công suất thôi. Chuyện bố anh qua đời và điều kiện di chúc của ông đang là chủ đề nóng hổi. Tôi thành thật chia buồn về sự ra đi của ông”.

Anh nuốt khan cụm từ “nhà Jarrod các anh”, “Cảm ơn cô, nhưng nếu cái máy buôn chuyện đó hoạt động hiệu quả, thì hẳn cô biết giữa tôi và bố không có chuyện sứt mẻ tình cảm gì. Tôi chỉ ở đây thêm bảy tháng nữa thôi”.

“Thế thì thiệt cho anh. Aspen đẹp thế kia mà”.

Anh lơ đãng nhìn xuống tận đôi chân mang boots của cô, rồi trở lại đối diện với đôi mắt, “Vô cùng đẹp. Nhưng không ấm áp như tôi muốn”.

Cô sững người, rõ ràng đã hiểu anh không định ám chỉ khí hậu trong thành phố. Má cô bỗng ửng đỏ và đôi môi khê mở.

“Phải rồi, mà anh cũng đủ trưởng thành để biết không phải lúc nào muốn cũng được”.

Có tiếng hắng giọng vang lên, ngắt quãng câu chuyện. Một người đàn ông có tuổi, cao, gầy guộc, nhưng có dáng đứng nghiêm nghị cùng một mái tóc trắng như cước xuất hiện ngay lối ra vào. Đôi mắt cũng màu xanh sáng như của cô cháu gái nhìn thẳng vào Gavin, “Người nhà Jarrod hả?”

“Tôi là Gavin Jarrod. Tôi muốn nói chuyện với ông về...”.

Caldwell giơ bàn tay đã nổi gân xanh, “Sabrina, cháu đi pha hộ ông tách cà phê cho mất đỡ nhoe. Lúc nào chớp mắt cũng bị như vậy”.

Khởi đầu thế này là không thuận lợi rồi. Gavin phải cố lắm mới không quay lại để ngắm cô gái tóc nâu này từ phía sau, “Xin lỗi vì làm ông thức giấc”.

Caldwell khoát tay, “Đang xem bản tin thì ngủ gật. Toàn những thứ bá láp nghe đến bực. Có các cô tóc vàng váy ngắn đi giày cao gót đọc tin mà vẫn toàn tin không tốt tới tin xấu. Giờ thì dậy được rồi. Ta chẳng còn sống được bao lâu, sao cứ ngủ mãi được. Ta có thể giúp gì cho cậu nào, Gavin Jarrod?”

“Tôi muốn mua lại khoảnh đất mà bố tôi thua cược ông”.

“Lẽ ra phải biết ngay một trong số các anh sẽ tiếp tục chỗ ông bố bỏ lại. Hình như thói của nhà Jarrod là đến mè neho ta thì phải. Ít ra cậu còn dám trực tiếp quấy rầy ta, chứ không phải nhờ qua một lão luật sư chết giẫm nào đấy. Một kẻ không dám xắn tay làm việc nhơ nhuốc của mình thì cũng chẳng ra gì”.

Gavin cầm tức, nhưng đành nuốt vào trong. Anh phải cố xoay sở thôi, “Chắc hẳn ông đã biết, cái hầm mỏ chẳng có giá trị gì cả”.

“Còn tùy cậu coi cái gì là có giá. Đâu nhất thiết phải là mỏ quặng”.

Quả là một lão già khó đoán, “Mảnh đất đó nằm chính giữa khu Jarrod Ridge”.

“Và việc tôi sở hữu nó làm cậu gai mắt hả, nhóc? Ông bố các anh cũng đứng ngồi không yên đấy”. Đôi mắt già nua nhưng tinh anh neho lại, đầy vẻ ranh mãnh.

“Anh cả và tôi muốn xây dựng một khu nhà gỗ trên khoảnh đất đó”.

“Chẳng phải trên đó các anh dư sức làm ăn rồi sao? Chỗ nào cũng có nhà nghỉ, đây là còn chưa kể trang viên Jarrod”.

“Đây sẽ là khu nghỉ cao cấp dành cho khách có nhu cầu riêng tư và an ninh tăng cường hơn những nhà nghỉ và khách sạn hiện thời”.

Henry cười mũi, “Chắc toàn dân Molly Wood đã có vợ có chồng nhưng lên đi với người khác đây”.

Thêm một đòn nữa, “Chúng tôi hướng đến các quan chức cấp cao thì đúng hơn”.

“Có để cho tổng thống ở cũng mặc. Không bán mảnh đất đó”.

Gavin cố ghìm lại cảm giác điên tiết, “Ông giữ lại chỗ đó làm gì, ông Caldwell? Mảnh đất này không tiếp giáp với đường xá nên đâu thi công được. Nếu không có văn bản xin phép đi ngang qua đất nhà Jarrod, ông còn chẳng bước vào được tới nơi”.

“Cậu nghĩ thế à? Con trai, ta đã qua lại khu mỏ đó suốt 50 năm rồi đây - thường xuyên đến mức biết được cậu là một trong mấy đứa ngày trước hay đóng trại trong hầm”.

Hay thật. Cho tới lần trở về gần nhất Gavin chưa thấy dấu vết người nào khác lai vãng ở đó ngoài anh và các ông anh. Lối vào được ngụy trang rất kỹ, “Vâng. Cả bốn anh em tôi, nhưng có lẽ tôi là người ở đó nhiều hơn cả ba ông anh cộng lại”.

“Và dọn dẹp cũng rất sạch sẽ nữa, hả?”

“Bố chúng tôi cấm không được tới đó. Nên chúng tôi không muốn để lại dấu vết gì”.

“Phải cấm vì ông ta đâu có quyền sở hữu nó”.

“Cái này bố chưa nói với chúng tôi, và chúng tôi cũng muốn nhân đây sửa lại. Tôi đang định đề nghị cái giá là...”

“Cậu có trả bao nhiêu cũng vậy cả. Ta không bán là không bán. Cậu là đứa nào chứ? Kiến trúc sư, kỹ sư, nhân viên tiếp thị hay giám đốc khách sạn?”

Caldwell có biết chút ít về nhà Jarrod, nhưng vì cả gia đình đã ở Aspen từ đời này sang đời khác nên nếu có ai đó biết rõ thì cũng không phải chuyện lạ, “Tôi là kỹ sư xây dựng. Anh Blake của tôi là chủ công trình, chịu trách nhiệm thiết kế khu nhà gỗ sắp thi công. Chúng tôi sẽ trả ông một khoản rất hậu”.

“Đâu cần tới tiền của các anh”.

“Nhà nghỉ của ông có thể cần tân trang lại đôi chút”.

Caldwell cười khẩy, “Ta sẽ tự lo”.

“Chỉ còn vài tuần nữa là khu trượt tuyết mở cửa”.

“Tin đó cũ rồi”.

Gavin không khoái đem chuyện riêng vào công việc vì nó sẽ chỉ làm đối phương lẩn lỏi, nhưng giờ anh chẳng còn cách nào khác, “Ông Caldwell, chắc ông cũng thấy rồi, khu mỏ đó có giá trị tinh thần với tôi. Cả hồi trẻ tôi đã gắn với nơi đó. Nó lưu lại nhiều kỷ niệm đẹp”.

Đôi mắt xanh thăm nít chặt ánh nhìn của anh, “Với người không bao giờ chịu về nhà thì cậu đúng là rất gần bó với nơi này. Không lẽ ngọn núi đã mê hoặc được cậu rồi. Có người bảo một khi nó đã tóm được ai thì sẽ người đó không thể thoát được”.

Dù ông già có kể chuyện gì thì Gavin vẫn định sẽ cuốn gói khởi chốn này ngay lúc anh lo xong xuôi phần di chúc của mình, “Bản thiết kế của chúng tôi vẫn bảo tồn khu mỏ cùng giá trị lịch sử của nó. Khu nhà gỗ sẽ hòa hợp với khung cảnh xung quanh”.

“Ta vẫn không muốn bán”.

“Vậy phải làm sao để ông thay đổi ý định? Ông có muốn xem bản thiết kế không?”

“Ta xem bản thiết kế làm quái gì!”

Gavin nghiêng chặt răng đến tưởng vỡ cả hàm. Cần phải tìm ra cách thuyết phục ông già này, mà bây giờ đầu óc anh trống rỗng. Anh lôi từ trong túi ra một mảnh giấy ghi giá tiền và đưa nó cho Caldwell, “Ông xem giá của chúng tôi đi đã”.

Thấy ông già không động tĩnh gì với cái phong bì, Gavin đành đặt nó lên mặt bàn, “Mong ông hãy suy nghĩ kỹ. Cảm ơn vì đã tiếp đón”.

Đoạn anh bước về phía cửa.

“Cậu nghĩ thế nào về cháu gái Sabrina của ta?”, Caldwell nói với theo.

Gavin dừng hẳn rồi quay lại, “Sao kia ạ?”

“Thích nó rồi chứ gì?”

Lão già đang tính chuyện gì đây? “Cô cháu gái của ông cũng tương đối hấp dẫn”.

Caldwell gật đầu, “Nó rất ưa nhìn, cái đó thì không bàn cãi. Cũng giống bà nội nó, Colleen của ta. Đóng cửa lại!”

Không đoán được mục đích cuộc nói chuyện nữa, Gavin đành nghe theo. Chiếc phong bì vẫn nằm yên trên bàn, chưa được mở.

“Cậu muốn có mảnh đất ấy đến mức nào?”

Nghe gay go rồi, “Tôi muốn đất đai của nhà Jarrod được toàn vẹn”.

Caldwell xoa xoa cằm, “Ăn một phải đổi một”.

Thế là nghĩa quái gì? Xem chừng ông già hoàn toàn nghiêm nghị, nhưng Gavin sợ đã đánh giá nhầm lão ta. Gavin từ từ bước qua tấm thảm, “Tôi không hiểu ý ông”.

“Cưới Sabrina đi rồi ta sẽ bán mảnh đất cho”.

Cú sốc như giáng một đòn trời đánh vào ngực Gavin. Chẳng lẽ hôm nay ai cũng điên vì chuyện cưới hỏi hết rồi à? Mới đầu là Blake, giờ lại đến ông già này, “Cưới cô ấy?”

“Biết đâu lại được”.

Gavin lắc đầu. Lão Caldwell này chắc lắm lắm rồi. Nhưng lúc này chưa thể làm lão phát ý được, “Thế này ạ, tôi cũng vừa biết Sabrina, nhưng này ông không đến sớm nên không để ý. Có vẻ cô ấy rất ít thiện cảm với tôi”.

Caldwell mỉm cười, nói đúng hơn là tự cười với ông ta, “Nó thích cậu đấy”.

Người Gavin bắt đầu nổi gai, “Cô ấy nói vậy sao?”

“Không. Ta biết vậy thôi”,

Câu chuyện này nghe kỳ quái quá. Cô cháu gái có vấn đề gì mà ông ta phải dụ người khác kết hôn cùng? “Ông Caldwell, ông chưa hiểu rõ tôi đâu. Sao lại muốn gả cháu gái cho tôi?”

“Colleen của ta cũng là cưới do sắp đặt như thế này. Mãi tới tuần tổ chức đám cưới ta mới để mắt đến cô ấy. Nhưng chúng ta nảy sinh tình cảm từ cái phút gặp nhau ở ga tàu điện. Cũng như cậu và Sabrina”.

Gavin không lên tiếng phủ nhận về chuyện đó, “Tôi cũng mừng là chuyện của ông suôn sẻ, nhưng nói thật, tôi không hứng thú với chuyện cưới xin. Công việc choán hết thời gian của tôi rồi. Tôi di chuyển thường xuyên, hầu như chỉ ở một chỗ từ sáu tháng đến một năm. Không cô gái nào muốn sống kiểu đó đâu”.

Và anh đã đúc rút được điều đó từ cay đắng.

“Nhưng cậu vẫn trở về vùng núi này đó thôi... Sabrina. Cưới con bé đi. Rồi cậu trả mảnh đó giá bao nhiêu ta chấp nhận hết”.

Chết tiệt. Bảo làm gì anh cũng sẵn sàng ngay. Còn cưới ư? “Tôi rất tiếc, ông Caldwell ạ. Tôi không phải người ông cần rồi”.

“Ta chỉ còn lại mỗi mình Sabrina. Chắc cậu cũng thấy, ta đâu còn trai tráng. Đã bảy mươi lăm tuổi đầu, sức khỏe của ta cũng không được như trước. Nhưng đó là chuyện giữa ta và bác sĩ, giờ thêm cậu. Sabrina không cần phải biết. Lúc ta đi rồi, chẳng còn ai chăm sóc nó nữa. Ta muốn lo chu đáo cho Sabrina trước khi đi”.

Vẻ lo lắng thật sự trong đôi mắt xanh biếc đầy mỏi mệt khiến ngực Gavin nhói lên. Ngớ ngẩn thật. Lão ta đang bày mày dầy thôi.

“Tôi không phù hợp với việc này đâu”. Anh nhắc lại.

“Ta lại nghĩ là có đấy. Riêng việc cậu từ chối thẳng thừng dù Sabrina sẽ thừa hưởng tất cả gia sản của ta đã đủ để ta tin chắc chắn rồi. Ta nói chuyện với cậu chưa quá mười phút, Gavin Jarrod ạ, nhưng ta nhận ra ngay cậu hơn ông bố gấp hai lần. Mảnh đất có gì là ông ta vắt kiệt thứ đó mà không đếm xỉa tới điều gì khác ngoài lợi nhuận. Còn cậu, xem cách cậu quan tâm tới một cái hang đào vô dụng, cũng đủ thấy cậu thông minh hơn. Cậu biết trân trọng mảnh đất và thiên nhiên”.

Đúng rồi, “Ông đánh giá hơi thoáng thì phải, ông Caldwell”.

“Nhưng chính xác. Cậu sẽ có cách đối xử tương tự với con bé”.

Gavin lùi lại về phía cửa, “Câu trả lời vẫn là không”.

“Nếu cậu tưởng cứ đợi đến lúc ta chết rồi mua lại mảnh đất từ Sabrina thì hãy nghĩ lại đi. Ta mà chết trước khi nó kết hôn, mảnh đất sẽ được hiến cho Sở Tài nguyên Quốc gia”.

Khốn kiếp. Cái sở đó thể nào chẳng thu hồi đất để làm đường vào hầm mỏ. Cuối cùng Jarrod Ridge chỉ tổn thất thêm, lại còn vấn đề khách tham quan lang thang khỏi trục đường nữa. Không gian tĩnh mịch và vắng vẻ thế là đi đời.

“Nếu cậu đồng ý, ta còn có thêm một điều kiện nữa. Ta không muốn con bé biết gì về sự thỏa thuận này. Hiểu chứ? Hãy quan tâm tìm hiểu nó một cách tử tế đằng hoàng. Không yêu cậu thì nó sẽ không cưới cậu được. Ta biết có vậy thôi”.

Với Gavin, giả dối để được một người đàn bà yêu là điều đáng sỉ nhục. Nếu làm trò đó thì anh còn xem bản thân ra gì nữa? Anh đã suýt buột ra câu từ chối.

“Con trai, nếu cậu muốn nắm mảnh đất đó thì đây là cách duy nhất lấy được nó. Điều kiện của ta đấy. Chấp nhận thì được, không thì thôi”.

Trời ạ, đúng là điên khùng!

Sabrina gõ cửa, rồi bước vào với chiếc khay nặng trĩu. Gavin nghe mạch mình đập thành thịch.

Cưới cô ta sao?

Nhưng cưới một cô gái đẹp thì cũng đâu đến nỗi.

Cả đời anh đúng là chưa từng nghe đến mưu tính nào điên rồ mức này. Vậy sao còn đứng đây làm gì?

Nếu chỉ cưới mới lấy lại được mảnh đất, mới làm được cái bố anh không thể làm, mới giúp nhà anh không thiệt thêm mảnh đất nào nữa, thì còn lựa chọn nào khác đây? Vì lợi ích của gia đình và Jarrod Ridge, anh buộc phải chấp nhận yêu cầu này.

Nhưng đám cưới sẽ chỉ tạm bợ. Lúc anh trở lại với công việc trước đây, mọi chuyện sẽ như cũ, thêm việc anh vắng mặt thường xuyên, mối quan hệ này sẽ chóng tàn – hết như những cuộc tình ái trước.

Khởi đầu một mối quan hệ thế này đây - chưa gì đã tính tới chuyện kết thúc.

Tuy nhiên anh lại bị Sabrina cuốn hút và ý nghĩ ở cùng cô thật hấp dẫn vô cùng.

Anh sẽ cần một bản giao kèo chặt chẽ.

“Anh muốn lấy thêm gì à?”, Sabrina vừa hỏi vừa nhìn xoáy đầy ngờ vực. Cảm giác khao khát cháy bỏng quen thuộc thôi thúc trong từng mạch máu, khiến anh bồn chồn.

“Thế này được rồi, cháu yêu”, Caldwell đáp.

Cô rời khỏi phòng, bước đi đầy miễn cưỡng biểu lộ tính cách đề phòng hết như ông nội.

Gavin hít một hơi dài, ép cho lý trí quay trở lại để gọi cho anh một cách hay hơn. Nhưng không được, “Tôi đồng ý”.

2. Chương 2

Ông nội cô đã khép cửa lại. Cả đời Sabrina chưa thấy có lúc nào ông lại không muốn cô nghe trò chuyện. Cô quy kết là do vị khách không mời mà cũng chẳng thêm hên trước lấy một tiếng kia.

Ở Gavin Jarrod hội tụ tất cả những gì Sabrina ghét ở những tay du khách sắp tới đây vào mùa trượt tuyết. Những kẻ giàu có, với mớ tóc đánh rối, khuôn mặt không tì vết cùng cơ thể cuộn cuộn bắp nghênh ngang diễu vào thị trấn như thể họ là chủ chỗ này. Họ vùng tiền khắp nơi, thái độ hống hách, coi nhu cầu của mình là trung tâm thế giới, và hành xử như thể các cửa hàng địa phương phải hôn đôi giày xa xỉ của họ, rồi còn phải rít cảm ơn bất kể mảnh vụn nào những tay khách sộp đó ném cho.

Ồ, nhưng cô thì khác. Thời đi học cô đã chịu đủ thái độ kẻ cả của những đứa con nhà giàu hợm hĩnh ở trường đại học tư dành cho giới thượng lưu nơi bố mẹ cô từng giảng dạy. Những đứa trẻ kênh kiệu đó luôn tìm cách để Sabrina hiểu cô không thuộc tầng lớp của chúng. Cứ như cô là con gái của giảng viên thì hèn kém hơn so với những kẻ sinh ra trong nhung lụa.

Cô lắng cái giẻ lau lên mặt quầy, cố gạt đi cơn giận và sự lo lắng khiến gan ruột sôi lên. Cô biết sức khỏe của ông đạo này không còn tốt như hồi ba năm trước, lúc cô mới tới. Ông ngủ nhiều hơn, ăn ít đi và rất khó khăn trong việc duy trì hoạt động thường ngày của quán trọ - công việc trước đây ông làm đầy nhiệt huyết. Nhưng ông tuyệt đối không cho cô thuê người giúp. Lúc nào ông cũng bảo sẽ lo xong mọi chuyện, vậy mà những thứ cần làm ngày càng chất đống trong khi chẳng còn bao lâu nữa là đến lễ Tạ ơn, vào lúc đó các dốc trượt tuyết sẽ chính thức mở cửa đón du khách tới - mặc cho nhà nghỉ đã sẵn sàng đón tiếp hay chưa.

Có phải Gavin Jarrod tới để gặng mua quán trọ không? Thật khó tưởng tượng cảnh ông nhượng quyền điều hành cho người khác. Nhưng thời điểm đó đang đến gần, cô nhận ra điều ấy mà thấy lòng nặng trĩu. Cô đã mong - cầu khẩn thì đúng hơn - ông sẽ để cô tiếp quản. Nhưng vài tháng trước, lúc đang dọn phòng làm việc cho ông, cô tình cờ thấy một cuốn sách kêu gọi hiến đất cho Hội Quản lý Di sản. Khi hỏi ông về vấn đề này, ông chỉ bảo cô không phải lo gì cả, vì ông đã lo mọi thứ rồi. Nhưng cô không lo lắng sao được? Nếu quán trọ này được hiến hay bán đi, cô sẽ phải tìm nhà và công việc mới.

Trong thời điểm hiện tại, việc duy nhất cô làm được là cố gắng phụ giúp ông thật nhiều. Cô liếc nhìn ngón tay bị đau. Nghề mộc không phải sở trường của cô, nhưng làm nhiều rồi cũng sẽ quen.

Cửa phòng khách mở, có tiếng bước chân tiến lại gần - nghe mạnh dạn và chắc nịch thế này, rõ ràng không thể là ông nội.

“Cảm ơn về đồ nhắm và tách cà phê nhé”.

Gavin Jarrod là ai, hử và ông nội cô có chuyện gì? Cô từ từ quay lại, ngại nhìn thẳng vào đôi mắt nâu có ánh kim như biết nhìn thấu suốt, “Không có gì”.

“Có lẽ tôi chưa được nếm món bánh dứa nào ngon như cô làm đâu”.

Cảm giác mãn nguyện làm người cô đang nóng gờ lại bùng lên. Cô phải chặt vật lắm mới dìm được phản ứng đó xuống. Rõ ràng về cuốn hút, lời nói ngọt ngào cùng tiền bạc và cái mã ngoài đã giúp anh ta gặp suôn sẻ trong cuộc sống, “Nhờ công thức của bà tôi thôi mà”.

“Ông Henry bảo là tối nay quán nhà không có khách”.

Sao nội lại sẵn sàng cho hử biết thế này? “Đúng vậy. Khoảng đầu tháng mười một cũng giống khoảng lặng ngay trước khi có bão liên tục”.

“Thế này cũng giống khu Ridge vào thời điểm Ngày hội Thực phẩm và Rượu kết thúc. Tôi chuẩn bị thăm thú các nhà hàng trong khu này trước lúc du khách kéo về đây. Cô dẫn tôi đến chỗ nào cô thích nhất nhé”.

Cô phải cố không nhú mồm. Anh ta đâu phải người đầu tiên tưởng rằng có được cô dễ như đặt phòng khách sạn, “Tôi không thích chỗ nào cả, mà tôi cũng vừa nấu bữa tối cho ông nội và tôi rồi”.

Mắt anh nhú lại, “Ông Henry ăn một mình cũng được. Để ai đó nấu cho cô, thay đổi không khí đi”.

Ăn đồ người khác nấu, nghe hấp dẫn thật, nhưng không phải với loại người như Gavin Jarrod. Đã có quá nhiều tay nhà giàu tán tỉnh rồi bỏ rơi cô khi cô không chịu ăn nằm với chúng.

“Thôi khỏi. Dù sao cũng cảm ơn anh”. Cô vội vã chêm vào một câu nữa vì cảm giác người bà đã khuấy vừa đập nhẹ vào đầu gối, phạt cô tội vô ơn và kiêu ngạo.

Ánh mắt anh vẫn nhìn xoáy vào cô. Cô tưởng như mình là một con bướm đang vùng vẫy thoát khỏi cái ghim kẹp của tay sư tập, “Ông Henry đang lo cô cứ ru rú ở nhà đấy”.

Cảm giác ngưng trệ người sôi lên trong cô. Cô phải cảm ơn ông quá, “Vì tôi không hẹn hò nữa”.

“Không bao giờ?”

“Đúng vậy”.

Anh há hốc miệng, “Vậy cô đồng tính hả?”

Biết ngay mà, “Cứ cô nào từ chối anh cũng đều đồng tính hết hay sao?”

Đôi môi đầy đặn của Gavin từ từ nở một nụ cười, “Chỉ những ai không nhận ra sức hút quá rõ ràng giữa hai ta thôi”.

Anh ta đã nhận ra rồi sao? Từ khi chồng qua đời, cô chưa biết tới phản ứng nào dồn dập thế này, nên nó đã làm cô mất cảnh giác. Cô không muốn theo đuổi tiếp, “Chẳng có sức hút nào cả”.

Ánh lửa trong mắt Gavin như khuyến cáo lẽ ra cô không nên thách thức. Chỉ hai lần sai bước, anh đã đứng cách cô một tầm tay. Một tầm khứu giác. Mùi của không gian khoáng đạt, của rừng cây, và của sự thanh khiết hòa quyện lại, có cả chút gì xa lạ và quyến rũ bao bọc lấy con người này.

Cô nhìn thật lâu vào gương mặt điển trai, sự hốt hoảng làm những sợi lông tơ trên gáy và trên cánh tay cô dựng đứng. Anh không quá cao - một mét tám, mà có khi hơn một chút - nhưng trông bệ vệ, đầy đe dọa và áp đảo, dù đáng ra với mái tóc rối đậm phong cách dân trượt tuyết này, trông anh phải giống người khoáng đạt và dễ gần hơn.

“Không có chút thu hút nào sao?”. Anh đưa một bàn tay lên.

Sabrina lùi ra xa, “Đừng”.

“Chúng tớ là cô đang nói dối à?”

“Bảo một phụ nữ nói dối, đúng là cách ghi điểm có một không hai đấy nhỉ. Cách đó lúc nào cũng hữu hiệu với anh à, anh Jarrod?”

Khóe mắt của anh nhúu lại, “Xem chừng cô là người ưa thắng thua”.

“Phán đoán được đấy. Trước tiên hãy nói xem anh gặp ông nội tôi có việc gì?”

“Tôi rất sẵn lòng kể cho cô”. Gavin cười rạng rỡ hơn, để lộ ra hàm răng trắng đều đáng mơ ước, “Trong bữa tối”.

Sabrina nghiêng răng đầy bức tức. Nếu không biết gì, sao cô có thể bảo vệ được ông nội cùng quán trọ này? “Anh được lắm. Nhưng câu trả lời vẫn là không”.

“Vậy nếu tôi bảo ông cô có thứ tôi cần thì sao, vẫn không muốn à?”

Tiếng còi cảnh báo vang lên trong đầu cô, “Cái gì?”

“Cứ đi cùng rồi cô sẽ biết”.

Cô rất ghét bị dồn vào thế bí, nhưng cô sẽ không để Gavin có dịp trên cơ.

“Đi ăn trưa thôi”. Như vậy sẽ không phải hẹn hò. Sẽ chỉ là công việc tìm ra sự thật thôi.

Đôi mắt ánh kim nhìn cô dò xét, “Tôi sẽ đón cô vào mười một giờ trưa mai. Nhớ mặc ấm. Đi giày thể thao nữa”.

Không đợi trả lời, anh đi lướt qua cô rồi bước ra ngoài theo lối cửa sau.

Nhớ mặc ấm? Đi giày thể thao nữa? Cô mắc phải chuyện gì thế này? Vừa khi nghe tiếng cửa đóng cách lại, mọi căng thẳng trong cô đều xẹp xuống, như không khí thoát ra khỏi quả bóng bay.

Tiếng kéo kẹt của ván lót sàn làm cô bừng tỉnh. Ông vừa từ sảnh chính đi vào, bước chân vẫn toát ra vẻ thiếu sức sống thường ngày. Cô tạm gác suy nghĩ sang một bên và chống tay lên hông, “Có chuyện gì thế ạ?”

“Chỉ là hàng xóm thăm hỏi nhau thôi mà”.

Việc ông nói mà không nhìn vào cô khiến nỗi lo cứ lan ra, “Không phải thế ạ. Hẳn ta muốn gì vậy ông?”

“Chẳng lẽ không được nói chuyện với hàng xóm hả?”

“Hẳn bảo với cháu là ông có thứ hẳn muốn”.

Ông nhún vai, “Nhà Jarrod sở hữu tới nửa cái thung lũng của nợ này. Họ còn muốn gì nữa chứ?”

Những lúc ông lộ vẻ cố chấp như vậy thì ép tới chỉ mất thời gian, nhưng cô không tin chuyện chỉ-thăm-hỏi-nhau-thôi một chút nào.

“Ông à, sao ông nói với tay đó là cháu không hẹn hò ai?”

“Thì đúng là cháu không mà”.

Cô lắc đầu, “Ông thừa hiểu cháu không thích...”

“Cháu nên thích. Chồng cháu đã mất rồi. Còn cháu thì chưa”.

Cảm giác đau nhói khiến cô ngập ngừng. Cô đã từ bỏ tất cả vì tình yêu, để rồi khi Russell mất cô chẳng còn lại gì - chẳng còn gì ngoài ông nội và nhà nghỉ Snowberry. Giờ cô có nguy cơ mất cả những điều này.

Đôi vai ông chùng xuống, “Khi ta mất rồi...”

“Đừng. Ông biết là cháu rất ghét nghe ông nói như vậy mà”.

“Ghét thì cũng chẳng thay đổi được gì đâu, cháu gái. Cháu không thể tự duy trì chỗ này được. Công việc quá nhiều. Cháu cần có người giúp đỡ. Phải là người không hấp tấp hay thiếu kiên nhẫn”.

“Đâu cần phải kết hôn mới thành thương gia giỏi được ạ. Cháu có thể trông coi nhà nghỉ theo như những gì ông và bà đã dạy cháu kia mà”.

Ông lắc đầu, “Sabrina, cháu không hiểu rồi. Cháu chia sẻ và tận hưởng cuộc sống, chứ không phải chịu đựng nó. Nếu cố quản lý nhà nghỉ một mình, cháu sẽ chẳng còn thời gian cho bản thân nữa. Russell sẽ không bao giờ muốn cháu phải ở yên một chỗ cả đời đâu”.

Sabrina nuốt khan, cố xoa dịu nỗi đau đang làm cô nghẹn lại khi nghe nhắc tới người chồng đã mất của mình, “Từ lúc bà mất, cháu cũng có thấy ông gặp gỡ ai nữa đâu”.

“Vì ông đã có tận bốn mươi sáu năm bên người đàn bà tốt nhất trần đời. Không ai có thể sánh với bà ấy. Ông không muốn tán tỉnh một người phụ nữ để rồi làm người ta thất vọng, vì ông sẽ không ở với người tốt thứ hai, và sẽ không đi bước nữa. Ông đã già rồi, chẳng thể thay đổi để phù hợp với ai nữa. Cháu mới hai mươi lăm tuổi. Còn trẻ lắm, chưa thể kết thúc đời mình nhanh thế được. Khổ thật, ông còn chịu khó giao thiệp hơn cả cháu”.

“Cháu tham gia câu lạc bộ poker hàng tuần ông tổ chức lúc nào chẳng được”. Câu nói mỉa mai của cô chỉ càng khiến đôi mắt ông u uẩn hơn.

“Sabrina, đừng hỗn với ông. Cháu từng nói về việc du ngoạn vòng quanh thế giới, rồi sinh cả một đàn con cho vui nhà. Cháu vẫn còn thời gian để hoàn thành cả hai việc. Nhưng cứ trốn tránh ở đây thì không làm được gì đâu”.

Đồng tro nguội của những ước mơ đã chết giờ khuấy lên trong lòng cô, “Cháu không trốn tránh. Cháu đang làm việc đấy chứ. Cháu cũng không cần phải sinh con mới có được cuộc sống trọn vẹn. Còn chuyện du lịch khắp nơi thì ở đây cháu đã có tất cả những gì mình muốn rồi ông ạ. Các du khách từ thập phương chẳng tới đây là gì”.

“Cả thế giới có thể đổ về Aspen, nhưng nghe lại chuyện chu du của người khác hay đứng ngoài nhìn thì vẫn không bằng tự mình thưởng thức”.

“Rõ ràng cháu không có tương lai với một anh nhà giàu chỉ chăm chăm đêm cho tới ngày rời thị trấn”.

“Cậu ta đâu như bố cháu. Jarrod có thể đã bỏ thị trấn mà đi, nhưng cậu ta đã quay lại ngay lúc biết ông bố từ trần. Đừng bảo với ta là cháu không thích nó. Ta thấy cháu bôi son bóng lúc ở sảnh rồi”.

Cảm giác tội lỗi làm má Sabrina nóng rát, “Cháu đang sửa lại chỗ lan can bị lỏng thì anh ta chen ngang. Mối cháu lúc đó hơi khô”.

“Ừ, ta dám chắc vì thế hai đứa mới không rời mắt khỏi nhau lúc cùng ở trong phòng”.

Cô không buồn phủ nhận nữa, “Ông đâu biết anh ta. Sao ông với cháu có thể tin tưởng anh ta được? Ông đã nói bao nhiêu lần là nhà Jarrod toàn bọn tham đất đai đó thôi”.

“Đó là nói về ông bố. Sau khi bà vợ mất, Donald Jarrod đã biến thành một lão ích kỷ, nhẫn tâm. Xung quanh có thứ gì hấn đều ngấu nghiến cho bằng sạch. Hấn còn thúc ép mấy đứa con riết ráo lắm, nên chẳng lạ gì có thời cơ là chúng cao chạy xa bay hết. Nhưng ông hiểu bọn con trai nhà Jarrod hơn cháu tưởng đấy. Ông đã chứng kiến chúng trưởng thành. Cả thị trấn này đều thế. Dù chúng có nghịch ngợm như bao đứa trẻ khác, chúng vẫn rất cần mẫn và đáng trọng”.

Cần mẫn? Cô không thể nghĩ nổi một ai giàu như nhà Jarrod lại phải đổ mồ hôi vì điều gì ngoại trừ việc xem thị trường chứng khoán tung hứng với khoản đầu tư của họ. Jarrod Ridge sẵn sàng đáp ứng những khách hàng giàu có nhất muốn được cung phụng và chiều chuộng. Danh sách khách hàng của họ dài đặc toàn những cái tên nổi tiếng, và một ngày ở khu nghỉ dưỡng trị giá nhiều hơn cả một tháng lương của cô. Cô biết chừng ấy nhờ những lời bàn tán và tờ báo của vùng.

Nhưng bấy nhiêu không đủ để cô hiểu lý do Gavin tới đây, nhốt mình trong phòng với riêng ông. Ông định hiến quán trọ này cho ban bảo tồn di sản hay bán nó cho nhà Jarrod? “Không phải anh ta tới mua nhà nghỉ chứ ông?”

“Cậu ta không cần cái nhà nghỉ này đâu”.

“Thế thì vì cái gì ạ?”

“Cái đó cháu không cần quan tâm”, nhưng ánh mắt ông lại đảo về nơi khác.

Cô phải tìm cho ra xem có chuyện gì. Cách duy nhất lấy được đáp án là phải đa mưu như ông nội.

“Cháu sẽ hẹn hò với Gavin nếu ông chịu để cháu thuê người giúp sửa sang lại chỗ này. Người ta đã đặt phòng cứng từ thứ Hai sau tuần lễ Tạ ơn tới tận giữa tháng Ba kia”.

Rõ ràng ông đã bị chạm tự ái. Ông nhún bờ vai hẹp lên, “Việc vặt đó ông làm được mà”.

“Cháu biết ông làm được. Cũng không có gì nhiều nhận. Nhưng thế này để ông có thời gian tập trung vào việc lớn, còn việc lật vặt đã có người khác lo rồi”.

Ông nheo mắt lại, trở trở ngón cái vào ngực mình, “Ông đồng ý thỏa thuận này, với điều kiện ông sẽ chọn thuê ai, cháu cũng phải cho cậu Jarrod một cơ hội. Cháu nghe không?”

“Cháu sẽ hẹn với anh ta một lần. Còn muốn cháu hẹn thêm lần nữa hay không là việc của anh ta”. Cô có thể đảm bảo rằng điều đó sẽ chẳng bao giờ xảy ra. Cô đã không muốn yêu đương hay đau khổ vì nó nữa. Đặc biệt là không muốn dây dưa gì với Gavin Jarrod.

Tiếng gõ cửa khiến Sabrina rùng mình. Thà để búa đập đập ngón tay lần nữa còn hơn phải đến cuộc hẹn này.

Quyết tâm làm cho dứt điểm, cô xỏ vào chiếc áo khoác, kéo phéc-mơ-tuya lên tận cằm, băng qua phòng khách rồi mở cửa. Gavin, lúc này đang vận một chiếc áo trượt tuyết màu đen làm nổi lên bờ vai rộng, đứng choán cả lối vào. Cô bỗng cảm nhận một sự rung động rất khó hiểu, và luồng khí lạnh tràn vào chẳng giúp làm đôi má nóng ran của cô hạ nhiệt.

Cô thừa nhận anh ta rất quyến rũ. Nhưng nội có trông chờ đến thế nào đi nữa, giữa họ sẽ chẳng có chuyện gì đâu.

Ánh mắt nâu của Gavin lướt từ những lọn tóc xoắn đều xuống tận đôi mắt đã sẫm của Sabrina, “Mang theo găng tay với xe trượt băng nữa nhé”.

Cô liếc qua anh, thấy một chiếc Jeep với những chiếc bánh xe to sụ nằm trong bãi đỗ của nhà nghỉ. Hôm nay không có chiếc Cadillac sang trọng nào, “Chúng ta đi đâu?”

“Đi dã ngoại”.

Tay này bị ngớ ngẩn hay thích hành hạ cô thế? “Ngoài trời chỉ có 40 độ thôi đấy”.

“Tôi sẽ không để cô bị lạnh đâu”.

“Vậy anh định giữ ấm cho tôi thế nào? Đừng hòng giở bài lợi dụng của mấy tay nhà giàu để suông sã, vô ích thôi”.

“Không phải thế. Tin tôi đi. Tôi biết mình đang làm gì mà”.

Tin hẳn ta à? Không đời nào. Cô giật đôi găng cùng mũ khỏi chiếc cọc treo, “Đi nào”.

Ánh kim trong mắt anh lóe lên đầy thích thú, “Nghe giọng cô cứ như chuẩn bị đi nha sĩ hàn răng mà không được gây tê ấy nhỉ”.

“Chẳng lẽ anh yêu cầu tôi phải giả bộ hào hứng vì được hẹn hò với anh sao? Anh thừa hiểu tôi đồng ý chỉ vì anh có điều đang giấu thôi”.

Anh càng cười to hơn - như một con cá mập khi há miệng - khi nghe cô nói mỉa, “Cô sẽ không phải hối tiếc khi đi chơi cùng tôi hôm nay đâu”.

“Cái đó còn xem đã. Mà không phải cả hôm nay. Chỉ là một bữa trưa thôi. Hai tiếng là cùng. Chiều tôi còn có việc”.

Sự tự tin - hay là tự đại? - của anh thể hiện rất rõ ràng qua cách điều khiển chiếc xe bốn bánh chỉ với một cú lướt tay nhẹ kèm một chút nghiêng người. Sabrina tản bộ trên lối đi, cảm nhận rõ anh đang lừ lừ tiến lại phía sau. Anh vượt lên phía trước để mở cửa. Cô né người khỏi anh, khẽ luồn vào chiếc Jeep.

Từ một khung cửa sổ của quán trọ, cô nhác thấy gương mặt của ông nội. Sao nhìn nét mặt ông nghiêm trọng vậy? Cô đã làm như ông muốn. Hy vọng ông sẽ công nhận việc cô hy sinh cả một buổi chiều sửa sang nhà nghỉ để làm điều này. Dù sao ông cũng đã chịu mượn người giúp đỡ, thế cũng bỏ công phải chịu đựng suốt hai giờ sắp tới rồi. Lặng lẽ chấp nhận số phận mình, cô gài lại chiếc đai bảo hiểm.

Gavin vào ghế ngồi rồi nổ máy. Anh hướng về khu Jarrod Ridge. Sabrina tựa vào lưng ghế, ngắm nhìn những ô phố ở Aspen. Các phòng trưng bày tranh, cửa hiệu trang sức và quần áo hàng hiệu cùng những nhà hàng danh tiếng nằm san sát hai phía vệ đường, thay vẻ duyên dáng thời xưa bằng mẫu kiến trúc hiện đại. Với một thành phố nhỏ, khu trung tâm thương mại Aspen và vùng vành đai trượt tuyết đã thu hút được rất nhiều du khách, đồng thời tạo ra không ít việc làm và lợi nhuận. Thật may mắn vì cô là một phần của nơi này. Nên cô không muốn mất nó, nhưng chẳng có cách nào trụ lại ở đây nếu không còn nhà nghỉ nữa.

Bất thành lĩnh Gavin quẹo qua cổng vòm của khu nghỉ dưỡng. Cô chưa có dịp tới con đường này, và giờ không thắng nổi tính tò mò nữa. Nhưng cô còn chưa kịp nhìn kỹ các tòa nhà nghỉ đặc biệt sang trọng mà người ta đồn thổi, Gavin đã bỏ tay lái, đi ra khỏi đường chính rồi rẽ vào một lối đi còn nguyên nền đất.

“Đường này dẫn đi đâu?”

“Chỗ tôi thích nhất”. Anh liếc một cái nhìn chớp nhoáng nhưng hợp hồn về phía cô. Cô không cho bản thân phản ứng lại. Dù có lời cuốn hay không, cô cũng không ưa kiểu ve vãn cũng như chính tay nhà giàu chán ngắt này.

Đường đi ngày càng gồ ghề và dốc. Cô bầu chặt lấy ghế, mắt nhìn trừng trừng ra ngoài cửa sổ thay vì đảo sang phía Gavin. Chiếc Jeep xóc lên xóc xuống, tận khi anh rẽ ngoặt qua một tảng đá và đổ xích bên rìa khoảng đất trông mới thôi, “Ta đến nơi rồi”.

Cô quét cái nhìn qua khung cảnh lốm đốm tuyết. Không có bàn picnic. Nói đúng hơn, chẳng có gì ngoài tự nhiên. Đất. Đá. Cây cối, “Đây à? Ta đang ở đâu đây chứ. Chỗ này cách khu nhà nghỉ bao xa?”

“Tính theo đường chim bay thì không xa lắm, nhưng tôi khuyên cô không nên cuộc bộ, trừ phi cô là tay leo núi dày dạn. Ở đây địa hình không đẹp đâu”.

Cô không phải là người ưa dã ngoại. Cô đẩy cửa xe bật mở, lập tức khí lạnh ủa vào, làm cô run rẩy, “Chắc ăn ở trong xe thôi”.

“Yếu thế!” Sau khi buông lời chê đầy thách thức, anh trèo xuống, đi vòng ra phía sau, lấy ra một cái ba lô to sụ rồi xốc lên vai. Cô sụp chiếc mũ lên đầu, xong cũng đi theo.

Lúc cô đến bên cạnh, anh quăng sang một chiếc mền màu xanh, “Có vác được thứ này không?”

“Có”. Chắc phải quấn nó quanh người thôi.

Sau khi khóa chiếc Jeep xong xuôi, anh đi theo một lối mòn gần như nằm khuất giữa những cây bách xù lấp xấp. Sabrina nặng nề bước phía sau, hít hà bầu không khí trong những sắc lạnh. Và rồi cô nhận ra mùi hương của Gavin cũng thế này. Đây mùi trà xanh, mùi đất và nắng ấm. Thật chẳng giống một tay thành phố chút nào.

“Nhớ để ý đường đi đấy”. Anh ngoái lại nói khi mặt đất bắt đầu dốc dần lên, “Có cần giúp một tay không?”

“Tôi tự lo được”. Đã lâu lắm rồi cô không đi bộ - từ tận mùa hè trước khi cô bỏ nhà rồi tự ý kết hôn. Hồi đó ông vẫn còn đủ sức đưa cô đi tham quan vùng núi quanh Aspen, đôi khi dùng ngựa, nhưng thường là cuộc bộ. Khi quán văn khách bà nội vẫn thường đi cùng hai người. Những ngày tháng thanh thoi đó là thời gian hạnh phúc nhất trong cuộc đời Sabrina.

Cô cố gạt đi nỗi buồn bằng cách ngắm nghía từng hàng thông xanh, những cây tùng và các cây dương trợ trụ xung quanh, chứ nhất định không nhìn bắp chân chắc nịch và cặp mông săn chắc đang chuyển động phía trước cô. Hẳn Gavin đã phải trả cho chuyên viên huấn luyện một khoản kếp sù để có được dáng người đẹp thế kia.

Suốt mười phút tiếp theo cô chỉ còn để ý đến việc bước đi cho vững và nhịp thở của mình. Đúng lúc tưởng chừng buồng phổi cô sắp nổ tung vì bài thể dục quá sức này, anh dừng lại, “Chỗ đó đây rồi”.

Cô đảo mắt một lượt qua khoảng đất trống ở chân vách đá, thấy ngay một bếp lửa đào sẵn có đá kê xung quanh, bên trong chất đầy củi đã chế. Rõ ràng anh đã tới đây từ trước để chuẩn bị cho chuyến dã ngoại này, “Ồ đây thì có gì đâu”.

“Cô nói vậy là nhầm rồi”. Anh bỏ ba lô xuống, tháo găng rồi châm lửa. Củi khô bén rất nhanh, “Cô biết những gì về vùng Aspen này nào?”

Sabrina ngồi dịch vào gần đồng lửa đang cháy lép bép, dù chuyến leo núi vừa này đã đủ làm nóng cả người cô. Cô rút găng ra để ngọn lửa sưởi ấm hai lòng bàn tay, “Tôi biết năm 1879 Aspen vốn là một thị trấn khai thác bạc mang tên thành phố Ute. Nhưng có bấy nhiêu thôi, dù hầu như mùa hè nào tôi cũng ở đây trong khi bố mẹ đi làm nghiên cứu. Tôi học lịch sử vùng này chủ yếu để cho khách trọ biết sơ qua”.

“Bố mẹ cô nghiên cứu gì?”

Cô muốn tránh không trả lời, nhưng nếu anh ta biết thì cũng có sao đâu? “Họ là giáo sư dạy đại học ở tận Pennsylvania, chuyên về động vật học. Ông bà hay bay đi đây đó khắp địa cầu để nghiên cứu đặc điểm hành vi của một số loài động vật”.

“Cô chưa từng đi với họ sao?”

“Hai người bảo tôi ở nhà với ông bà cho an toàn”. Thực ra, cô cho rằng bố mẹ cô không muốn việc phải đi mất đến cô làm ảnh hưởng đến nhiều thứ thú vị hơn nằm ngay trong tầm ngắm của họ, như gấu Bắc cực hay chim cánh cụt chẳng hạn.

Anh trải tấm mền ra khoảng đất đã cào sạch tuyết, rồi xếp ra nhiều loại hộp nắp kín, hai cái bình nước, cuối cùng là một ổ bánh mì giòn được gói trong khăn ăn.

Bản năng thúc giục cô giúp anh một tay, nhưng rõ ràng chuyến dã ngoại này là ép buộc, nên cô mặc kệ cho anh làm hết. Thọc tay vào túi, cô lang thang cách đồng lửa một quãng ngắn, quan sát xem ngã rẽ tiếp theo của con đường sẽ dẫn đi đâu. Dù tưởng như Gavin đang bận rộn soạn sửa, Sabrina vẫn cảm nhận được sự chú ý của anh đang đổ dồn về phía cô như con sói đầu đàn theo dõi bầy của mình - hay đúng hơn là con mồi kế tiếp. Anh ngước lên, ánh mắt chớp được cô ngay tức khắc, chứng tỏ cô nghĩ đúng, “Àn rồi hãy đi xem. Bữa trưa xong rồi đấy. Ngồi xuống đi”.

Làm sao ngon miệng được trong khi người đang rét run thế này. Nghĩ vậy, cô quay lại, từ tốn ngồi xuống trên tấm mền, dịch sát vào đồng lửa, vừa tầm để lấy thức ăn nhưng đảm bảo không quá gần kẻ đồng hành bất đắc dĩ kia.

Gavin Jarrod làm cô xáo trộn. Việc ở gần anh khiến cô cảm tưởng mình bị đặt chênh vênh trên đỉnh chạng trợt tuyết dành riêng cho các tay lão luyện và chuẩn bị lao xuống với tốc độ chóng mặt. Cô chẳng phải dân trượt tuyết lành nghề, mà Gavin, giống như hầu hết các dốc trượt đẳng cấp cao, lại càng không phải thứ cô có thể thử sức được.

“Thời hoàng kim của ngành khai thác không kéo dài lắm nhỉ?”. Cô lái sang chủ đề khác ít gây xáo trộn hơn.

Ánh mắt anh bắt gặp cô, như một cái cây thỉnh thoảng đổ ập xuống khiến cô ngệt thở, “Gần như tất cả mỏ khai thác đều đóng cửa sau cơn Khủng hoảng năm 1893. Đến những năm 30 Aspen chỉ còn chưa đầy một nghìn cư dân, dù ngay trước đó dân số đã vọt lên tới mười lăm nghìn. Mãi tới giữa thập kỷ 40, lúc chỗ này biến thành khu trượt tuyết, cả vùng mới hồi phục lại. Jarrod Ridge vẫn đứng vững qua bao nhiêu biến cố như thế”.

Niềm tự hào của anh đánh thức sự tự hào trong cô, “Quán trọ Snowberry cũng thế. Tổ tiên của tôi cũng ở đây từ hồi có cụ kị của anh đấy”.

“Thế à?”. Anh chỉ vào chiếc bình thủy. Nhân cơ hội này ánh mắt anh mới dứt khỏi cô, “Cà phê, sô-cô-la hay nước đun sôi còn nóng, uống gì tùy cô nhé. Bữa trưa có đồ cay. Pho-mát vừa cắt để trong bình kia, kem chua trong lọ này, còn kia nữa là rau và nước sốt”.

“Nghe cũng thơm tất đấy”. Cô miễn cưỡng thừa nhận.

“So với đàn ông ấy hả?” Anh tháo nắp một hộp, lập tức khói tỏa ra không trung. Mùi ớt cay nồng xộc vào mũi, làm cô ứa nước miếng.

Cô nhún vai, “So với một anh nhà giàu”.

Anh nhướn mày, “Thế lúc trước cô tưởng là có gì?”

Cô nhún vai tiếp, “Lại một bữa tối lung linh nên đến phát nhảm ở một chỗ tuyệt đẹp nào đó không in giá lên thực đơn, tác phong bồi bàn trịnh trọng như đưa đám, còn tên các loại rượu thì dài bằng cả cuốn danh bạ”.

Anh chăm chú nhìn cô, nét mặt anh bình thản, khó đoán được liệu anh có bị chạm tự ái không, “Nếu tôi làm thế thật, chắc cô sẽ nghĩ tôi đang tìm cách gây ấn tượng”.

Anh ta không biết cách pha trò hay đang nói nghiêm túc vậy? “Hóa ra không phải anh đang gây ấn tượng à?”

Anh đổ món thịt bò cay đặc sệt vào tô, cầm thêm cả một cái ca và thìa, rồi chuyển sang phía cô, “Nếu thế thì cô đã biết. Ăn đi kéo nguội”.

Cô nhúu mày, cố ngẫm lại xem ý anh là gì, rồi hớp một miếng thịt cay. Vị bò rất đậm lan ra trên lưỡi, “Ừm. Ngon thật”.

“Món do anh tôi chế ra đây. Hồi còn chưa tới nổi béo phì Guy là tay bếp giỏi. Giờ ông ấy làm chủ nhà hàng và để người khác đứng bếp rồi”.

“Xin gửi lời khen tới người nấu món này nhé”.

Anh gơ cái ca lên như muốn nâng ly, “Cô thích là được rồi”.

“Anh nấu món này?” Rõ ràng anh ta có cả một đội ngũ nhân viên sẵn sàng thực thi mọi yêu cầu kia mà.

“Ai chẳng biết thi thoảng cả người giàu cũng cầm chảo được”.

Bị bẻ ngoặt, cô lẳng lặng bẻ một miếng bánh mì, nhúng vào tô rồi vừa ăn vừa nghĩ xem tay Gavin này muốn gì ở mình. Trong thị trấn đầu thiếu phụ nữ chưa có nơi chốn, lại hấp dẫn hơn. Sao lại là cô? Vì chán chường? Vì thích thử cảm giác hèn kém? Vì nhà trọ?

“Sao cô trở lại Aspen?” Câu hỏi của anh luồn vào ý nghĩ trong đầu cô.

Sabrina đắn đo. Nói sự thật hoặc sẽ khiến anh thấy thương hại, hoặc chẳng khác nào xướng lên bài ca đình chiến, mà cô lại không muốn như vậy, nên đành chĩnh lại, “Bà mất nên ông cần tôi giúp chuyện quán trọ”.

“Cô định ở hẳn đây không?”

“Có”.

“Trước khi tới đây cô làm gì?”

“Đi làm, đi học”. Làm vợ. Nhưng nói vậy đủ rồi. Cô xoay người một chút, “Thế còn anh?”

“Đi làm. Du lịch”.

Anh ta trả lời cộc lốc thế cũng phải, cô trầm nghĩ, “Du lịch tới đâu?”

Anh nhún vai, “Bất kỳ nơi nào công việc hay tâm trạng yêu cầu”.

Nghe hay thật. Cô và Russell từng định làm việc nhiều nơi trong nước sau khi anh rời quân ngũ, nhưng cái chết của anh khi thực hiện nhiệm vụ cuối cùng đã làm mọi kế hoạch của cả hai tan vỡ.

Suốt từ lúc đó, bữa ăn trôi đi trong lặng lẽ, chỉ có tiếng một loài vật nhỏ nào đấy sục sạo tìm thức ăn, thì thoảng bị tiếng máy bay phản lực trên đầu át đi. Sau khi thu dọn đĩa, anh lúi ra từ trong ba lô mấy gói bích quy, vài phong sô-cô-la, kẹo dẻo cùng hai cây xiên.

Công thức này trông quen thật, “Anh định làm bánh quy kẹp à?”

“Thói quen rồi. Lần nào cắm trại ở đây tôi với các ông anh đều làm món này cả”.

Con người này trong hình ảnh một đứa trẻ biết tự tập làm cô bót ác cảm đi đôi chút, “Lâu lắm rồi tôi chưa ăn lại bánh quy kẹp”.

Cô nhìn chăm chú vào đôi tay anh đang xiên rồi hơ kẹo dẻo trên đồng lửa. Không phải là đôi tay của những anh công tử rồi việc nhà giàu được nuông chiều. Những vết sẹo nhỏ làm hồng cả nước da rám nắng, lòng bàn tay đã đầy chai. Khiếm khuyết kiểu này không ăn nhập với một kẻ huênh hoang, tay đeo đồng hồ Tag Heuer và lái xe Cadillac mà cô thấy ngày hôm qua, “Này Gavin, lúc không giết thời giờ ở Aspen, anh làm gì?”

“Tôi là kỹ sư xây dựng”.

Cô đã nhầm. Anh không phải là người nhàn hạ, kỹ sư xây dựng còn phải rất thông minh dù việc đưa cô đến đây để làm cô chết công thật chẳng tương xứng chút nào. Thực ra, suy cho cùng cô cũng không lạnh tới mức đó, vì trước mặt cô là đồng lửa, còn sau lưng đã có cả mặt đá nhô ra chắn gió.

Nhưng cô không hiểu nghề nghiệp của anh thì có liên quan gì tới thái độ quan tâm tới ông nội hay quán trọ Snowberry nhà cô, “Xây dựng những gì?”

“Cầu, đê đập, mỏ, rồi nhà cửa. Cứ dự án nào hay thì tôi theo”.

“Anh rất yêu nghề thì phải”. Chỉ cần nghe giọng nói đầy nhiệt huyết kia là biết.

“Tôi chưa bao giờ muốn làm gì khác”.

“Thảo nào phải ở đây một năm chẳng khác gì cực hình”. Cả thế giới rộng lớn đang đợi anh ta kia mà.

“Rồi cũng sẽ qua thôi”. Anh kẹp một miếng kẹo dẻo đã gần chảy nhão cùng một miếng sô-cô-la vào giữa hai cái bánh quy rồi đưa cho cô.

Cô nhận lấy, cắn rồi nhai một miếng giòn tan, nhắm nháp những hồi tưởng đang dồn dập dội lại theo vị ngọt của món bánh. Ngày trước bà rất hay làm bánh kẹp cùng cô, “Tôi thừa nhận là đã nghi ngờ chuyến picnic của anh, nhưng cuối cùng lại thấy hay. Ở trên này đẹp thật”.

“Về đêm, ngắm sao còn đẹp hơn nữa”. Vừa nói, anh vừa cắn một miếng bánh trên tay.

“Giờ thì hơi muộn. Nhiệt độ về đêm chỉ còn đếm bằng một chữ số thôi”. Cô liếm một miếng kẹo còn dính lại trên môi, “Anh vẫn chưa nói xem ông nội tôi có thứ gì anh đang cần”.

“Đây”. Anh chỉ tay quanh chỗ họ đang ngồi.

Một miếng sô-cô-la nhỏ dính lại trên mép anh. Cô bỗng muốn nhào người tới rồi dùng ngón tay quẹt nó đi. Hoặc dùng lưỡi. Ý nghĩ lan man đó làm cô giật mình sợ hãi, phải ngoảnh đi, lướt nhìn khung cảnh xung quanh để không phải tập trung vào vị trí cuốn hút lạ thường kia nữa, “Đây chính xác là thế nào?”

“Năm mẫu nằm trong khuôn viên khu Jarrod Ridge, kèm theo một hầm mỏ chết do cụ tổ của tôi gây dựng từ trước khi cái tên Aspen ra đời”.

Lúc cô quay lại, ơn trời vết sô-cô-la đầy mời gọi lúc nãy đã biến mất, “Ông nội tôi sở hữu mảnh này à? Sao thấy anh nói gì về vụ cược bài poker kia mà”.

“Ông Henry thắng mảnh đất cùng quyền sở hữu hầm mỏ từ nội tôi 50 năm trước. Tôi muốn có lại cả hai”.

“Chỉ thế thôi sao? Chỉ mảnh đất này? Nếu ông nội tôi chịu bán, anh sẽ không gây khó khăn gì cho ông chứ?”

Anh cầm một que củi lên và cời vào đồng lửa, tránh không nhìn vào ánh mắt của cô - giống hệt ánh mắt người ông, “Ừ”.

Cô không tin. Xoay chiếc ca đã cạn nước trong tay, cô dò xét nét mặt căng thẳng của anh, “Thế anh muốn gì ở tôi? Anh mong tôi sẽ thuyết phục nội bán mảnh đất cho anh à?”

“Chúng tôi đã thông nhất các điều khoản rồi”.

Vẫn có điều khó hiểu, “Nếu ông tôi đã đồng ý cho anh thứ anh muốn có, thì tôi còn ở đây làm gì, Gavin?”

Nhiều giây im lặng kéo dài giữa họ, “Vì tôi muốn có em, Sabrina Taylor. Em cũng muốn có tôi”.

Ruột gan cô quặn lại, thiêu đốt, nhưng không phải vì tô thịt bò hầm cay hay món bánh trắng miệng ngon lành. Ý muốn phủ nhận ập tới, khiến tim cô đập loạn như bầy ngựa bất kham, “Anh nhầm rồi”.

Hàm răng trắng đều của anh lóe lên trong nụ cười thoáng chốc của kẻ đi sẵn, “Rồi sẽ có lúc em thấy tôi không phải là người dễ khuất phục. Xem ra phải cho em thấy em sai rồi”.

Anh vòng tay ra sau gáy để kéo cô lại, rồi áp miệng mình vào miệng Sabrina.

3. Chương 3

Gavin lợi dụng đôi môi Sabrina đang hé mở vì ngạc nhiên để miết lưỡi anh lên mặt lưỡi trơn mượt của cô. Tiếng thét phản đối vừa phát ra đã bị anh nuốt gọn. Nhưng khi anh còn chưa chịu thả cô ra, cú sốc khiến Sabrina đỡ người đã dịu dần, đôi tay đang chặn trên ngực anh thả lỏng, luồn vào trong lớp áo, ôm chặt lấy anh. Gavin thấy tim mình đập đầy mãnh liệt.

Anh không ngờ cuộc đối đầu bất đắc dĩ lại có cảm giác tuyệt vời thế này, vị ngọt của món bánh, vị nồng của món cay cùng sự nóng bỏng của đàn bà tác động mạnh không kém gì cú đập móc của một tay quyền anh, khiến đầu óc anh choáng váng.

Lạy Trời, lẽ ra anh không nên có cảm giác ham muốn một người phụ nữ bị gán cho mình như một điều kiện mua bán, nhưng rõ ràng giữa cả hai có gì đó. Sức hấp dẫn này có thể chỉ là thoáng chốc, nhưng lúc này nó mê mẩn và đáng khám phá hơn anh nghĩ.

Cô đáp lại nụ hôn đó, mới đầu còn dè dặt, chỉ là những đợt run rẩy của đôi môi cô trên môi anh, rồi càng ngày càng ép mạnh hơn, khao khát hơn. Tay cô trượt lên trên cho tới khi những đầu móng cắt gọn gàng khẽ chạm vào quai hàm anh. Những đầu ngón tay lạnh toát trên lớp da nóng bỏng, nhưng nụ hôn của cô rất nồng nhiệt. Anh vòng tay ôm ngang hông, xóc cô dậy, quỳ thẳng trên hai đầu gối. Cô từ người lên khuôn ngực anh, hai tay bấu chặt lấy bờ vai.

Vừa thâm rủa lớp vải ngăn cách khi lưỡi hai người quện lại và hơi thở hòa vào nhau, anh hôn sâu hơn, luồn tay qua những lọn tóc quăn thoát nhìn tưởng xơ xác, thực ra lại rất mềm mại. Thế này không đủ. Không đủ không khí. Hay không có đủ cô. Cả người anh nóng rực lên sau lớp áo. Giá lúc này anh được áp vào tận da thịt cô. Anh lần lên chiếc khóa kéo dưới cằm cô.

Cô hốt hoảng, gạt tay anh ra rồi đột ngột giật nẩy người lại, ngã bệt xuống nền đất. Đôi mắt cô mở tròn vì sợ hãi, hơi thở cả hai người dồn dập, phả thành những luồng khói trên khoảng không ngăn cách họ. Cô giật lùi trên tấm mền trải, ngón tay ép chặt lên miệng, “Cái gì vậy?”

“Bằng chứng”. Anh chỉ nói được có vậy. Vị của Sabrina vương vất trên mặt lưỡi còn ướm, khiến anh chỉ muốn kéo cô xuống trên nền vải để được áp lên cả cơ thể cô.

Vẻ bàng hoàng của cô chuyển thành ngờ vực, “Bằng chứng gì?”

Máu anh từ từ dồn lên, làm hồi lại những tế bào thần kinh vừa bị nụ hôn với cô làm tê liệt, “Là em muốn tôi. Tin tôi đi, Sabrina, đây là tình cảm từ cả hai phía”.

Cô vừa lắc đầu vừa đứng bật dậy, “Không. Anh nhầm rồi. Tôi không muốn liên quan gì tới anh hết. Hay bất kỳ ai cũng thế. Đưa tôi về nhà đi, Gavin”.

Nhưng hành động của cô trái ngược hẳn với những lời nói đó, vì ngay lúc này gò má ửng hồng và nhịp thở hỗn hển hiện trên lồng ngực đã tố cáo cảm xúc đột ngột dâng trào trong cô. Có điều anh không muốn làm cô hoảng sợ. Nên anh từ từ đứng dậy, cố gắng không làm động tới phần nổi cộm sau khóa quần, “Chưa được”.

“Vậy thì tôi đi bộ”.

Không thể để cô đi được. Nhất là khi cuộc mua bán đã được thỏa thuận rồi. Cô sẽ chẳng bao giờ đồng ý gặp anh nữa, chứ đừng nói là đồng ý kết hôn. Mà lúc này, cuộc hôn nhân cũng không còn giống án tử hình như trước kia nữa.

Anh tóm lấy khuỷu tay cô, “Không nên đi bộ ra đó. Đường xa mà trời lạnh lắm. Tôi đưa cô lên đây để thăm hầm mỏ mà. Xem một chút thôi, rồi tôi sẽ chở cô về”.

Cô nhìn quanh một hồi như muốn tìm lối vào hầm. Hay nói đúng hơn là lối thoát.

Anh giữ chặt hai vai cô xoay sang bên trái, rồi chỉ. Cô cứng đờ người trong đôi bàn tay anh, “Lối vào ở sau rặng thông kia. Tôi trông chỗ đó hồi mười mấy tuổi để che lối vào hang đấy”.

Cô vừa nói vừa hất tay anh khỏi người, “Tôi đã xem mỏ cũ rồi. Cả vùng đây rẫy những chỗ thế này. Khỏi cần xem thêm nữa làm gì”.

“Kể cả việc ông bà cô đã có thời thăm thú chỗ này cũng không đáng gì sao?”

Cô cắn môi, máu tò mò bắt đầu nổi lên; cuối cùng, cô đành dậm bước, hai tay thọc sâu vào túi, “Là ông kể lại à? Anh có nói ông nội sở hữu chỗ này rồi, nhưng sao lại biết chuyện ông hay bà tôi từng lui tới đây?”

“Sau khi khám phá ra chuyện ông Henry sở hữu hầm mỏ này, tôi chợt nhớ ra ngay cái tên viết tắt khắc ở trên xà là của ông, rồi lúc nghe nói tên bà cô là Colleen, tôi đoán luôn được những chữ cái xếp ngay bên cạnh đó”.

“Chắc một mình ông khắc cả hai tên”.

“Cứ vào rồi xem có đúng không”.

“Tôi gọi rồi hỏi ông luôn cũng được chứ sao”. Nói rồi cô rút điện thoại ra.

“Ở trên này mà có sóng thì cũng yếu lắm”.

Cô xem màn hình, cau mày, rồi dúi nó lại vào trong túi. Mắt cô nhìn đầy nghi hoặc, “Hay là định cho tôi xem chữ do chính tay anh khắc?”

Lời buộc tội của cô làm anh đột nhiên phá ra cười. Sabrina vốn đã khó nuốt, mà lại còn không ưa anh nữa. Thằng được cô gái này không phải là chuyện dễ, “Đúng là hồi còn vắt mũi chưa sạch tôi có dùng mảnh đó. Nhưng bây giờ tôi chẳng cần đến một kho chuyện ma với một cái hầm vừa lạnh vừa tối để có được đàn bà đâu”.

Cô khoanh tay lại, “Thế mà hai ta lại ở đây. Đã cho anh ghi điểm vì chuyến dã ngoại rất đặc biệt, hóa ra lại là trò tán tỉnh thường ngày của anh à?”

Trúng tim đen rồi, “Đây là chỗ tôi rất thích. Tôi chỉ muốn chia sẻ với cô. Đeo găng vào đi, rồi tôi sẽ cho cô tham quan một chút về nguồn gốc... của cô. Của chúng ta”.

Cô chuyển chân, ngoái lại nhìn con đường phía dưới, thở ra một hơi lạnh buốt, rồi vớ lấy đôi găng, “Nhanh lên”.

Nếu cô chỉ tò mò bằng phân nửa mức anh mong đợi thì càng không thể “nhanh” được. Anh còn rất nhiều điều cần biết về người sắp làm vợ mình, mà muốn truy xem ông già kia có lừa anh lấy một ả lập dị không, chỉ còn cách tiếp cận Sabrina, “Đi theo tôi”.

Anh bước vào miệng hầm chạy ngang thông qua vách núi, thấp chiếc đèn dầu để sẵn ở lối vào, “Thỉnh thoảng có mấy con dơi, nhưng chúng không làm gì đâu”.

Cô giật mình liếc sang phía anh, “Mong rằng đây không phải mảnh lối của anh để dụ dỗ vào tôi thêm lần nữa”.

Thông minh đấy. Anh phải nghiêng đầu né một cái xà ngang để không bị phát hiện lúc đang cười, “Phải hay không thì cô sẽ tự biết thôi. Đi sát theo tôi, cẩn thận kẻo bị đập đầu. Mỏ này nhỏ, nhưng tôi không muốn cô đi lạc đâu”.

“Vâng ạ, cảm ơn. Tôi có cần rải vụn bánh mì không đây?”

“Không cần, trừ phi muốn thú hoang mò tới tìm cô”.

Cô hốt hoảng lùi lại.

“Tôi sẽ trông nom cô cẩn thận, Sabrina ạ. Đi nào”.

Anh đã quen với bóng tối hắt ra từ chiếc đèn, nhưng Sabrina thì chưa. Thi thoảng cô lại giật nảy mình rồi luống cuống xô lại gần anh hơn.

Đến đoạn hầm thông gió đầu tiên, cô dừng lại, ngược lên cái lỗ đen ngòm rồi nhìn xuống, giậm mạnh chân, “Không ngờ chỗ này cũng có sàn gỗ”.

“Mặt sàn rắn giúp đẩy xe goòng ra dễ hơn. Mấy tấm ván bám tốt vì trong này khô mà thoáng mát. Nếu tới thăm các khu mỏ to hơn, cô sẽ thấy ở đó có đường ray. Còn ở đây, dù đã được kị nội tôi giúp dựng giàn chông, phần lớn cũng chỉ đủ cho một người thao tác”.

Cô nhìn những khung gỗ vuông vức đầy cảnh giác, “Giàn chông này chắc chắn cỡ nào?”

Nghe vẻ sợ sệt trong giọng cô, Gavin dừng lại, làm cô mất đà, suýt lao vào người anh. Luồng sáng tù túng buộc họ phải đứng sát nhau. Cô ngược nhìn lên, đôi mắt tròn to, cặp môi hé mở, cảm xúc trong anh dâng trào. Phải chặt vật lăm anh mới có thể kìm cho mọi việc đi chậm lại, nhất là khi trên miệng và trong đầu anh vẫn còn vương vị ngọt của Sabrina. Nếu giờ buông theo cảm xúc, anh có thể sẽ làm cô sợ.

“Hồi còn nhỏ tôi thường ở đây hàng giờ liền, lúc làm kỹ sư được một thời gian, thậm chí còn tới chỗ này thường xuyên hơn. Hầm mỏ này an toàn lắm. Còn đã xuống lòng đất thì lúc nào chẳng có rủi ro”. Gavin nói với cô để cố kìm cảm giác cồn cào lại.

“Anh lại làm tôi sợ rồi đây”.

“Đừng sợ. Trừ phi có động đất - mà cái đó cũng khó xảy ra - còn lại cô vẫn sẽ an toàn. Từ lúc trở về, tôi đã đến chỗ này rất nhiều lần để kiểm tra xem có vị khách không mời nào ngủ đông ở đây không rồi”. Anh không có mục đích gì khi nói ra câu này, nhưng cô vẫn giật mình và cúi lại gần hơn.

Sabrina trừng mắt, “Đừng nói nữa. Nhưng này, tôi cảnh cáo anh, Gavin Jarrod, nếu có bất kỳ con gấu hay con gì khác mò tới, tôi sẽ đẩy anh cho chúng xơi tái rồi chạy thoát thân đấy”.

“Cảm ơn vì đã báo trước”. Yêu một cô gái tính khí nóng nảy thế này chắc chắn sẽ thú vị lắm đây. Anh dẫn cô tới khu vực mới nhất của hầm mỏ, “Nhiều mỏ có hố sâu hoặc giếng mù dốc đứng. Các cụ tôi đã san hầm khá bằng phẳng, nhưng vẫn còn rất nhiều hầm ngang để ta khám phá”.

“Hầm ngang?”

“Các ngõ cụt trong mỏ. Chỗ ông cô để lại vết khắc là ở phía trước, bên tay phải kia”. Anh giơ cao chiếc đèn, chiếu rõ chỗ ngoặt họ đang tới gần, “Cái tên thứ hai có độ sâu và hình dạng khác so với tên đầu. Trông có vẻ không phải do cùng một người viết”.

Cô tiến lại gần, lối đi hẹp nên hai người áp sát nhau. Thoáng ngửi thấy hương hoa tỏa ra từ người cô át đi mùi đất trong hầm, lập tức các mạch máu trong cơ thể anh đập rộn lên. Cô lột một bên găng, đưa ngón tay viền ba chữ khắc tiếp theo, “CDC Colleen Douglas Caldwell. Đúng thật. Đây là tên viết tắt của bà. Bà lúc nào cũng thêm một trái tim nhỏ thế này đằng sau”.

Anh ước giá như lúc này được luồn tay cuộn một lọn tóc của cô, nhưng giờ phải tập trung vào mục đích đưa Sabrina tới đây, “Hồi tôi đi học đại học, vẫn chưa có chỗ này và cả chữ viết nữa, tôi nhớ là cũng không thấy chúng mỗi kỳ nghỉ về nhà chơi. Ông bà cô hẳn đã đào chỗ này khoảng sáu năm trở lại đây”.

“Bà tôi mất từ năm năm trước rồi”.

Trong giọng nói của cô nghe vẫn còn nỗi đau, “Cô gắn bó với bà lắm thì phải?”

Cô dè dặt rồi hạ tay xuống, như không muốn dứt bỏ mối liên kết này, “Suốt những tháng hè đó bà còn làm được hiểu hơn cả những gì mẹ tôi làm trong cả năm. Nói vậy không phải mẹ tôi không tốt. Chỉ là bà quá đam mê với các loài động vật vùng Bắc cực thôi”.

“Tôi xin chia buồn”. Anh rờ tay vào túi, lôi ra một con dao rọc giấy rồi bật lưỡi ra. Sabrina lập cập lùi lại, nỗi sợ hãi lóe lên trong ánh mắt. Chưa bao giờ làm cho cô gái nào sợ, vì vậy Gavin không thích cảm giác này chút nào.

Anh chìa cán dao cho cô, “Làm theo ông bà cô, khắc tên lên thanh xà đi”.

Về cảnh giác trên mặt cô tan biến, thay vào đó là nét yếu mềm khiến mạch anh loạn nhịp. Anh chỉ muốn ôm cô vào lòng. Nhưng nếu làm vậy, anh sẽ lại hôn cô - và như thế chỉ càng khẳng định mối nghi ngờ của cô về việc anh gỡ mảnh cũ là đúng.

“Cảm ơn. Tôi cũng muốn thử”. Nói rồi, cô nhận lấy con dao từ tay anh.

Cô vừa làm vừa liếm môi. Cử chỉ ấy thật đáng yêu. Còn rất gợi cảm nữa. Trong ánh đèn lồng anh thoáng thấy vệt nước mắt ánh lên lấp lánh trong mắt cô rồi lăn xuống gò má. Anh chợt nhận ra kế hoạch kết hôn có thể làm cô bị tổn thương.

Nhưng ngoài việc tiếp tục, liệu anh còn lựa chọn nào khác? Cả gia đình đang trông đợi vào anh.

Cô phải tổng khứ Gavin Jarrod đi, Sabrina đã quyết định như vậy lúc được hộ tống về tới tận cửa quán trọ khi chiều xuống. Nhưng việc cấp bách hơn là cô phải tránh không hôn anh thêm lần nữa.

Sợ hãi và mặc cảm tội lỗi quặn lên trong cô. Lúc còn ở trên núi, chỉ giây lát cô đã để mất tự chủ trong vòng tay của Gavin khi anh ôm cô và trong nụ hôn say đắm khi môi anh áp chặt vào môi cô. Cô đã bị cuốn hút bởi sự mạnh mẽ từ cơ thể cường tráng của Gavin, mùi của anh, vị của anh - những thứ đầy nam tính mà cuộc sống của cô đang thiếu vắng - và đam mê đánh thức cơ thể cô.

Vào lúc đó, cô đã quên Russell.

Cô đã quên tình yêu dành cho anh, quên những tổn thương mà sự ra đi của anh đã gây ra cho cô và lời thề cô đã nói khi đứng bên mộ anh rằng sẽ không mở lòng đón nhận một vết thương nào tương tự nữa.

Quyết tâm giữ khoảng cách với Gavin, cô đứng khựng ngay bậc cửa, quay lại rồi chìa tay ra, “Cảm ơn vì bữa trưa và vì đã chỉ cho tôi hầm mỏ”.

Mất nhú lại, anh nhìn chăm chú cánh tay, rồi thăm dò nét mặt cô, “Không có gì”.

Những ngón tay dài và ấm áp của anh nắm lấy bàn tay cô, nhưng thay vì bắt rồi thả ra, anh níu cô lại gần rồi hạ thấp đầu. Tim cô đập loạn lên vì hoảng sợ. Cô cúi gằm xuống để tránh nụ hôn của anh, nên môi Gavin đặt lên đúng thái dương cô. Cô cố lùi lại phía sau, nhưng bị nắm tay rắn chắc của anh giữ lại, rồi anh khẽ đưa môi mơn trớn trên má cô. Cô chợt rung mình trấn tĩnh, cổ hóp vài hơi khí lạnh mùa thu để làm mình tỉnh táo.

“Dừng lại, Gavin”, cô cầu nhàu, đẩy anh ra bằng tay còn lại. Làm sao cô có thể nói với một người rằng anh ta đã làm cô tê liệt và cô thích cảm giác này?

Không nói lỏng tay, Gavin từ từ đứng thẳng người, “Tôi muốn đưa cô đi chơi nữa - chắc lần sau là tới nhà hàng cô kể lúc trước - trên thực đơn không ghi giá và một danh sách dài toàn rượu”.

Cô chớp mắt. Anh đang đùa hay thật? Anh nhìn trực diện này không có vẻ đang pha trò. Nó có gì đó đáng sợ hơn thế - sự thèm khát. Sự hoảng hốt làm cả người cô nổi gai, rồi nóng bừng lên, khiến da cô trở nên nhạy cảm cực độ.

“Thật sự tôi... hôm nay... Xin lỗi. Không ạ, cảm ơn anh”. Cô thốt lên một cách rời rạc trước cái nhìn hâu hấu của anh như thể muốn ngấu nghiến lấy đôi môi... và cả người cô.

“Tôi không bỏ cuộc dễ dàng như thế đâu, Sabrina. Chúng ta có điều đáng để tìm hiểu về nhau đấy”.

Dù đã thất bại trong việc tìm ra điều Gavin muốn ở ông nội, cô cũng không dám đi đâu với anh chàng này nữa. Hối trực tiếp dù sao vẫn an toàn hơn. Cô sẽ moi bằng được bí mật từ ông, “Chúng ta không có điểm gì chung cả, ngoại trừ việc có tổ tiên định cư ở đây vào cùng thời điểm”.

Miệng anh nhếch lên thành nụ cười nửa miệng rất hấp dẫn, “Có vẻ cô thích thách thức người khác thì phải?”

Cô rút tay mình ra rồi vòng hai tay ôm lấy bụng, “Đây không phải là thách thức. Tôi biết anh rất tốt, nhưng giờ tôi không có thời gian để giao lưu. Từ giờ tới thời điểm bắt đầu mùa du lịch còn nhiều việc phải làm lắm. Đi mà chơi với mấy con thỏ non ở khu nghỉ dưỡng chỗ anh ấy”.

“Tôi không hứng thú với khách trọ. Tôi thích cô cơ”.

Ruột gan cô lại quặn lên trước ánh mắt chăm chú cùng giọng nói khàn và trầm của anh. Cô lắc đầu, “Chào anh, Gavin”.

Cô đưa tay về phía sau dò tay nắm cửa, nhưng cô chưa kịp rờ thấy nó thì cánh cửa đã bật mở.

“Sabrina, dừng để cậu ta đứng ngoài trời lạnh thế. Mời cậu ta vào đi” ông nội nói.

Cô định cãi lại, “Ông, Gavin phải đi...”.

“Cảm ơn, ông Henry. Cháu rất vui lòng ạ”. Gavin phớt lờ sự phản kháng của cô, tiến về phía trước, buộc Sabrina phải lúng túng đứng sang một bên để nhường đường. Lại gì nữa đây?

Ba người đứng trong tiền sảnh với cảm giác căng thẳng rất kỳ cục và khó hiểu. Sabrina có thể cảm nhận được ánh nhìn của ông nội và Gavin đổ dồn về phía mình. Cô không biết họ đang chờ đợi gì, nhưng cô cũng không nghĩ ra cách nào để lánh đi.

Gavin quay sang phía ông cô, “Tôi đang tìm cách thuyết phục Sabrina đi ăn tối cùng”.

Ông gật đầu, “Được. Ta đang thích món thịt om còn thừa bữa trước, nên tối nay con bé cũng không cần phải nấu nướng gì”.

“Ông”, Sabrina khề khề lên phản kháng, “Cháu vừa mới bảo với Gavin là nhà còn nhiều việc cần làm để chuẩn bị cho khách trọ lắm rồi”.

“Lúc trước cháu cứ nằng nặc đòi thuê người làm, giờ nếu ta thuê thì chắc không bận nữa chứ?” Ông nhìn sang Gavin, “Cháu có biết ai quen dùng đồ điện mà rảnh được mỗi ngày vài giờ trong suốt ba tuần tới không?”

“Tất nhiên là cháu biết. Cháu đây”.

“Không”, Sabrina chỉ còn biết hét lên vì hoảng sợ, “Ta thuê ai đó trong vùng thôi. Thuê người cần tìm việc ấy ạ”. Cô ném sang phía ông nội một cái nhìn đầy cảnh báo - nhưng hình như không được ông đếm xỉa đến.

Gavin nhún vai, giơ hai bàn tay lên, “Tôi đang cần tìm việc. Không phải vì chuyện tiền nong, mà vì tôi đang ngứa ngáy chân tay khi ở khu Ridge chẳng có việc gì làm. Ở đó có cả một đội ngũ nhân viên rồi. Họ đâu cần tôi nữa. Tôi xin nhận bất kỳ khoản lương nào nếu được mọi người tín nhiệm”.

“Như thế có phải tốt không”. Sabrina không thích cái giọng tỏ ra sung sướng của ông chút nào.

“Cháu vẫn muốn thuê dân trong vùng hơn, ông ạ”.

Gavin mỉm cười, “Tôi chẳng phải là dân trong vùng thì là gì, tôi sinh ra và lớn lên ở Aspen này đấy nhé”.

Cô nghiêng rằng, “Anh thừa hiểu ý tôi là gì. Trong thị trấn còn nhiều người thất nghiệp đang cần thu nhập kia kìa”.

Ông nội vỗ lên vai Gavin, “Thật mừng được cậu giúp. Nếu tối nay hai đứa không ra ngoài thì cậu ở lại dùng bữa cũng được. Khi tôi đọc xong cho cậu bản liệt kê của Sabrina, thì có lẽ con bé đã nấu xong rồi. Nó nấu ăn được lắm. Colleen của tôi dạy nó đấy”.

Sabrina chỉ muốn thét lên. Thứ duy nhất cô muốn nấu cho Gavin Jarrod là thuốc độc, “Cháu nghĩ Gavin còn có việc khác hay ho hơn để làm đây ạ”.

“Tối nay tôi rảnh mà”. Con chuột đầu lợn này trả lời với vẻ vô tội mà cô không thể tin được lấy một giây, “Ông Henry, cho cháu xem danh mục đó đi, để xem cần đồ nghề dụng cụ gì, sáng mai cháu ra cửa hàng vật liệu xây dựng ngay ạ”.

“Nghe hay đấy”, ông cô nói, rồi thoát quay người đi về phía phòng làm việc. Động tác ấy phải lâu lắm rồi Sabrina chưa nhìn thấy ở ông.

Bị Gavin bám gót tận ba tuần với cô đúng là thảm I họa, còn tia nhìn lóe lên trong mắt anh mỗi khi túm tít cười chứng tỏ anh biết rõ mình đang làm cô tức anh ách và rất khoái chí về điều đó. Anh đi theo ông cô. Nếu có cái chảo gang của bà trong tay, cô đã lắng vào đầu anh lâu rồi.

Vì ông nội và để hoàn thành xong mọi việc quán trọ đang cần gấp, cô sẽ chịu đựng tay Gavin này. Nhưng chỉ thể thôi. Không có hẹn hò gì nữa hết.

Và cũng không bao giờ có thêm nụ hôn nào nữa.

“Cháu đưa Sabrina tới khu mỏ”, Gavin kể với Henry khi ông lão đang bới tìm trong đồng giấy chất đầy trên bàn làm việc.

Cầm ông Henry ghéech lên. Ông liếc nhìn Gavin qua hai gọng kính mạ vàng, “Cậu làm vậy để làm gì?”

“Phải nịnh nọt thì cô ấy mới chịu đi chơi cùng cháu. Lúc nào cô ấy cũng bướng bỉnh thế à ông?”

“Con bé kiên quyết như thế là vì cuộc đời đã biến nó thành ra như vậy. Cũng không hẳn là xấu. Ta lại nhớ Colleen. Thời xưa bọn ta gọi đó là gan góc, và ai cũng muốn vợ mình có được cá tính ấy. Những người không như vậy thì thường không ở lại được lâu dài”.

Lời tuyên bố ẩn chứa sự cảnh cáo. Gavin đã giữ Sabrina ở lại khu mỏ hơn dự tính tận một giờ, vừa đưa cô đi xem các đường hầm và giải thích quy trình đào mỏ, vừa tra hỏi cô một cách tinh vi, nhưng mọi được tin từ Sabrina là điều gần như không thể.

“Điều gì khiến Sabrina rần rỏ như vậy?”

“Cái đó cậu phải tự tìm hiểu chứ. Ta không bày sẵn cho cậu đâu. Ta chỉ giúp đến mức thuê cậu làm cho quán trọ thôi. Nếu thích con bé, cậu phải tìm cách thuyết phục được nó, mà nói thẳng là không dễ dàng gì đâu. nhưng chúng ta đã thông nhất lý do của cuộc trao đổi này chỉ hai chúng ta được biết. Cậu đã bép xép gì ra rồi hả, Jarrod?”

“Không ạ. Cháu chỉ muốn càng thành thật với Sabrina càng tốt, mà vẫn không vi phạm thỏa thuận của ông và cháu. Cháu đã bảo cô ấy là ông đồng ý bán cho cháu mảnh đất, chứ không nói gì về điều kiện mua bán cả”.

Caldwell nhìn sâu vào mắt anh đầy nghiêm khắc, “Thế chắc là được rồi. Lúc nào cậu ký vào giấy đăng ký kết hôn, ta sẽ ký vào chứng từ”.

Henry lấy ra một mảnh giấy rồi đưa cho Gavin. Cả trang đầy nét chữ con gái mềm mại nắn nót. Chữ của Sabrina. Gavin nhìn qua danh mục một lượt. Không có gì to tát, “Thế này không mất ba tuần đâu ạ”.

“Thế thì cậu làm việc chậm thôi, còn tấn công Sabrina nhanh vào”.

Anh còn biết làm thế nào với mùa đông lạnh giá đang gần kề và cả tính cố chấp của ông già này đây? Gavin hiểu nếu cam kết không được ký sớm, sẽ phải đợi tới tận mùa xuân sang năm mới động thổ được. Trì hoãn nghĩa là sẽ phải ở lại Aspen lâu hơn, mà chuyện đó không được phép xảy ra. Vì các ông anh, Gavin mới ở lại hết năm, đừng hòng lấy thêm của anh một ngày nào nữa.

Ông già cười khùng khục, “Phải công nhận, chuyện này xem ra hay đấy”.

4. Chương 4

Hình như Sabrina chưa sợ ngày nào như ngày hôm đó. Sáng thứ Tư, cô lê bước vào gian bếp, định làm bữa sáng, để lên quầy thức ăn rồi lánh đi trước khi Gavin xuất hiện.

Đêm qua cô đã viện cớ phải thanh toán các mục hóa đơn gấp. Cô dọn đồ ăn lên bàn cho hai người rồi lánh về phòng làm việc để ăn tối một mình. Hôm nay muốn tránh mặt Gavin sẽ không dễ dàng như thế nữa.

Nghe thấy giọng đàn ông, cô khựng lại ở sảnh sau. Cô nhận ra tiếng ông nội trước, rồi kế tiếp là Gavin, ruột gan cô như thót lại. Anh ta đã tới nơi rồi. Cô xem lại đồng hồ. Sáu giờ rưỡi. Cô lẩn ra phía sau, tìm đập thành thịch. Một tấm ván lót sàn kêu kèn kẹt, tố cáo sự hiện diện của cô. Sabrina co rúm người lại.

“Có cà phê rồi, cháu gái. Vào đi nào”. Ông cô gọi.

Trời ạ. Sập bẫy rồi. Cô xem xét có nên lờ lời ông gọi đi không, nhưng để Gavin nghĩ cô nhát gan thì còn đáng bực hơn. Đứng ngay ngắn lại, cô đánh tới mái tóc còn ẩm, hít một hơi dài rồi tiến vào.

Hai người đang ngồi ở bàn ăn, ông nội cô đọc báo, còn hai bàn tay Gavin đang áp vào một chiếc ca. Anh mặc chiếc áo len cổ lọ màu trắng trông rất hợp và tôn làn da rám nắng. Mái tóc nâu nhạt khiến người ta liên tưởng tới một tay trượt ván vừa lao từ trên triền núi xuống với tốc độ chóng mặt. Những lọn tóc rối trông khá quyến rũ.

Không. Không phải quyến rũ. Lôi thôi mới đúng.

Anh liếc nhìn cô từ đôi mắt đến bờ môi khiến cô bối rối. Khi cô đã hôn anh và biết mùi vị của anh thế nào, mọi thứ không còn như cũ nữa.

Không, không phải. Cô vẫn không ưa anh.

Cô nuốt khan, “Chào anh”.

Anh gật đầu, “Chào cô”.

Cô cố hướng về phía ông, “Ngày hôm nay không có khách mà ông lại dậy sớm hơn bình thường”.

Ông nhún vai, “Còn nhiều việc thế này, nằm mãi cũng có ích gì. Cháu xem qua những chỗ cần sửa với Gavin trước đi rồi hai đứa hãy đến chỗ bán vật liệu xây dựng”.

Cô nhìn ông chăm chú đầy kinh ngạc, “Cháu tưởng ông đi cùng anh ta chứ”.

“Hình như có bão. Sáng nay xương ta nhức lắm. Ta chỉ ở nhà nghỉ thôi”.

Một năm trở lại đây, những chỗ đau nhức của ông trở nên trầm trọng khiến cô rất lo lắng về tình trạng sức khỏe đang xuống dốc của ông. Không lẽ bây giờ ông cũng kém mình mãi luôn rồi?

Điều này càng khiến cô tin tưởng Gavin Jarrod đang cố lừa đảo để đẩy ông ra khỏi hầm mỏ hay quán trọ. Chẳng phải nội đã hơn một lần cầu nhàu ông Ronald, cha của Gavin, là người tham đất đai đầy thôi? Có phải tất cả người nhà Jarrod đều là đồ bịp bợm không?

Cô cảm thấy Gavin đang nhìn cô chăm chú, nên đành đi tới bình cà phê để anh không nhận ra cô đang bối rối. Cô muốn thoát chuyện công du này, nhưng nếu cô thoát thì nội sẽ phải đi. Đẳng nào cũng thế. Cô không muốn đi. Nhưng cô cũng không yên tâm để ông nội và tập séc ở bên cạnh Gavin chút nào.

Cô chỉ tập trung vào thứ nước sẫm màu đang đầy dần trong cái ca cô thích dùng, vờ như không nhận thấy ánh mắt Gavin như hai tia laser đang soi vào giữa lưng cô. Cái anh hay nhìn cô - như thể cô là câu đố mãi chưa tìm ra lời giải - khiến người cô nổi gai. Cô quay ra bồn rửa, định vịn vôi nước.

“Cháu không cần pha loãng cà phê đâu”, ông nói, “Lần này không phải ông mà là Gavin làm đấy”.

Sự xâm phạm lãnh thổ này làm tóc gáy Sabrina dựng đứng. Anh chàng đó đã mó vào bình cà phê của cô rồi.

Lúc quấy đường vào cốc cà phê, cô nảy ra một lý do cực kỳ chính đáng để thoát khỏi Gavin, “Khớp xương ông báo thời tiết chuẩn xác thật. Hay để bão tan rồi sửa cũng được”.

“Không được ạ, thưa cô”, ông gắt lại, “Cháu lúc nào cũng cuống lên đòi làm cho xong mấy việc này mà. Thà bây giờ làm để sau này có thời gian nghỉ ngơi còn hơn đợi tới lúc khách tới nơi mới học tốc bắt tay vào việc”.

Đúng, nhưng ông nói vậy vẫn chẳng khiến cô muốn làm với anh phụ việc mới này chút nào.

“Ông sẽ đi với cháu”, ông miễn cưỡng nói, “nếu cháu sợ không kham nổi”.

Cô rùng mình vì uất ức. Rõ ràng lúc này một mình cô đã lo toan cho cả quán trọ, “Ông nghĩ đi mua vài thứ mà cháu không làm nổi sao?”

“Ta cũng không chắc. Công việc duy trì quán trọ dễ khiến người ta nản lắm”.

Cô không thích ông nói vậy, “Cháu thích việc này và tự nguyện làm đầy chứ. Đúng là không phải cái gì cháu cũng thạo, nhưng cháu vẫn đang học dần dần”.

Gavin nhồm dậy, đi băng qua gian bếp, chen cả vào chỗ cô đứng khiến cô phải dịch sang bên. Anh rót tiếp một ca rất tự nhiên cứ như chẳng phải là khách nữa. Đồ huênh hoang, “Tôi mượn được một xe chở hàng từ khu Ridge, nhưng đây là xe đơn. Ba người ngồi thì cũng được, nhưng sẽ rất chật chội”.

Thế nghĩa là cô sẽ bị kẹp giữa một bên là người cô thương yêu nhất trên đời, còn bên kia là người cô đang muốn tránh mặt bằng mọi giá. Người đã làm khuấy động những cảm xúc im lìm bấy lâu nay mà cô chỉ muốn chúng được ngủ yên. Cô không muốn yêu nữa. Không yêu nghĩa là không đau khổ. Cô thích như vậy hơn.

Cô nghiêng đầu lại để nhìn Gavin, “Tôi tự đi mua được. Cũng không cần anh giúp đâu”.

“Chiếc xe ô tô nhỏ của cô không chở được gỗ dài gần 4 mét đâu, mà tôi cũng không thể cho cô mượn xe tải vì cái này liên quan đến pháp lý”.

Cô diên tiết nghiêng chặt rằng. Có cần tay này phải chặt chẽ thế không? “Tôi sẽ đặt mua hàng”.

“Đợi vật liệu đến nơi cũng phải mất mấy ngày đấy”.

Cái gì anh ta cũng ứng đáp được, cô nén cơn giận lại, nhưng cũng vô ích vì rõ ràng đó là sự thật, “Được rồi. Tôi sẽ đi cùng anh. Để ông ở lại”.

Không quay về bàn ăn nữa, Gavin dựa hông vào quầy thu ngân ngay chỗ cô đứng. Lưỡi cô bồng rộp khi vội vàng nhấp ngụm cà phê đầu tiên.

“Cô có biết ông của chúng ta là bạn không?”, Gavin hỏi.

“Bạn thân nữa là khác”, ông nội chêm vào, “cho tới khi ông cậu ấn cho tôi cái mỏ vút đi đó. Ông ta dám bảo đào được mấy khối bạc to bằng đầu con dê trong đó. Toàn là nói khoác”.

“Cháu chưa đào được cái gì to thế cả”, Gavin khẳng định lại “nhưng mỗi bận về nhà cháu vẫn thi thoảng đào bới tìm mạch quặng”

Câu nói lập tức gọi cho Sabrina nhớ lại cảm giác vừa thân thuộc vừa tách biệt của căn hầm - cái cảm giác không muốn bước vào thêm lần nữa. Cô quay sang hướng khác, “Sáng nay ông thích ăn gì ạ?”

“Cháu phải hỏi khách nhà mình chứ, vì cháu chuẩn bị sai cậu ta làm việc mà”.

Cô cắn môi. Gavin đâu phải là khách. Anh vừa là nhân viên tạm thời vừa là cái gai thì có, “Gavin ấy à?”

“Thấy ông Henry ca ngợi món bánh áp chảo từ quả việt quất do cô chế biến. Chắc phải xem ông nói có đúng không thôi”.

“Cả thịt muối nữa”, nội thản nhiên thêm vào, “Rồi món bánh giòn”.

Cô nhìn từ người này sang người kia. Họ đang nói về cô ư? Sao lại thế? Rõ ràng ông cô không gán ghép đầy chứ? Ông biết rõ mà. Ông cũng biết rõ cô thích mẫu người nào - phải giống Russell. Cởi mở, thông minh, tận tụy và gan dạ, một lính cứu thương sẵn sàng mạo hiểm tính mạng hay dấn hy sinh vì đồng đội - tiểu đội của anh đã được cứu sống như vậy khi anh dùng cả thân mình để chắn quả lựu đạn.

Những anh tự cao tự đại suốt ngày nghênh ngang, vừa hồng hách vừa lén rình rập chẳng làm được gì cho cô cả.

Cô nheo mắt nhìn Gavin. Anh cười nửa miệng, “Nếu không có nguyên liệu thì tôi mời cô đi ăn sáng ở khu Jarrod Ridge lúc nào chẳng được”.

Không đời nào. Có phải đi chân không trên đường rải kính vỡ cũng đừng hòng mời được cô ăn sáng cùng trên đất nhà anh. Việc anh có mặt ở đây rồi buộc cô đi mua sắm cùng ngoài ý muốn đã đủ tệ rồi. Nếu

muốn được sống bình yên như cô đã xác định từ hồi chuyển tới Aspen, thì tránh dành thời gian ở riêng với Gavin là điều rất cần thiết.

“Tôi có đủ thứ tôi cần rồi. Xin lỗi anh..”. Cô xua tay về phía Gavin, đợi anh quay trở về chỗ ngồi rồi mới quay lại bàn bếp.

Cô đã làm món này cả trăm lần, pha trộn nguyên liệu đã rất điêu luyện. Nhưng lần này thì khác. Đôi tay cô lỏng ngóng, động tác lúc cô hậm hực đánh lòng trắng trứng thật vụng về. Rõ ràng tác phong hôm nay đang vừa tỏ cáo cô vừa làm chậm từng nhát quấy. Trộn lớp bột vào hỗn hợp bột, trứng, sữa xong, cô múc đổ vào vỉ đang nung nóng. Tiếng bơ cùng bột nhào xì xèo không át được tiếng hai người bàn chuyện chính trị, ô tô rồi thể thao. Dù rất cố để gạt những âm thanh đó ra ngoài tai, cô vẫn không thoát được chất giọng trầm và êm ái của Gavin.

Càng lúc Sabrina càng muốn tránh đi, nên việc rán miếng thịt cuối cùng rồi trải miếng bánh lên mặt đĩa như kéo dài hàng thế kỷ. Cô mang các đĩa bánh vào bàn rồi quay đi.

“Nào, cháu gái. Ngồi xuống ăn luôn đi”.

“Cháu còn dọn rửa đã”. Lúc nấu cô đã tranh thủ làm gần hết rồi, nhưng vì...

“Khi nào cháu ra cửa hàng ông làm cũng được. Hôm nay thì cháu không trốn được trong phòng làm việc như tối qua đâu nhé. Mấy việc này là ý tưởng của cháu. Cháu cũng phải góp một tay làm đấy”.

Hai gò má cô đỏ bừng vì bị bóc mẽ ngay trước mặt Gavin, nhưng ông nói đúng. Cứ lẩn tránh không muốn tham gia cùng hai người sẽ chỉ chứng tỏ cô khiếm nhã và kém cỏi. Cô đi lấy ca cà phê, một bình nước cam, ba cái cốc, chắc hẳn lần này không thoát được, rồi trở lại bàn.

Cô không muốn ăn. Làm sao ngon miệng được khi cứ nóng ruột vì biết Gavin đang ở đó? Cô chưa bao giờ khó chịu vì Russell. Anh rất năng động và thú vị, nhưng chưa bao giờ làm cô cảm thấy ngạt thở hay bồn chồn.

Cô cố nuốt miếng bánh mà chẳng biết mùi vị thế nào. Lúc sắp ăn xong, cô thấy ông nội lôi từ túi sau ra một tập séc. Cô mỉm cười nhìn điệu bộ rất truyền thống của ông. Hầu hết mọi người quen đều dùng thẻ tín dụng hay ghi nợ rồi. Chẳng còn ai viết séc nữa - ngoại trừ ông.

“Ông, cháu tính tiền vào thẻ của nhà nghỉ cũng được mà”.

“Không tin được mấy đồ điện tử vớ vẩn đó. Nhiều tài khoản bị ăn cắp lắm rồi”. Ông ghi tên cửa hàng rồi ký, chừa lại phần ghi tổng số tiền, rồi xé ra khỏi cuốn sổ. Cô đặt đĩa xuống để đón lấy, nhưng ông lại đưa tấm séc cho Gavin.

Sabrina thấy ruột gan sôi lên vì tự ái, miếng bánh mềm xộp giờ cứng như viên gạch bằng chì. Sao ông lại có thể tin tưởng một tay lạ hoắc như vậy được? Ông rõ ràng đã đưa cho Gavin một chi phiếu trống.

Cô phải kiểm tra xem lòng tin của ông có bị lợi dụng không. Gavin Jarrod đừng hòng thoát khỏi tầm mắt của cô từ giờ đến lúc làm xong việc và bỏ về cái hang đá mà anh chui ra.

Sabrina lén nhìn đồng hồ, cầu cho thời gian trôi nhanh đi.

“Cứ từ từ mà uống nốt cà phê đi. Quầy thu ngân bảo sẽ lo xong hàng trong vòng một tiếng thôi”, Gavin lúc này đang ngồi ở ghế đối diện, nói với cô.

Cô vừa xếp khăn ăn, vừa trả lời, “Chưa bao giờ thấy họ làm chậm như thế này”.

“Vì hôm nay chỉ có một người có bằng lái xe nâng hàng đi làm. Cô có muốn ăn gì không? Hầu như cô chưa ăn gì lúc sáng”.

“Không sao”. Đầu óc cô đã căng tới tột độ nên không muốn đụng đến cà-phê-in nữa. Còn ăn thì... thôi khỏi. Dạ dày cô quặn lên như cái máy trộn xi măng đang rầm rầm trên phố, làm cửa sổ quán ăn rung lạo xạo.

Về bình thân của Gavin càng làm cô tức tối. Nhưng anh đã đạt được mục đích, “Anh luôn muốn kéo tôi tới nhà hàng mà. Xin chúc mừng. Anh thành công rồi đấy”.

“Nhìn mặt cô đang mê mệt thế này khéo cô nào đi bộ qua đây cũng muốn xin số điện thoại của tôi mất”.

Câu mỉa mai ráo hoảnh của anh làm môi cô run rẩy. Cô sẽ không thích anh. Không đời nào. Sau một giờ qua thì càng không.

Cửa hàng cô vừa đi khỏi rộng đến thế, sao lại thiếu chỗ đến độ cô và người bạn mua đồ bất đắc dĩ kia hết lần này tới lần khác va phải nhau? Thế mà phải như vậy thật. Họ tình cờ chạm tay trên tay vịn cầu thang, rồi hông cũng va vào nhau khi đứng cạnh máy xén cây. Mỗi lần quay ra, cô đã thấy anh đứng lù lù, ngay sát cô, choán lối đi và không chịu nhường một ly nào cả.

Nhịp tim của cô chưa bao giờ ổn định tính từ lúc leo lên khoang của chiếc xe tải chật hẹp đó. Trong khi mua hàng, không biết cô đã phải thở dốc bao nhiêu lần, tới mức những người không biết sẽ tưởng Sabrina có bệnh phổi mãn tính.

Làm thế nào để tổng khứ được anh mà vẫn bảo vệ được nội đây? Cô viên tay theo miệng chiếc ca, rồi liếc nhìn Gavin. Mắt anh đang dán chặt vào ngón tay đang chuyển động của cô, rồi đột ngột ngược lên khuôn mặt. Đôi mắt sẫm màu khiến cô lâm vào trạng thái lâng lâng, mất kiểm soát rất khó hiểu trong khi cô đang ngồi trong một quán ăn ở giữa khu đô thị Aspen. Vậy mà cô cảm thấy như chiếc dù neo thành linh gặp cơn gió mạnh, nhắc nhở cô lên khỏi chiếc ván trượt rồi băng qua ngọn núi.

Cô rút tay khỏi bàn, bám chặt vào chiếc ghế để chờ cơn hồi hộp nguôi đi, rồi cố gắng lấy lại một chút lý trí, “Có cần phải đặt mua toàn hàng tốt nhất như thế không?”

“Đồ đắt hơn thì bảo hành cũng tử tế hơn. Nếu có trục trặc thì họ sẽ đổi miễn phí cho”.

Đúng là như vậy. Nhưng tổng hóa đơn vẫn cao hơn cô dự tính tới tận hai mươi phần trăm. May sao cô đã cân đối lại chi phiếu và biết chắc tài khoản còn đủ để trang trải khoản này. Nhà nghỉ vẫn chưa bị thiệt hại về tài chính dù có vài ngày không khách trọ, nhưng điều khiến cô lo ngại là Gavin quá phóng tay khi tiêu tiền người khác như thế này.

Cô miễn cưỡng nhấm chút cà phê, rồi đành thừa nhận thứ đồ uống anh làm sáng nay còn ngon hơn cả món thời thượng của quán ăn - mà có khi còn ngon hơn cả cô làm, trong khi cô luôn tự hào vì pha được cà phê tuyệt hảo cho khách trọ.

Vậy là tay này pha cà phê rất ngon. Giỏi. Nhưng đó không phải lý do giữ anh ta ở lại.

“Anh muốn gì ở ông nội tôi?”

“Tôi đã nói với cô rồi. Hầm mỏ và khoảng đất xung quanh”. Nghe giọng anh rất chân thành, nhưng ánh mắt dè chừng và vẻ căng thẳng lướt qua rõ ràng trái ngược hoàn toàn với lời anh nói.

Hơn kém nhau tận năm mươi tuổi, tình bạn đột ngột giữa hai người không được tự nhiên cho lắm, có thể nói là đây toan tính nữa. Gavin chắc hẳn đang có âm mưu. Tầm séc trống anh ta moi được từ nội đã rõ ràng rành rành ra đó. Chắc phải còn nữa. Chỉ có điều cô chưa biết là gì, và cách duy nhất truy ra mục đích là tìm hiểu anh ta rõ hơn. Việc này cô không cảm thấy có chút hứng thú nào.

Cái gì làm Gavin nói tuồn tuột ra được nhỉ? “Lúc không ở đây thì anh ở đâu?”

“Thường là ở Vegas hoặc Atlanta”.

“Sao lại tới hai nơi cách xa nhau vậy?”

“Vì khách sạn của anh tôi ở Vegas còn Atlanta gần dãy Appalachian nên tiện leo bộ trên núi với đi bè trên sông, còn có sân bay lớn nữa”.

“Anh có vẻ ưa hoạt động ngoài trời?” Nhìn bờ vai rộng của anh cũng đủ đoán được ngay.

“Ừ”.

“Đi săn à?”

“Dạo này tôi chỉ đi để chụp ảnh thôi, nhưng không phải vì phản đối việc săn bắn động vật làm thức ăn đâu”.

Trả lời hay lắm. Phải tìm ra thứ gì để ghét được anh ta chứ - ngoài việc anh giàu có, cố tình tiếp cận cô và cả việc cô không tin tưởng nổi con người này. Vậy mà ngân đó vẫn chưa đủ kia đấy.

“Sao anh nghĩ anh đủ trình độ làm thợ sửa chữa cho nhà tôi? Cứ tưởng kỹ sư xây dựng là dân văn phòng chứ?”

“Tôi làm quản lý hiện trường. Làm cùng cả đội luôn, rồi hồi đại học tôi cũng đi làm thêm về xây dựng nữa”.

Anh ta trực tiếp xây nhà? Có lẽ vậy nên trên mu bàn tay mới có nhiều sẹo mờ. Thế là đủ biết tay này không đủ trình độ làm việc, “Bố anh không cấp chi phí cho anh à?”

“Ông trả tiền học, cũng vì thế nên mùa hè hàng năm tôi phải trở về khu Ridge để làm việc. Nhưng lúc đi học tôi tự kiếm tiền chứ không để ông phải tra hỏi xem tôi lấy tiền tiêu vào việc gì”.

Chắc Gavin không vô trách nhiệm như nhiều sinh viên của bố mẹ cô, “Sao anh lại muốn trở thành một kỹ sư?”

“Tôi thích tìm hiểu về cơ chế hoạt động, muốn tìm cách khắc phục những chướng ngại được coi là bất khả thi. Thế còn cô?”

Cô giật mình, “Còn tôi gì?”

“Cô thích quản lý quán trọ à?”

Suýt nữa Sabrina buột miệng phủ nhận. Hồi trung học, cái cô mong muốn nhất là tách càng xa càng tốt bố mẹ cùng ngôi trường đại học giả tạo và xét nét. Ngoài việc trốn tránh, cô không có mục đích nào to tát hơn. Ngay từ đầu, cô bị Russell thu hút vì anh rất khác với môi trường học thuật. Anh to lớn, rắn chắc và làm được nhiều việc chứ không chỉ học cao. Anh cũng muốn đi khỏi thị trấn nhỏ nơi họ học tập, và cuối cùng anh đã lên kế hoạch để đạt được điều đó.

Cô đã yêu anh say đắm, và rồi mang thai. Nhưng quyết định cuối cùng của bố mẹ cô - hoặc bỏ cái thai, hoặc đi ra khỏi nhà họ - đã đẩy cô vào bước đường cùng. Russell và cô đã cùng bỏ trốn vào ngày sinh nhật thứ mười tám – chỉ vài hôm sau buổi lễ tốt nghiệp trung học. Cô đã định yên phận làm một người vợ lính và nuôi con của Russell. Nhưng chuyện đó đã không xảy ra.

Cô áp chặt tay vào vết đau trống rỗng trên bụng mình, rồi chớp mắt để xua đi quá khứ, “Thế thì sao? Tôi ở nơi cần có tôi, và sẽ không bao giờ làm ông thất vọng cả. Tôi cũng sẽ không cho phép người nào lợi dụng ông”.

“Nếu ông ấy bán chỗ đó thì cô tính sao?”

Nỗi hoảng sợ lan ra khắp người Sabrina. Cô đã bắt đầu yêu thích việc tạo ra không khí ấm áp, thân thuộc cho những khách trọ xa nhà, như cô từng được hưởng từ bà nội. Giờ cô không biết phải làm việc gì khác, mà cũng không đủ trình độ để làm gì khác, “Ông sẽ không làm thế. Ông biết tôi thích quán trọ Snowberry”.

Nội biết rõ quán trọ là nơi ẩn náu, là nơi cô luôn được yêu thương và mong đợi bất kể cô đã lựa chọn con đường nào. Nhưng tờ quảng cáo đáng nguyên rủa ấy đã làm cô nghi ngại. Dù thế nào đi nữa, cũng không thể để Gavin Jarrod biết tin này được.

Đôi mắt nâu của anh thăm dò nét mặt cô, “Nếu cô cưới người sống ở chỗ khác thì sao?”

“Tôi sẽ không kết hôn”.

“Cô nói như đinh đóng cột ấy”.

“Đúng vậy đấy”. Cô đã từng ở trong tình cảnh đó, và suốt bốn năm kết hôn cô chưa về thăm quán trọ Snowberry hay ông bà lấy một lần. Russell đóng quân ở Bắc Carolina, quá xa Aspen, chiếc xe cà tàng của họ không kham nổi cả quãng đường dài như vậy, mà tự ái của cô cũng quá cao nên không thể mở miệng than vãn với bố mẹ về việc cô không đủ tiền mua vé máy bay về thăm nhà. Trong quãng thời gian đó, bà cô mất, và Sabrina không thể về nhìn bà lần cuối. Cô phải vay tiền bạn bè Russell để tới dự tang lễ bà vì biết bố mẹ cô chẳng đời nào chịu cho vay.

Tới lúc đổi chủ đề rồi, “Sao anh lại bỏ Aspen?”

Mặt anh nghiêm lại, “Bố tôi quyết biến chúng tôi thành bản sao của ông”.

“Thế là xấu à?”

“Ừ. Ông cực kỳ độc đoán. Nhưng tôi thoát được rồi. Tất cả bọn tôi đều thoát. Cho tới giờ”. Mọi anh mím thành hai đường mỏng đầy giận dữ.

Họ có hai điểm chung: có bố mẹ rất khó tính và đều muốn trốn chạy. Bố mẹ cô là những người cầu toàn đã không tha thứ cho cô vì cô không đạt được như họ mong muốn. Họ coi cô là nỗi tủi hổ và vì thế nhiều năm rồi cô không nói gì với họ.

Nhưng giờ không nói về cô nữa, “Thế còn mẹ anh thì sao?”

Anh đắm chiêu nhìn chiếc ca đang nằm gọn trong hai bàn tay, “Mẹ tôi mất vì ung thư năm tôi mới bốn tuổi. Tôi gần như không nhớ gì về mẹ hết”.

Mẹ cô không phải người chăm sóc cô kỹ lưỡng, nhưng ít ra mẹ luôn hiện diện, chỉ trừ lúc cô cần tới mẹ nhất, “Tôi rất tiếc”.

“Cuộc đời mà. Nếu ta sửa kịp thì trước khi khách tới cô vẫn còn vài ngày để nghỉ xả hơi. Lúc đó cô định làm gì?”

Nghỉ xả hơi? Là cái gì vậy? Từ trước tới giờ cô lúc nào cũng túi bụi với việc của mình rồi đảm nhiệm phần việc của ông, nên chẳng còn nhớ lần nghỉ ngơi gần đây nhất là lúc nào. Cô nhún vai, “Chịu. Ngày trước tôi hay cưỡi ngựa men theo đường mòn, nhưng...”.

Cô ngừng giữa chừng vì không muốn cho một con cá mập như Gavin biết nhà nghỉ không mạnh về tài chính. Mặt khác, cô thích gì cũng chẳng liên quan tới anh ta.

Tôi có thấy con ngựa nào đâu”.

“Sau khi bà mất, ông bán chúng đi, phần vì quá mất công chăm sóc trong khi ông chỉ có một mình, phần vì nhìn chúng ông lại nhớ đến bà”.

“Ở khu Ridge nhà tôi cũng có ngựa đấy”.

Ở khu nghỉ dưỡng đó thì cái gì chẳng có, “Ừ, thế thì tốt cho anh rồi”.

“Tôi đang mời, chứ không phải khoe khoang đâu. Nếu cô muốn thì tôi sẽ dẫn cô đi”.

Kể cũng hấp dẫn - trừ việc có anh ta kè kè bên cạnh. Anh ta làm cô nhức nhối như đang leo bộ giữa chừng thì gót chân sừng vù lên. Cô biết dù mất bao lâu thì anh ta cũng chẳng khá hơn được, “Thôi, cảm ơn!”.

Cô phải ra khỏi chỗ này, tránh xa cả anh dù có phải chết công sau một tiếng đi dạo quanh và ngắm đồ trong các cửa hàng. Thời cơ chợt đến khi cô bồi bàn cầm bình cà phê đi qua. Sabrina vẫy cho cô ta quay lại, “Xin lỗi, cho tôi thanh toán”.

“Vâng ạ”. Cô ta xé tờ giấy ra rồi đặt lên mặt bàn.

Sabrina với lấy tờ hóa đơn, nhưng vẫn chậm hơn Gavin nửa giây. Tay cô áp lên mu bàn tay anh. Sự va chạm làm ruột gan cô quặn lên, đẩy ra một luồng hơi nóng bất chợt tràn khắp người cô như bọt trào từ miệng chai sâm banh mở chưa dứt điểm.

Cô rút tay lại, ngắt ngay mối tiếp xúc giữa hai người, nhưng lòng bàn tay cô vẫn còn cảm giác râm ran, còn người cô vẫn sôi sục trong cảm giác phấn khích mà cô không ngờ và cũng chẳng muốn nếm trải lần nữa, “Này, tôi định trả rồi mà”.

Anh lắc đầu, “Tôi sẽ thanh toán tiền cà phê. Ít ra tôi cũng phải lo được cái này chứ, nhất là khi sẽ ăn chực của cô ba bữa một ngày trong vòng ba tuần tới”.

Cô hoảng hốt nhìn chăm chăm vào đôi mắt nâu của anh, đầy thất vọng, “Ai bảo thế?”

“Ông Henry. Thực ra ông ấy còn cho tôi ở trọ một phòng, nhưng tôi đã có chỗ ở rồi”.

Ờn Trời vì ân huệ nhỏ nhoi này, “Tôi nghĩ đồ ăn ở khu Jarrod Ridge sẽ hợp khẩu vị của anh hơn đấy”.

“Tôi ăn sơn hào hải vị hàng tháng trời rồi. Giờ muốn thay đổi một chút. Tôi rất mong được nếm đồ ăn do cô nấu đây”.

Lúc này cô không thích ông một chút nào. Ông đang định mưu tính chuyện gì đây?

5. Chương 5

Ông già Caldwell nói đúng, Gavin kết luận như vậy khi một luồng gió lạnh luồn vào cổ áo. Anh cảm thấy lạnh toát vì người anh đang ướt đầm mồ hôi do bốc dỡ dụng cụ xây dựng từ trên xe xuống.

Anh theo dõi Sabrina lúc cô thận trọng đi từng bước trên mặt vỉa hè xây bằng gạch trong màn tuyết bắt đầu rơi từ năm phút trước. Cô nàng bướng bỉnh này nhất định đòi dỡ đồ khỏi xe tải cùng anh dù thời tiết càng lúc càng xấu đi. Dù anh rất nể tính kiên quyết của cô, như Henry định nghĩa, Gavin không muốn cô làm việc gì nặng nhọc hay trượt ngã lúc đang đi về cổng chính rồi bị tấm kính cửa sổ làm đứt tay. Hy vọng như vậy không bị coi là sô-vanh quá.

Sau khi chất hai thùng sơn cuối cùng vào tủ chứa, anh vợ lấy chiếc áo khoác vắt trên thanh vịn rồi tự ý bước vào gian bếp ấm cúng, thơm phức mùi thức ăn. Khu bếp ở trang viên nhà Jarrod chưa bao giờ đem lại cảm giác thân thuộc thế này.

Tấm kính đặt trên mặt bàn, vẫn chưa được bóc lớp giấy bọc màu nâu, nhưng không thấy bóng dáng Sabrina đâu. Anh nghe thấy tiếng giấy của cô trong sảnh khi đang treo áo lên mắc gần cửa sau, tháo găng và đang thăm dò lại danh mục việc phải làm. Anh đã quen với việc trình tự công việc bị thời tiết làm ảnh hưởng, nhưng thường những lúc như vậy sẽ có nguy cơ bị phạt tới cả chục nghìn đôla. Còn lần này sự trì hoãn là phần thưởng đúng hơn là hình phạt, vì rõ ràng tình thế đang có lợi cho anh.

Sabrina trở lại, “Ông đang chợp mắt”.

Chiếc mũ len vừa tháo làm rơi những lọn tóc quăn, tạo cho Sabrina một vẻ đẹp đầy nhục cảm như vừa mới ngủ dậy, khác hoàn toàn với nét mặt kín đáo của cô. Cô cũng vừa cởi bớt áo khoác ngoài, nên Gavin càng có cơ hội ngắm nhìn những đường cong mảnh dẻ trên chiếc áo len bó sát người có màu lam nhạt đặc biệt làm nổi bật đôi mắt cô. Cô bất chợt chạm mắt Gavin, khiến bụng anh thót lại trong một cảm giác rất quen thuộc.

“Anh về đi, Gavin. Tuyết thế này không làm việc được đâu”.

Nhưng tổng khứ anh đi đâu có dễ. Nếu giữa họ chỉ có cái gọi là sự thu hút, anh nhất định phải khai thác lợi thế đó triệt để bất chấp sự trơ trên hồng đạt được điều anh muốn, “Trời tuyết nên không sơn được. Tôi bắt đầu thay cửa sổ vậy”.

Cô nín thở. Khoanh tay ngang bụng, cô liếc nhanh qua chỗ khác, “Cái đó để sau cũng được”.

“Việc đó làm nhanh nhất, mà nhiệt độ hạ thế này phải thay chỗ kính vỡ là hợp lý quá còn gì, còn hơn để mất nhiệt trong nhà. Chỉ cho tôi xem phòng nào cần thay đi”.

Cô cắn môi rồi chuyển chân, “Ông nội tôi cũng làm được. Hoặc anh cứ chỉ rồi tự tôi làm. Dù gì tôi cũng cần biết luôn”.

“Sabrina, nếu chỉ cho cô thì nói làm gì, tôi tới đây để làm việc kia mà. Hoặc bây giờ tôi sửa, hoặc tôi sẽ ngồi cả chiều trong bếp vừa xem cô nấu nướng vừa đợi trời bớt tuyết để lo việc khác”.

Khuôn mặt cô chuyển từ hoảng hốt sang bất lực, “Lỗi này”.

Gavin chưa từng gặp người phụ nữ nào kiên quyết không thích anh như thế này, và thú thật cảm giác mới lạ này không dễ chịu chút nào. Anh lấy tấm kính, gom đinh chốt cùng thùng hỗn hợp rồi đi theo cô qua hành lang, chứ không phải lên gác như anh tưởng. Anh tận dụng cơ hội ngắm những cú đánh hông đầy bực dọc của cô. Cô có cặp mông đẹp, hơi gầy nhưng đủ căng để vừa bàn tay của một gã đàn ông.

Cô khựng lại, thở phò một tiếng, đẩy cửa rồi ra hiệu cho Gavin đi tiếp. Anh bước qua ngưỡng cửa. Một mùi hương thoang thoảng nhưng rất đỗi quen thuộc xộc vào mũi, khiến anh dừng lại ngay lập tức. Là mùi quế va-ni và hương hoa của Sabrina. Đây không phải phòng trọ của khách.

“Đây là phòng cô”, anh kết luận luôn.

“Đúng vậy”.

Anh liếc ngay tới chiếc giường - chiếc giường chẳng mấy chốc họ sẽ nằm chung vì.... chết tiệt, nhất định anh sẽ không thất bại. Anh nóng lòng muốn được thấy mái tóc cô trải trên những chiếc gối trắng tinh và cảm nhận cơ thể cô nằm dưới anh bên dưới lớp chăn kiểu cũ. Anh còn muốn kê chiếc gối diêm dúa kia xuống dưới cái mông tròn trịa của cô để anh đưa vào dễ dàng hơn. Khoá quần anh bị đẩy căng lên, mạch hai bên thái dương đập mạnh.

Anh thở mạnh rồi nhìn khắp một lượt phòng tìm thêm manh mối về cô dâu tương lai đầy bí hiểm của mình. Đồ đạc trong phòng khá truyền thống và gọn ghẽ, nhưng vẫn rất nữ tính với nước sơn trắng, đồ trang trí cũng hầu như màu trắng, chỉ điểm bằng vài cái chụp đèn màu xanh nhạt. Thứ duy nhất không ăn nhập với tông màu nhạt trong phòng là lá cờ Mỹ trong khung kính hình tam giác cùng một cái hộp gỗ anh đào sậm màu đặt trên chiếc bàn trong góc.

Nhìn cô chẳng giống mẫu người yêu nước chút nào.

Mỗi bên bàn kê đầu giường là một khung ảnh. Ông Henry và một người phụ nữ, có lẽ là bà Colleen, đang mỉm cười trong khung hình mà từ ngưỡng cửa Gavin đang đứng có thể nhìn thấy được. Góc của cái còn lại đặt nghiêng nên không nhìn rõ mặt người. Định xem Sabrina đặt ảnh ai ở đầu giường khi cô ngủ, anh bước sâu hơn vào trong căn phòng.

Sabrina đứng chặn giữa anh và cái mục tiêu kia, “Cửa sổ vỡ ở trong phòng tắm của tôi. Phía kia”.

Không để lộ sự tò mò của mình, anh đi theo lối cô vừa chỉ. Cô cũng theo phía sau. Cả hai người bước vào khiến cái buồng tắm chật đi hẳn. Họ đứng cách nhau có chút xíu, nên anh thêm được đưa tay lên vuốt làn da ửng hồng, mịn màng trên má cô. Nhưng có vẻ cô đang căng thẳng. Có lúc cần phải tăng tốc để chống về đích, nhưng cũng có lúc phải biết duy trì tốc độ hiện thời. Giờ phải làm theo cách thứ hai.

Không hấp tấp hôn cô lần thứ hai để rồi làm cô sợ chết khiếp, anh chỉ nhìn qua không gian cần xử lý. Phía cuối buồng là một cái bồn tắm có chân đồng. Trong đầu Gavin lập tức tràn đầy hình ảnh Sabrina khỏa thân và đắm nước, mái tóc quăn ướt sũng thả vắt qua thành bồn tròn khi cô đội anh trong này. Tim anh đập thình thịch.

Anh đảo mắt qua khay đựng đồ trang điểm để làm trật luồng nhiệt đang tỏa dần xuống nửa người bên dưới. Cũng như phòng ngủ, ở đây thiếu hẳn cơ man những mỹ phẩm, nước hoa, dầu tắm rồi mấy đồ lặt vặt khác mà những người phụ nữ anh quen biết trước đây không thể thiếu.

Cô chỉ về phía cái cửa sổ, “Không biết tại sao kính bị vỡ. Chắc là có con chim nào đó. Nhưng ra ngoài xem thì không thấy”.

Một đường chéo dài, vá vúi bằng băng keo bản rộng trong suốt, chia tấm kính làm đôi. Nhưng anh thích thú khi nghe giọng nói gấp gáp của cô hơn miếng kính vỡ. Nếu không phải vì sự hấp dẫn về giới tính thì sao cô cứ bồn chồn mỗi lúc ở gần anh như vậy? Cô có thể chối bay, nhưng rõ ràng anh cảm nhận được điều này.

“Thay đơn giản thôi. Tôi sẽ nói để cô làm nhé”.

Cô vội vã lùi lại một bước, “Thôi khỏi. Cứ làm đi. Tôi ra để anh thoải mái”.

Anh túm lấy tay cô, làm cô hoảng lên, “Sao bảo cô muốn học cách sửa kia mà?”

Cô liếc nhìn anh rồi đảo mắt đi. Cặp lông mày nhíu lại. Cô giằng mạnh khỏi tay Gavin. Gò má càng ửng đỏ hơn, “Tôi... tôi phải đi nấu bữa trưa”.

“Chỉ mất vài phút thôi. Chỉ cần tháo khung ra rồi ngồi trong này sửa cũng được, không cần phải ra ngoài nữa. Sẽ phải mất thêm hai bước nữa, nhưng cô xử lý được thôi”.

“Lúc khác học sau, giờ tôi đóng cửa luôn để gió lạnh không luồn vào các gian khác trong nhà nữa”. Cô vội vàng bỏ đi sau khi sập cánh cửa lại.

Gavin để cô đi vì đã tò mò hết sức. Rõ ràng sự tiếp xúc cơ thể khiến cả anh lẫn cô đều choáng váng, nhưng cô vẫn kìm lại. Tại sao?

Anh nhanh chóng làm xong công việc đơn giản này, rồi thu gom mảnh kính vỡ cùng đồ nghề, quay trở ra phòng ngủ, lần này quyết phải xem bằng được khuôn mặt cô luôn ngắm nhìn trước khi đi ngủ.

Khung ảnh biến mất. Chắc chắn Sabrina đã nhắc nó đi.

Cô phải giấu giếm điều gì? Nhất định anh phải tìm ra bí mật của cô rồi tiếp tục thực hiện kế hoạch của mình.

Sabrina cố rửa đĩa thật nhẹ nhàng, nhưng tai cô có căng đến mức nào cũng không nghe rõ được giọng của hai người từ tận trong phòng khách.

Nghe lên! Cô phải hạ mình tới mức nào để tổng khứ được Gavin Jarrod đây?

Lẽ ra không nên để nội ở một mình với anh ta, nhưng cô chẳng còn cách nào khác để tỉnh tâm hiểu mở suy nghĩ đang rối như tơ này. Từ lúc sửa xong cái cửa sổ, Gavin lúc nào cũng nhìn chăm chăm vào cô, nên mãi đến lúc dọn rửa cô mới có dịp tránh đi.

Cảm giác việc anh vào phòng riêng của cô là cả một sự xâm phạm, nhưng chỉ khiến cô xáo trộn chứ không ghê tởm. Da cô cứ nóng bừng lên, còn mạch đập và nhịp thở ngày càng gấp gáp.

Chỉ vì từ hồi Russell mất chưa có ai vào phòng mình ngoài ông nội.

Đúng vậy. Cô chỉ thấy khó chịu, chứ không có gì khác nữa. Chắc chắn cô không có cảm giác phấn khích.

Lúc Gavin liếc nhìn lá cờ Mỹ, rồi chuyển sang bức ảnh của Russell, cô bỗng thấy hốt hoảng rồi sợ hãi đến cứng người. Cô từng nhìn lá cờ vào cuối mỗi ngày để nhớ rằng người chồng đã tự nguyện hy sinh vì lý tưởng mà anh gìn giữ. Mỗi đêm trước khi đi ngủ, cô đều nhìn gương mặt thân yêu của Russell rồi chúc anh ngủ ngon. Cô đã không còn làm thế từ bao giờ? Không biết nữa.

Cảm giác tội lỗi bủa vây cô. Run rẩy và yếu đuối, cô phải giấu tấm ảnh đi vì không chịu nổi khi Gavin hỏi về Russell. Mà chắc chắn cái đồ hay nhúng mũi vào chuyện người khác đó sẽ hỏi. Cô căm ghét bản thân vì đã run tới mức không dám ở lại học cách thay cửa kính. Còn không chiến thắng được bản thân thì sau này làm sao cô có thể cai quản nhà nghỉ được?

Rồi còn ánh mắt chăm chăm như săn mồi của Gavin hướng vào cô suốt bữa trưa nữa. Thần kinh cô đã căng thẳng đến cực độ khi chờ Gavin hỏi câu hỏi ẩn trong mắt anh rồi chạm vào vết thương chỉ vừa lên da non của cô. Nhưng anh đã không làm vậy, mà chỉ cùng ông nội bàn chuyện con đập Gavin xây ở Namibia. Nếu đỡ căng thẳng hơn cô đã bị câu chuyện kỳ thú của Gavin cuốn hút. Anh đã tới những nơi cô chỉ dám mơ được thấy và làm những việc cô chưa bao giờ nghĩ đến. Chắc cảm giác ngược nhìn một con đập hay cây cầu đồ sộ trong đó có phần công sức của mình phải khó tả lắm.

Ông nội lê dép lệt xệt vào gian bếp, theo sau là Gavin. Hai người cùng tiến về phía móc treo áo.

Cô nhanh chóng lau tay, “Hai người đi đâu thế?”

“Ông Henry muốn tôi đưa tới thăm khu hầm mỏ”. Gavin đáp.

Không được, “Trời đang tuyết mà”.

“Hết được một giờ rồi, chúng tôi cũng vừa nghe dự báo thời tiết xong. Phải hai giờ nữa mới có thêm trận tuyết khác”. Gavin giúp ông mặc áo choàng.

Cô cố tìm cớ khác, “Mặt đất trơn lắm đây”.

“Tôi sẽ chở ông cụ tới tận sát cửa hầm” Gavin trả lời bằng một giọng vừa trầm vừa điềm tĩnh khiến cô chỉ muốn thét lên, “Theo như dự báo thì càng về cuối tuần càng không thể đi được”.

Anh chàng đáng ghét này không nghe thì cô sẽ thuyết phục ông. Cô liền quay sang ông nội, “Thế chỗ nhúc của ông thì sao?”

“Ta chớp mắt chút là đỡ nhiều rồi. Đi bộ cũng tốt lắm. Có khi còn thấy khỏe khoắn hơn ấy chứ”.

Không thể để họ đi một mình được. Gavin đã kiểm soát được cả cam kết bán đất rồi lại một chi phiếu trống. Chẳng biết được anh ta còn lừa phỉnh được gì từ ông nữa, “Để cháu đi cùng mọi người”.

“Đi bằng xe chở hàng đấy”, Gavin cảnh cáo.

Cố gắng lắm cô mới không nhăn mặt. Nếu vậy cô sẽ phải chịu ngồi kẹp giữa hai người mà mới sáng nay cô tìm mọi cách để trốn, “Thế cũng được”.

Gavin giơ chiếc áo ra, nên Sabrina đành phải quay lưng lại để anh giúp cô mặc. Cô xỏ tay vào, rồi chưa kịp bước nào, anh đã luồn tay xuống dưới, rút mái tóc cô cho khỏi vướng trong cổ áo. Đầu ngón tay khê cọ vào gáy khiến cô rùng mình.

Cô giật nảy người ra một quãng xa. Anh không cuốn hút cô. Tuyệt nhiên không. Cô sẽ không cho phép bản thân bị chi phối như vậy. Cô đã có thừa lý do để ghét và nghi ngờ anh.

“Ông có muốn lấy mũ lông hải ly đội không?”

“Có chứ”. Nói rồi ông lại lết xẹt đi về phòng ngủ.

Sabrina đoán ông không nghe được nữa, cô liền quát mắng với Gavin, “Sức ông không leo được đến như thế đâu”.

“Nếu cứ chậm rãi, vừa đi vừa ngắm cảnh thì ông cụ đi được đấy”. Anh giữ thấp giọng như cô.

“Gavin...”.

“Ông ấy cần làm thế này, mà cô cũng nên để kệ ông”. Giọng chắc nịch khẳng định tư thế làm chủ của anh cảnh báo cô không nên cãi lại. Nhưng điều đó cũng không cản được cô phải bảo vệ ông mình.

“Đâu cứ phải đi hôm nay. Đợi đến lúc trời ấm lên cũng được”.

“Hôm nay là kỷ niệm ngày ông bà cùng khắc tên lên thanh xà. Ông bảo đó là lúc duy nhất họ còn hạnh phúc bên nhau trước khi bác sĩ chẩn đoán bà bị bệnh ung thư tuyến tụy. Ông muốn đi một mình, tôi phải thuyết phục mãi mới được đi theo đấy”.

Tim Sabrina se lại, cơn giận dữ bỗng dưng xẹp xuống. Gavin tận tụy với ông nội thế này, liệu anh ta có phải là kẻ lừa bịp không?

“Tôi không biết ngày kỷ niệm này. Trước đây chưa bao giờ ông nhắc đến cả. Thực ra, mãi tới phút chót ông bà mới cho tôi biết về tình hình bệnh tật của bà. Có lẽ nên cảm ơn anh vì đã cố xin được đi theo ông”.

Anh nhắc chiếc mũ len ra khỏi móc treo rồi trùm lên đầu cô. Cử chỉ thân mật khiến cô giật mình, tim thất lại, nhưng cô không tránh sang phía khác được vì anh vẫn đang giữ chặt lấy chiếc mũ.

“Sabrina, tôi rất quý ông cô. Chừng nào ông còn không đề phòng tôi thì cô cũng không việc gì phải lo lắng cả”.

Trông vẻ mặt và nghe giọng Gavin rất chân thành - mà cô cũng muốn tin anh - nhưng nếu phạm sai lầm thì sẽ rất nguy hiểm, “Tốt nhất anh không nên nói dối”.

“Tôi không nói dối”. Anh từ từ dùng mu bàn tay vuốt dọc theo gò má cô, rồi áp bàn tay lên vai, xuống hai cánh tay cô. Đầu ngón tay anh mân mê dọc sống lưng, làm cô giật nảy người. Chỉ là tĩnh điện. Chỉ thế mà thôi. Anh vừa đứng cách ra vài giây thì ông bước vào gian bếp.

Tai ù đi vì mạch đập, cô theo sát hai người tới chiếc xe rồi miễn cưỡng trèo lên phần giữa băng ghế. Gavin chui vào ngồi bên cạnh cô. Cả khung người to lớn của anh ép sát cô từ đầu gối tới tận vai, bao nhiêu lớp áo cũng không ngăn cách được luồng nhiệt đang tỏa ra từ cơ thể anh. Toàn thân cô nóng ran, tim đập thình thịch. Sự cảnh giác dồn nén trong ruột gan, vừa nặng trĩu, vừa nóng rát. Cô muốn thoát ra khỏi chiếc xe, nhưng không thể vừa trốn ở nhà vừa canh chừng ông nội được.

Thời gian chậm chạp trôi khi họ đi qua thung lũng rồi trèo lên đỉnh rừng núi, cứ mỗi cú xóc trên đường lại làm người cô nóng hơn vì cọ xát với cơ thể rắn chắc của Gavin. Thế nên khi Gavin cho xe đỗ lại cô thấy thật nhẹ nhõm. Ông nội vừa bước xuống, cô liền nhảy ngay khỏi cái ca-bin chật cứng rồi hít một hơi sâu đầy khoan khoái. Nhưng một phần trong cô lại thấy thiếu hơi ấm mà Gavin đem lại.

Gavin không đi lối hôm trước cùng cô tản bộ nữa mà chọn đường khác. Họ chưa đi được một trăm bộ thì cô thấy ông bắt đầu thở gấp. Cô đang định nói thì Gavin đã dừng lại, “Từ chỗ này nhìn xuống thung lũng là đẹp nhất. Khi nào quyết định về Aspen ở hẳn, tôi sẽ xây một cái nhà ở đây”.

Ông nội đứng dựa vào một tảng đá, “Chắc vậy thật. Tôi thấy cả nhà nghỉ cạnh bờ sông mà hồi xưa Colleen rất thích nữa kìa”.

Giọng nói buồn của ông làm tim Sabrina thất lại. Cô quàng tay qua để đỡ ông dậy. Cô đã vô cùng đau đớn khi Russell mất, nhưng thời gian cô sống bên anh chỉ bằng một phần nhỏ so với quãng thời gian ông bà ở bên nhau. Nếu mất một người đã ở cạnh mình suốt cả đời thì sẽ thế nào? Cô cũng chẳng muốn biết vì chắc lúc đó cô sẽ không sống nổi. Liệu cô có đau lòng vì Russell như ông đã luôn đau đớn vì bà không?

Nỗi tức giận trước đây lại dấy lên. Cô không để ý lắm lúc hai người nói chuyện phiếm về lịch sử của vùng như thế họ quen biết nhau lâu lắm rồi. Cô muốn sống cả đời bên Russell nhưng lại bị tước đi cơ hội đó. Anh đã hi sinh cuộc sống của mình để những người khác được trở về bên vợ họ. Anh đã coi đồng đội quan trọng hơn cô.

Lúc ông nội lấy được hơi trở lại, Gavin tiếp tục theo lối mòn trèo lên, nhưng ngay khi thấy ông có dấu hiệu mệt mỏi, anh dừng ngay lại rồi chỉ vào một khối đá có hình thù kỳ dị. Phải nói cô vừa ấn tượng vừa sửng sốt trước cách Gavin thao túng ông. Cô không bao giờ ngờ anh có thể quan tâm tới người khác như thế này, và nếu chưa được báo trước về những gì anh định làm, hẳn cô đã chẳng nhận ra mỗi lần họ dừng lại không phải do tình cờ mà đều có ý cả. Nhưng cử chỉ của anh như vậy mà không để lộ động cơ chỉ làm cô lo lắng. Làm sao anh có thể lừa được cô... và cả ông?

Cuối cùng họ cũng tới khoảng đất trống, ông liền bước từng bước nặng nề lên phía trước, tiến về phía cửa hầm.

Cô lùi lại cạnh Gavin, “Hôm trước lúc đưa tôi đến anh có cư xử thế này đâu”.

“Cô leo được đoạn đường khó đi hơn thế này nhiều”.

Tay khốn kiếp, “Hóa ra anh vui thích khi thấy tôi thở hồng hộc lắm hả?”

“Đường kia khó đi hơn thì phong cảnh cũng đẹp hơn, nhưng tôi thấy ông Henry chắc không chịu được lâu”.

Cả hai điều anh vừa nói đều đúng. Cơ giận của cô nhanh chóng xẹp xuống. Cô quay lưng định đi theo ông. Nhưng bàn tay to lớn của Gavin đã kịp luồn vào tay cô, níu lại, biết thế này cô đã đeo găng tay từ trước.

“Để ông ở một mình vài phút đi”.

Anh không được chạm vào cô nữa. Mỗi lần thế này, đám than còn đỏ mà cô không muốn nhóm lên lại bị thổi bùng lên. Cô tìm cách dứt ra, nhưng anh giữ chặt quá, lại còn dút cả tay hai người vào túi áo choàng nữa. Cơ thể anh phát nhiệt như ngọn lửa đang bùng hực cháy, “Cô bỏ quên găng trên xe tải rồi. Tay cô lạnh quá!”.

Đúng là quên thật. “Thế thì để tôi đi lấy”, “Không cần. Tôi không ở đây lâu đến thế đâu”. Các ngón tay anh đan vào các kẽ ngón tay cô, ép chặt bàn tay cô vào bụng mình. Giờ đây cô không còn nghĩ được điều gì khác ngoài hai bàn tay của hai người đang chạm vào nhau, những vết chai trên tay anh đang áp vào tay cô và dáng vóc cao lớn của anh đang sừng sững ngay bên cạnh cô, “Ai làm cô đau lòng à, Sabrina? Ai làm cô sợ hãi thế?”

Cô nín thở, “Không. Chẳng có ai làm tôi tổn thương cả. Tôi ổn”.

“Phải rồi, cô ổn, khá đẹp nữa là khác”. Nghe có vẻ như một câu pha trò ngớ ngẩn, nhưng vẻ chân thành trong mắt anh khiến cô cứng đờ người. Anh đưa tay còn lại vuốt má cô. Dù rất lạnh, nhưng cô vẫn thấy làn da mình trong lớp áo khoác nóng bừng lên. Việc đứng ngay sát anh khiến đầu cô rối tung và quay cuồng. Cảm giác căng thẳng lớn dần giữa hai người.

Lùi lại mau.

Nhưng ánh mắt anh hướng ngay xuống miệng cô, lúc đó chân cô như bị chôn chặt xuống nền đất cứng. Cô trở nên lúng túng. Anh cúi người xuống, cô thở dốc vì kinh ngạc, rồi môi anh đặt lên môi cô, lướt nhẹ, rồi cuốn lấy. Cái lưỡi nóng ẩm của anh miết trên bờ môi Sabrina. Lúc này bất chợt mọi thứ xung quanh trở nên lấp lánh. Anh đỡ lấy đầu rồi ôm siết lấy cô, còn miệng vẫn ngấu nghiến trong những cái hôn nóng bỏng đầy ham muốn.

Cô phải đẩy anh ra, nhưng vị của anh thật hấp dẫn giống những cái bánh quy sô-cô-la tẩm bạc hà mà cô hay ăn tráng miệng, và giống... Gavin. Cô không định hôn lại. Nhưng không hiểu sao lưỡi cô cứ quyen vào lưỡi anh. Không hiểu sao cô cứ nhích lại gần cho tới khi cả người dựa vào khuôn ngực rắn chắc kia. Anh buông bàn tay trong túi đang nắm rất chặt để vòng qua eo, kéo cô xích lại gần hơn nữa.

Sự phấn khích lan ra khắp cả cơ thể, làm Sabrina như thấy mình đầy sức sống, nữ tính và đáng được khao khát - ba cảm giác liền một lúc. Đã lâu rồi cô chưa có lại khoảnh khắc như thế này. Chính những cảm giác này đã khiến cô đau đớn. Cô bỗng thấy ớn lạnh.

Cô vùng ra khỏi Gavin, lùi lại một, rồi hai bước. Hơi thở gấp gáp của cô làm mờ cả khoảng không giữa hai người, “Tôi không muốn anh làm thế một lần nào nữa đâu đấy”.

“Hai người hoàn tất thủ tục ly dị khi nào?”

Câu hỏi làm cô mất cảnh giác, “Tôi không ly dị”.

Anh nheo mắt, rồi cầm tay cô giơ lên, “Nhưng vẫn chưa kết hôn. Có thấy cô đeo nhẫn đâu”.

Cô giật tay lại, ngập ngừng định nói anh đừng tọc mạch chuyện của người khác. Nhưng có lẽ nói ra một chút sẽ đẩy được anh ra xa, “Chồng tôi từng là bác sĩ quân y. Anh ấy đã hi sinh trong một trận đánh để cứu đồng đội”.

Gavin trọ cả quai hàm, “Hóa ra trên bàn cô là cờ tang còn trên chiếc tủ đầu giường là ảnh của anh ấy”.

“Đúng vậy”.

“Được bao lâu rồi?”

“Ba năm”.

“Mà cô vẫn chưa quên được anh ấy”.

“Tôi sẽ không bao giờ quên được anh ấy, Gavin. Nếu là anh, anh cũng không thể quên được một tình yêu như thế đâu”.

“Sabrina, nếu cứ sống với quá khứ thì không bao giờ cô bước tiếp được”.

“Chắc tôi cũng không muốn bước tiếp”. Vì quên đi quá khứ cũng đồng nghĩa với việc phải mở lòng với một vết đau tương tự.

Gavin nhận ra anh đang phải cạnh tranh với một ông thánh. Thảo nào Caldwell phải mua chuộc người tán tỉnh cô cháu gái của mình. Rõ ràng ông già này cố tình đặt ra một mục tiêu khó nhằn. Liệu có phải ông Henry này đã biết từ trước là Gavin chẳng có nổi một cơ thắng cuộc?

Chết tiệt, đến giờ cũng không.

Gavin muốn có Sabrina hơn bao giờ hết - không phải chỉ vì hăm dọa hay vì anh thích bản năng bảo vệ của cô đối với ông Henry, mà vì cảm giác mãnh liệt cô nhen nhóm trong lòng anh xem chừng mạnh mẽ hơn bất kỳ điều gì anh từng biết từ trước đến nay. Thuyết phục cô cùng thử cảm giác đó là cả một thử thách, nhưng còn gì khiến anh hứng thú hơn vượt qua những trở ngại như vậy? Danh tiếng anh gây dựng được trong nghề đều nhờ thành công ở những dự án mà người khác cho là bất khả thi.

Sáng thứ Ba, anh vừa lột găng tay vừa giậm chân để lớp bụi tuyết mỏng bám trên ủng rơi xuống rồi gõ lên cánh cửa gian bếp. Ông Caldwell mở cửa rồi liếc ra sau anh, “Có mang súng trường không?”

“Có ạ”.

“Vào đi, rót cà phê mà uống. Con bé Sabrina sắp xuống rồi đấy”.

“Cảm ơn ông, nhưng cháu vừa ăn sáng với cà phê nóng trên xe ngựa rồi. Hy vọng ông cho phép cháu bắt cóc cô ấy khoảng một hai giờ gì đó”.

Henry nâng chiếc ca lên rồi cười khẩy, “Chúc may mắn nhé !”.

“Lẽ ra ông nên nói trước cho cháu biết về chồng cô ấy”.

“Để cậu bỏ cuộc ngay tức khắc à? Thế thì còn gì là hay nữa, phải không?” Mắt ông già ánh lên đầy ma mãnh.

“Vây là cháu mua vui được cho ông đấy”.

Có tiếng bước chân nhẹ nhàng của Sabrina trong hành lang. Gavin nhìn thấy cô trước khi cô kịp để ý anh. Nét mặt dịu dàng của cô trước khi trở nên cảnh giác khiến tim anh đập thình thịch trong lồng ngực. Có phải chiến đấu vì Sabrina Taylor thì cũng đáng.

Cô nhìn hết người này tới người kia, vẻ nghi ngờ lộ rõ, “Chào anh!”.

“Cậu Gavin đây có điều bất ngờ cho cháu đấy”.

“Cái gì ạ?”, câu nói cùng cái nheo mắt của cô đầy vẻ ngờ vực.

“Đi dạo bằng xe ngựa”. Gavin trả lời.

Miệng cô hé mở. Khuôn mặt bất chợt lóe lên một tia thích thú trước khi cô cố dập đi, “Đang có tuyết mà”.

“Ít thôi. Tôi có mang chăn, có sẵn cả cà phê và cả bữa sáng nữa”.

Cô đi qua anh để tiến về phía cửa sổ. Cú huých nhẹ vai làm người anh rục lên như một cậu học trò lần đầu tiên nhòm qua đồ con gái. Nếu có khi nào anh lên được giường cô, chắc hẳn hai người sẽ tỏa đủ nhiệt để làm tan chảy toàn bộ lớp tuyết đóng quanh thung lũng mất.

Cô ngoái lại nhìn anh. Sự thích thú làm đôi má cô ửng đỏ, còn cặp mắt xanh ánh lên lấp lánh, “Ông à, cháu không nên..”.

“Cứ đi đi, cháu gái. Ta ở lại vài giờ không sao đâu. Chúng ta biết thừa cháu nhớ lũ ngựa thế nào rồi mà”.

Cô cắn môi lưỡng lự. Ở ngoài lũ ngựa đang đổi chân, tiếng chuông đeo cổ thánh thót vọng vào tận trong nhà. Anh có thể cảm nhận được sự phấn chấn ở cô, thấy được sự do dự, nên quyết định phải kích thêm một cái, “Nếu muốn thấy mặt trời trên đỉnh núi thì phải đi ngay bây giờ mới kịp”.

“Đi đi, Sabrina, chút nữa đường sẽ trơn đấy. Cái xe này chỉ có bánh chứ không lắp ván trượt. Không còn nhiều thời giờ đâu”.

Gavin quan sát nét mặt đang biến chuyển nơi cô, đây đúng là nước quyết định anh sẽ thắng hay thua ở vòng này. Anh chưa thấy ai khó giải mã như cô gái này.

Cô thối ra một hơi, “Chỉ đi một lúc thôi đấy”.

Cảm giác chiến thắng tràn ngập trong anh. Vây là thêm một bước gần tới đích hơn.

6. Chương 6

Khi chiếc xe ngựa quẹo qua khúc ngoặt và căn nhà nghỉ hiện ra, Sabrina quyết định phải chấm dứt cảm giác lâng lâng này ngay lập tức. Nhưng tự thuyết phục mình vứt bỏ thế giới lâng mạn mà Gavin cùng chuyến xe ngựa dạo quanh thành phố vào lúc hoàng hôn tạo ra và thực hiện nó là hai việc hoàn toàn khác nhau. Cô đã thừa hưởng tình yêu với lũ ngựa và những lần đi xe độc mã từ bà nội.

Trời buốt giá, nhưng trong chăn rất ấm nên cô càng co người vào sâu hơn. Gavin đưa cho cô hết cả phê nóng rồi lại bánh ngọt, anh còn kể cho cô chuyện anh lớn lên ở Aspen. Trong cả một giờ đồng hồ, tiếng vó ngựa lộp cộp cùng tiếng chuông trên yên kêu lạnh canh khe khẽ hòa với màn tuyết rơi nhè nhẹ, cùng không khí buổi sáng đầy sáng khoái đã xóa mờ ranh giới giữa thực và ảo.

“Tay anh cũng khéo thật”. Cô miễn cưỡng thừa nhận.

Đôi mắt sẫm màu đầy dục cảm của anh như có ánh lửa, suýt nữa thiêu chín Sabrina.

Cô nuốt khan, “Ý tôi là anh khéo lái xe ngựa ấy. Cầm cương chắc nhưng vẫn đều tay. Bà tôi thường bảo khéo tay là dấu hiệu của một người cười ngựa cừ”.

“Bố tôi bắt chúng tôi làm rất nhiều thứ. Mỗi lúc có dịp tôi lại đánh xe ngựa”.

“Ngoài ra anh còn làm gì nữa?”

“Cần gì thì làm nấy. Bố muốn bọn tôi học hết mọi thứ về công việc ở khu nghỉ dưỡng, từ những việc lật vật nhất”.

Một lần nữa, Gavin lại xua tan định kiến trong cô. Liệu anh có thật sự khác những tay công tử hư hỏng theo học ở nơi bố mẹ cô làm việc không? “Hôm qua anh rất khéo với ông nội tôi. Sao anh biết mà xử lý tình huống đó? Mỗi lần tôi nhắc đến bà là ông lại đâm ra cáu bẳn”.

“Từ những kinh nghiệm trước đây với bạn bè và đồng nghiệp có người thân bị mất, tôi học được cách lắng nghe khi người ta muốn thổ lộ, hãy cho họ không gian riêng để họ tự gặm nhấm nỗi buồn mỗi lúc họ cần. Thường đàn ông không muốn ai thấy mình rơi nước mắt”.

Khi anh nói những lời sâu sắc như vậy, thật khó có thể tin con người này đang âm mưu chiếm đoạt nhà nghỉ từ ông nội cô. Thực ra, lúc này cô thấy thích Gavin. Mà điều đó lại không được. Tính cảnh giác của cô bị bê trễ, trong khi cô cần phải tỉnh táo khi ở cạnh anh. Việc ở bên anh đe dọa khoảng bình yên trong tâm hồn mà vất vả lắm cô mới tìm lại được. Tuy nhiên, cứ đi ngoài đường thể này chắc sẽ chẳng có chuyện gì xảy ra.

Anh đánh ngựa vào lối lái xe của nhà nghỉ rồi xoay đầu cổ xe về phía kho thóc. Cô ngồi thẳng người, để tấm chăn lông tuột xuống, “Anh định đi đâu?”

“Ông Henry cho tôi để ngựa trong kho trong lúc làm việc ở đây. Cặp này để cưỡi cũng được, mà kéo xe cũng tốt. Cô thích cưỡi ngựa, tôi cũng thế. Vậy chúng ta làm một chuyến luôn”.

Không. Không. Không, “Tôi không có thời gian để cưỡi ngựa đâu”.

“Cô nên dành thời gian làm những việc quan trọng. Hơn nữa, ông Henry rất thích được xem. Ông ấy bảo cô với bà nội ngày trước hay cưỡi ngựa cùng nhau”.

Lấy cô ông nội yêu cầu thì sao từ chối được, “Chính bà dạy tôi cưỡi ngựa đấy. Bà yêu ngựa lắm”.

Anh trèo xuống, mở toang hai cánh cửa kho rồi quay lại. Anh nhảy lên ghế ngồi làm cả cổ xe trông chừng, người anh khẽ huých vào cô, khiến tim cô loạn nhịp. Rồi anh tặc lưỡi, lừa ngựa vào trong.

Không khí trong kho khác mọi hôm, không còn mùi bụi ngai ngái vì lâu không sử dụng, Sabrina chỉ thấy mùi rơm mới, mùi mùn cưa và yến mạch. Cô vừa bước xuống vừa đảo mắt nhìn quanh các chuồng ngựa. Hai trong bốn cái đã được dọn dẹp sạch sẽ, “Anh làm từ bao giờ vậy?”

Hai cánh cửa trượt mọi hôm rất rít, nhưng hôm nay trông Gavin đóng lại thật dễ dàng. Thường cô phải lên gân rồi dùng cả người đẩy mới mở được, “Lúc từ bỏ về ông Henry và tôi đã dọn đấy”.

Cô băn khoăn không rõ hai người đã đi đâu, “Thường ông tôi hay ngủ trưa”.

“Ông ấy ngủ vì chẳng có việc gì làm. Phải thấy mình còn được việc thì sẽ khác”, anh vừa nói vừa tháo yên ra khỏi lưng ngựa.

Không có ánh nắng nhạt hắt vào, bóng tối phía trong kho tạo ra cảm giác riêng tư mà cô chẳng muốn chút nào - nhất là khi cuộc giằng co giữa hai người còn khiến cô chật vật, “Nhưng việc cần sửa ở nhà nghỉ..”.

“... là quá sức của ông chứ gì. Ông chưa chịu thừa nhận điều đó đâu”. Nụ cười nửa miệng của anh lại khiến cô bồn chồn.

“Dọn dẹp chuồng rõ ràng là quá sức đối với ông rồi”.

“Tôi để ông dọn gian cất đồ thắng ngựa thôi, việc nặng thì tôi làm”.

Sự tinh ý của anh lại lần nữa làm cô kinh ngạc. Sao anh có thể là một tay lừa bịp được? Bất giác cô cũng lại giúp anh tháo yên ra khỏi ngựa. Cô lóng ngóng gỡ dây da khỏi khóa dù thường ngày cô rất quen thuộc với công việc này. Trong khi đó xem ra Gavin không có vẻ gì lúng túng. Sau khi hai người tháo và treo yên cương xong, anh chìa cho cô cây bàn chải. Cô thấy mình đang chăm chú quan sát anh, đặc biệt là đôi tay, rồi cô bất giác miết bàn chải lên nước da bóng nhẫy của con ngựa từng nhịp đều đặn y hệt Gavin.

Liệu đôi tay của anh ta có dịu dàng như thế khi đặt lên cơ thể phụ nữ không?

Cô cố không suy nghĩ mông lung nữa. Gavin chăm sóc ngựa rất cẩn thận, anh cũng hết sức chu đáo với ông cô. Nhưng liệu có phải anh đang đóng kịch không? Và đó chỉ là một phương tiện để đạt được cái kết như ý?

Hay anh ta tốt thật? Nhìn thì biết anh ta cũng quen làm việc nặng, nhưng nhiều năm tiếp xúc với loại người như thế này lại nói với cô điều ngược lại.

Cô phải tập trung vào điều khác chứ không được nghĩ về khía cạnh tốt của anh ta nữa, “Vậy hai người anh song sinh của anh, Blake và Guy ấy, hơn anh một tuổi, còn Trevor thì kém một năm à?”

“Ừ”. Anh cúi gập người để chải vó ngựa, thế là ánh mắt cô lại đổ dồn vào tấm lưng đang cúi. Rắn rồi, không quá phẳng vì cơ bắp.

Gavin đứng thẳng người dậy. Cô liền đảo mắt nhanh sang hướng khác, chăm chú vào những hạt bụi lơ lửng trong ánh sáng mờ mịt trong khi anh đang mài lau móng cho con ngựa của cô. Xong xuôi, anh dắt con màu hồng vào chuồng đầu tiên, còn cô dẫn con nâu đỏ vào chuồng bên cạnh rồi chốt cửa. Tiếng chúng tợp nước trong máng phá vỡ bầu không khí yên lặng.

Sabrina hắng giọng, “Anh có thân với các anh trai không?”

Anh nhún vai, “Vừa phải”.

“Hình như còn Melissa và... Erica Prentice à? Nhưng cô ấy không phải người nhà Jarrod đúng không?”

“Chúng tôi cùng cha khác mẹ, nhưng hồi còn sống ông ấy không chịu thừa nhận Erica”.

Về cay đắng trong giọng nói của anh khiến cô chú ý, “Anh không thích cô ấy à?”

“Erica cũng tốt”.

“Nhưng?”

Anh liệng bàn chải vào hộp, “Mẹ tôi vừa mất bố đã đi lại với người khác”.

“Anh nghĩ ông đã quên bà nên giận vì ông chóng thay lòng à?”

“Tôi không quan tâm”.

Anh nói dối. Vì lúc bê hộp đựng và chắn sang gian chứa đồ thắng ngựa, cô thấy cả người anh gồng lên, căng thẳng.

Cô theo anh vào trong. Mùi xi gọt lại những lúc ngồi hàng giờ ở đây đánh bóng và tra dầu vào yên cương ngựa. Một khung cửa sổ nhỏ khuếch tán ánh sáng khắp cả gian phòng.

“Gavin, có lẽ ông chỉ cần một người để thấy mình chưa chết theo mẹ anh thôi”.

Anh thả đồng chắn lên ghế sofa, “Có phải cô cũng cần điều tương tự không? Ai đó để biết cô chưa chết theo chồng mình chẳng hạn?”

Cú phản công bất ngờ và vết thương nhói lên làm cô ấp úng, “Tôi không ám chỉ mình”.

Chỉ hai bước chân, anh đã tiến lại gần. Đôi mắt anh nhìn xoáy vào cô, “Tôi lại nghĩ là có đấy. Cô sợ từ bỏ quá khứ”.

Cô lắc đầu quầy quậy, nhưng rồi câu phủ nhận sớm bị điều gì đó phấn khích và nóng bỏng lấn át đi. Sabrina cố đè nén cảm giác này mà không được. Tim cô đập thình thịch, còn bàn tay nóng rát, “Không. Anh nhầm rồi”.

“Lần này thì không. Sabrina, đừng lần trốn nữa”. Anh nắm chắc hai vai cô, rồi trước khi cô kịp lấy lại bình tĩnh để né sang nơi khác, miệng anh đã kề miệng cô.

Môi anh ấm, cương quyết và mạnh mẽ. Đây thuyết phục. Một phản xạ không ngăn nổi trào ra như dòng thác từ đỉnh núi, đổ ào ào xuống ruột gan cô, nhưng không phải là thứ nước ngầm tê buốt, mà là một dòng suối sôi sục đang tuôn vào từng mạch máu.

Đầu và cơ thể cô kháng cự lẫn nhau. Phần bảo cô phải đẩy anh ra. Phần kia khẳng khái ở lại. Như thể cuộc đấu tranh tư tưởng như vậy còn chưa đủ, vòng tay ghì siết của Gavin còn làm trỗi dậy biết bao hồi ức bấy lâu bị đè nén. Cô đã quên cảm giác được một người đàn ông ôm chặt trong lòng, quên cái nóng bỏng của một cơ thể cường tráng áp sát cơ thể mình, và cũng quên cả cảm giác đầy nữ tính mà hai điều đó đem lại. Nhưng nhiều hơn cả là cô đã quên việc biết khát khao.

Khát khao hơn nữa những nụ hôn say đắm, đôi tay dịu dàng nhưng rắn rỏi âu yếm cơ thể cô. Cảm xúc choáng váng, lâng lâng không trọng lượng khiến cô phải bám chặt vào anh vì sợ mất thăng bằng.

Điều này không thể xảy ra. Không phải với anh. Hình như đầu cần phải tin thì mới ao ước một người nào đó. Anh rất hấp dẫn, còn cô đã lâu rồi chưa được yêu, nên phản ứng thể này chắc chỉ do hoóc-môn gây ra thôi. Nhưng anh và ông nội đều sai ở một điểm. Cô không trốn chạy. Cô không sợ hãi.

Cô muốn Gavin Jarrod, cô thừa nhận điều này khi lưỡi hai người quện vào nhau. Mà như vậy thì có gì sai? Có gì sai khi muốn tận hưởng sự nồng nàn đến nóng bỏng, tê liệt thêm một lần nữa? Không nhất thiết phải có ý nghĩa gì to tát. Thực ra, cô sẽ không để nó có ý nghĩa gì. Cô đã có một người đàn ông yêu cô tha thiết suốt quãng thời gian anh còn sống, và như ông nội, cô không cần người yêu tha thiết thứ hai.

Bàn tay của Gavin lướt trên hông, rồi ngực cô, làm tim cô đập liên hồi. Anh dịch khóa kéo ở áo cô xuống từng chút một. Tiếng sột soạt phá vỡ cả bầu không khí yên lặng trong căn phòng nhỏ, rồi một luồng khí lạnh mơn trớn trên làn da đang nóng bừng. Anh mở áo choàng của cô, lùa tay trên dẻo sườn, bàn tay nóng bỏng thấm qua cả lớp áo len khi ngón cái viền qua lại dưới khuôn ngực đầy điệu nghệ. Cô muốn được áp chặt cơ thể vào bàn tay anh. Đã lâu đến mức cô quên không còn nhận ra dục vọng đang cào xé ruột gan mình.

Thế rồi đôi tay anh luồn xuống dưới vạt áo len, chạm vào da thịt cô. Sabrina giật nảy mình. Khí lạnh tương phản với bàn tay ấm nóng làm người cô rục rữa. Dứt khỏi nụ hôn, cô ngả đầu ra sau, lấy lại hơi thở, để tìm lại lý trí và sự tự chủ. Đầu óc quay cuồng. Đầu gối run rẩy. Đôi môi anh miết một đường nóng rát từ má lên thái dương rồi xuống cổ Sabrina. Sự khao khát rung chuyển trong cô như cơn bão ập tới từ trên mỏm núi, chưa bao giờ sôi sục mạnh mẽ đến nhường này. Lẽ ra cô đã phải tận hưởng nó. Với Russell.

Có phải cô đang phạm sai lầm? Cô đang đùa với lửa? Làm những việc quá sức mình?

Cảm giác choáng ngợp từ hơi thở nóng hổi của Gavin phả trên làn da, cái lưỡi trơn đang liếm qua điểm nhạy cảm sau vành tai cùng hàm răng rờ dạc sống cổ đã cho cô câu trả lời. Cô phải nếm sự mê đắm này, phải nếm thử sự thèm khát của đàn ông. Đã lâu lắm rồi cô không có lại cảm giác này. Quá lâu. Sabrina đã cho phép Gavin bước vào cuộc sống của cô đủ lâu để phá bỏ rào cản. Nhưng chỉ thế thôi. Không gì hơn cả. Không hứa hẹn. Không kéo dài. Chỉ thế này. Hôm nay thôi.

Cô đẩy áo Gavin qua vai. Anh tuột áo khoác của cô xuống khuỷu tay. Anh nâng lấy khuôn mặt cô, thở dồn dập. Thế rồi vừa mím chặt môi, vừa chau mày, anh lắc đầu rồi kéo mạnh cô lại gần.

Nụ hôn dữ dội của anh làm cô nghẹt thở, chấp chới, và mất luôn lý trí. Anh hôn cô như không bao giờ là đủ, mà trong cô cũng dâng lên một cảm xúc tương tự. Cô bám chặt lấy anh. Phần dưới hông cứng đờ của anh áp vào hông cô đầy nóng bỏng. Khí lạnh trượt qua vùng bụng Sabrina, rồi anh nới thân trên ra một

chút, vừa đủ để lột chiếc áo len qua đầu cô. Cô chỉ có cảm giác hờ hang và gượng gạo một lúc, nhưng khi anh đã cởi bỏ áo rồi, mọi nghi ngại lập tức biến mất, chỉ còn lại sự chiêm ngưỡng đồ dồi lên cơ thể anh.

Đó là một khuôn ngực đầy nam tính - bờ vai rộng, bắp thịt săn chắc, những mảng lông quăn đậm màu, đầu ngực se nhỏ và thật nóng bỏng tới từng lần tiếp xúc. Cô lướt đầu ngón tay dọc theo ức anh rồi áp má vào khuôn ngực đó, hít một hơi thật sâu, lấp đầy buồng phổi của mình bằng mùi đàn ông của anh, rồi nếm làn da bánh mật hơi mằn mặn của anh.

Anh rít lên, hai tay siết vào eo Sabrina khi lưỡi cô chạm vào đầu ngực rắn chắc của anh. Một tiếng rên thoát ra từ cuống phổi anh, “Sabrina, anh muốn em hôn anh, muốn tay em chạm vào anh”.

Hai bàn tay nóng hổi của anh xoa phía sau lưng, trên hông rồi lần tới ngực cô. Cô thấy mình như nhẹ bẫng, chìm trong cảm giác mê mê, ngây ngất. Đôi môi của Gavin đã chặn lại, nuốt chửng những tiếng kêu đầy khoái cảm mà cô đang muốn thốt ra. Cô muốn được áp làn da mình vào cơ thể anh. Áo nịt của cô trở nên vướng víu. Cô đang quờ tay ra phía sau tìm khóa móc thì anh đã kịp tháo phăng nó ra rồi. Hai bàn tay của anh nâng lấy, ngón tay cái xoa trên đầu ngực, làm ham muốn trong cô trở dậy. Mãnh liệt. Mãnh liệt quá!

Cô hơi ngả ra sau để xoa được cả phần da mềm phủ trên những lớp cơ cuộn cuộn ở bả vai, bắp tay, rồi trên ngực. Những đầu ngón tay tia ngấn miết nhanh theo những gờ thịt, xuống sáu múi bụng rồi tới phần xương chậu.

Anh vừa rùng mình vừa hít một hơi sâu, bế xốc cô lên rồi đưa cô lại chiếc ghế sofa, đặt cô nằm lên tấm lông trước khi ngã xuống theo. Cả sức nặng của anh đè chặt cô xuống, nhưng cảm giác này lại thật tuyệt. Rất tuyệt. Ngón tay cô mơn trớn trên lưng anh, còn miệng anh tìm xuống ngực cô. Nóng bỏng. Ướt át. Trơn trượt. Cô khẽ rên lên vì sung sướng khi lưỡi anh lướt trên cơ thể cô. Đám râu cằm lởm chồm cộ lên da cô, khiến cô phải vất vả lắm mới kiểm soát được sự ham muốn ngày càng dâng cao. Chân cô chuyển liên tục, cố xoa dịu những đám dây thần kinh đang căng thẳng cực độ giữa hai người.

Giờ Sabrina chỉ muốn lột bỏ ngay những món đồ cả hai còn đang mặc và lấp đầy khoảng trống đang ngày càng giãn ra trong cơ thể. Cô luồn những ngón tay vào mái tóc anh, kéo anh lại gần. Anh lần xuống bụng rồi mở khuy chiếc quần bò. Miếng vải dễ dàng bung ra, cái khóa kéo tách làm đôi, để một luồng khí lạnh tràn vào. Anh lột cả quần ngoài lẫn quần lót của cô, đặt lên nơi giấu vải vừa tuột qua một vệt hôn dài. Rồi tắt cả quần, ủng và tất của cô đều được tháo ra.

Giờ đây cô đang khỏa thân trước anh, nhưng vẫn kìm nếu cô muốn nghỉ lại, tuy nhiên Sabrina đã quyết định xuôi theo khi thấy đôi mắt Gavin nhìn chằm chằm như muốn nuốt trọn cô. Cô cho rằng cô còn cào tới mức này là vì từ lâu cô đã cảm bản thân được phép cảm nhận dù chỉ một chút ham muốn tình dục. Ngoài ra đâu còn có lý do nào khác khiến nhu cầu ấy bức thiết đến thế này? Cô với lấy cặp quần của Gavin.

Anh nắm lấy bàn tay đó, ấn vào vùng đang nổi cộm dưới lớp quần bò, rên rỉ rồi lắc mạnh đầu, “Không được. Anh không chịu được nữa rồi”.

Cô thấy nhẹ nhõm hơn khi biết chẳng phải mình cô mới có phản ứng cao trào. Anh gạt tay cô đi, rồi nhanh chóng cởi quần. Một cơ thể cao ráo nhưng săn chắc với những múi cơ cuộn cuộn khiến cô chỉ muốn nhìn mãi, muốn được viền ngón tay lên những đường cong đó, nhưng lại cũng muốn có anh trên cơ thể cô, ôm chặt cô, ở trong cô. Sabrina chìa một tay về phía anh, mời gọi. Gavin đáp lại bằng cách dùng cả sức nặng cơ thể ghì cô xuống lớp chăn mềm.

Trong khi miệng anh mơn trớn cơ thể cô, bàn tay Sabrina vuốt ve trên những thớ thịt săn chắc trên lưng, trên cặp mông và cả cặp đùi rắn rỏi của anh. Gavin vừa hôn, vừa lướt xuống bầu ngực, liếm láp, rồi khẽ cắn cho tới lúc cô quặn quại dưới người anh. Vệt hôn nóng bỏng tiếp theo kéo khắp vùng bụng dưới. Các cơ của Sabrina căng thẳng vì háo hức, thế rồi anh tới đúng điểm dừng, hơi thở nóng hổi dạo đầu cho màn mơn trớn bằng lưỡi. Anh tìm được ngay vùng nhạy cảm nhất. Sao anh có thể làm được như vậy? Cơ thể cô rung lên vì khoái cảm, làm bật ra những tiếng rên rỉ, lưng cô oằn khỏi mặt ghế áp sát hơn vào miệng anh.

Mức độ căng thẳng càng dữ dội hơn, đến khi không thể chịu được nữa, cô như một cái đập nước vừa bị vỡ, từng đợt khoái cảm tuôn trào đến ngạt thở. Nhưng vậy vẫn chưa đủ. Cô chờ đợi giây phút này rất lâu rồi. Cô muốn nữa. Cô nghiêng sâu vào lớp thịt trên tay để kéo anh lên. Anh kìm lại, cố thêm một lần cực khoái khiến cô ngạt thở, rồi mới nhồm dậy, tách hai chân cô ra rồi vào vị trí. Anh ngừng lại.

Cô vừa thở hổn hển, vừa bối rối nhìn đôi mắt đầy dục cảm của Gavin. Cảm xúc của anh quá mãnh liệt. Cô lim dim mắt, “Gavin. Làm đi. Nhanh lên”.

“Mở mắt ra đi”, giọng anh khê rung lên, hầu như không nghe thấy được.

Cô miễn cưỡng làm theo. Khi mắt họ chạm nhau, anh từ từ đưa vào người cô, từng chút một, lấp đầy cô, làm người cô căng lên.

“Em ướt quá”.

Nói chuyện yêu đương còn là điều mới mẻ với Sabrina, nhưng lạ thay, nó lại càng làm tăng hưng phấn. Anh tuyệt quá. Thật tuyệt. Thế rồi anh rút ra. Cô kéo anh lại, một lần, thêm lần nữa, đi bằng được đến đỉnh tiếp theo với mỗi lần đưa vào và rút ra. Cảm giác trĩu nặng dần tích tụ trong cơ thể, chỉ chờ tới cơn bùng phát. Khi nó đến, cảm giác mạnh tới nỗi cả người cô rung lên trong những cơn co thắt, “Đúng rồi, anh. Tiếp đi”.

Cô cắn vào bả vai anh để nén tiếng rên, trước khi cơn dư chấn lắng xuống, cô thấy anh rên lên khi đạt ngưỡng.

Gavin nằm phũ xuống người cô, cả trọng lượng tì lên hai cánh tay trong lúc cô đang lấy lại hơi và làm dịu cơn run rẩy của đôi chân. Cặp đùi dài, ấm nóng của anh áp vào đùi cô, ngực anh tì sát ngực cô theo từng nhịp thở gấp gáp.

Cảm giác mê mê dần bị thực tế đẩy lùi. Sao cô và anh có thể dễ dàng ăn ý trong chuyện này, mà lúc với Russell cả hai lại phải mất rất nhiều thời gian và công sức mới có thể đạt được thỏa mãn như vậy? Ý nghĩ phản bội khiến cô thấy nặng nề vì mặc cảm tội lỗi.

Cô nghĩ chỉ vì lần đầu tiên đó cô và Russell vẫn còn trẻ con, chưa có kinh nghiệm thôi. Còn giờ cô với Gavin đã trưởng thành, và đã hiểu biết rồi.

Khi ý nghĩ của cô tách dần khỏi anh, cô mới nhận thấy những tảng lông thú mềm mại nhột nhột dưới lưng, không khí lành lạnh do chưa được sưởi phả vào da thịt, người đàn ông nóng hổi, ướt đầm mồ hôi vẫn đang vùi sâu trong cô và cảm giác nhớp nháp gắn liền hai người họ.

Nhớp nháp?

Họ không dùng bao. Cơn hoảng hốt bất chợt ập đến, theo sau là nỗi sợ hãi. Cô vừa làm gì thế này? Đây đâu phải chỉ là thỏa mãn nhu cầu sinh lý như đã định.

Cô đã phạm một sai lầm cực kỳ nghiêm trọng - một lỗi lầm có thể để hậu quả đến hết đời. Cô có thể có thai - việc cô đã thề sẽ không bao giờ lặp lại lần nữa.

Cơn thỏa mãn cùng cảm giác ngây ngất quện lẫn nhau trong huyết quản như vị của một ly cocktail thượng hạng. Tim anh đập dồn, nhưng đôi chân nặng trĩu. Đầu óc anh chạy như vũ bão, cố tìm ra bước tiếp theo để lừa Sabrina Taylor chấp nhận kết hôn. Nhưng không hiểu vì lý do trời đánh nào mà anh chẳng thể tập trung nghĩ được gì ngoài cơ thể ấm áp và mềm mại bên dưới anh lúc này, cùng sự co thắt đầy nóng ấm trong người cô và dư vị yêu đương còn đọng lại trong không khí.

Lẽ ra anh phải cảm thấy xấu hổ vì đã thấy thỏa thuê đến mức này trong khi chỉ coi cô là công cụ để đạt được mục tiêu. Nhưng anh lại không thấy thế, vì cô cũng được thỏa mãn như anh.

Người cô bỗng cứng lại, khiến anh như bị kéo ra khỏi chôn thiên đường, “Lẽ ra không nên có chuyện này”.

Chẳng thẳng đàn ông nào còn để nguyên trong người một cô gái lại thích nghe câu nói vừa rồi, “Sức hút giữa hai chúng ta lớn vậy, sao có thể tránh được”.

Cô vẫn mình, chừng như muốn thoát ra, cơ thể nhớp nháp của cô trượt trên người anh báo hiệu cần làm thêm lần nữa, “Không phải thế. Em không... làm thế này với người không quen lắm”.

“Thế à?”. Kết hôn và làm tình nhiều hơn nữa xem chừng ngày càng hấp dẫn theo mỗi nhịp cựa quậy của cô.

“Gavin, lúc này chúng ta không dùng bao”.

Câu nói làm anh sửng sốt, và ngay lập tức như hắt một gáo nước lạnh vào đám tro đang nóng chảy vì ham muốn trong anh. Anh chưa bao giờ quên dùng biện pháp bảo vệ cả, “Công ty anh thường xuyên yêu cầu kiểm tra sức khỏe. Anh sạch. Còn em?”

Cô đẩy mạnh vào ngực anh, mặt đỏ bừng, những ngón tay ấn vào các cơ bắp cho tới khi anh rút ra khỏi người cô và ngồi dậy ngay bên cạnh, trên chiếc xô-pha, “Tất nhiên là sạch rồi”.

“Thế thì tốt”. Thiếu hơi ấm từ cơ thể cô, cái lạnh trong căn phòng chứa đồ không lò sưởi - và cả người phụ nữ nằm đó - làm anh tê dại.

Cô chồm dậy, vội vã thu gom quần áo rồi dùng mảnh vải che bộ ngực xinh đẹp. Ngực cô có thể không to, nhưng rất hoàn hảo. Vừa tay. Vừa miệng. Hai đầu ngực hồng như lại mời gọi...

“Anh nghĩ thế vẫn chưa đủ. Tôi không dùng thuốc tránh thai”.

Cảm giác hưng phấn lại một lần nữa bị dập tắt, cái tin kinh hoàng đang từ từ ngấm vào tâm trí anh. Mọi quan hệ của họ chỉ là tạm thời. Có con nghĩa là gắn kết lâu dài - chắc chắn không phù hợp với một tảng đá nay lăn nơi này, mai nơi khác như anh, một kẻ thậm chí không biết làm bố thế nào cho đúng nữa, “Khả năng có thai sau một lần quan hệ không cao lắm. Lần sau ta sẽ thận trọng hơn”.

“Sẽ không có lần sau, mà dù không cao thì vẫn là có khả năng”. Cô mặc áo lót vào, che đi bộ ngực anh vẫn chưa khỏi thèm muốn. Hết những lời mời gọi hấp dẫn, anh buộc phải nhìn vào mắt cô - đôi mắt đầy vẻ hối tiếc.

“Nếu chẳng may xảy ra, chúng ta sẽ xử lý sau”.

Cô cúi xuống tìm chiếc quần lót, để anh được thỏa thuê ngắm nhìn đôi chân thon dài và cặp mông căng tròn. Anh không tìm được với tay ra vuốt xuôi xuống sườn để tận hưởng làn da trắng mịn của cô.

Cô nhảy ra xa rồi quay lại, tay giữ chiếc quần bò để che đi vùng tam giác giữa đôi chân, “Thôi đi. Mà không có ‘chúng ta’ gì hết. Hai chúng ta không có tương lai. Anh sẽ rời Aspen. Còn tôi thì không”.

Sao lời nói của cô như cửa vào tim anh? Cô nói đúng. Nhưng thừa nhận sự thực này, anh sẽ mất rất nhiều thứ.

Không tìm quần lót nữa, cô xỏ luôn vào chiếc quần bò, kéo khóa rồi cài cúc, “Nếu lúc đó có cần quyết định, sẽ là quyết định của tôi. Không phải của anh. Tôi không cần điều gì từ anh cả”.

Nếu lấy cô, anh cũng được quyền tham gia quyết định, “Em đừng mong anh sẽ từ bỏ mối ràng buộc như thế này”.

Mắt cô càng mở to vì hoảng hốt, “Làm gì có ràng buộc nào. Chỉ là thỏa mãn nhu cầu thôi”.

“Cảm giác thỏa mãn rất tuyệt vời đấy chứ”.

Cô cúi đầu, hít một hơi, rồi ngẩng lên. Ánh mắt cô quả quyết, đầy kiên định, “Nghe này, Gavin, đây là một sai lầm mà tôi sẽ không lặp lại nữa”.

Có chứ. Thường xuyên là khác, nếu anh tìm được cách. Nhưng sẽ không ở trong kho thóc thiếu lò sưởi nữa. Anh mê mẩn đôi đầu ngực của cô se lại và nổi lên trong lớp áo vì cái lạnh bao nhiêu thì càng muốn được thấy cô nằm khoả thân, ầm ập và tự nguyện, trên chiếc ga trải giường Ai Cập của anh bấy nhiêu.

Anh đứng dậy rồi bước tới bên cô, thích thú khi thấy cô hoảng hốt vì bất ngờ, “Không làm lại chuyện lúc này mới là sai lầm đấy”.

Đôi mắt cô tròn to, đôi môi khê mở, cặp má ửng hồng. Anh có thể thấy được sự cùn cào trong ánh mắt cô và chờ đợi để được nghe cô thừa nhận rằng anh nói đúng, nhưng cô chỉ lắc đầu rồi lùi lại, “Không. Không ngoan nhất là cứ giả vờ như chưa từng có chuyện này. Tôi định làm thế đấy. Đó là việc cả hai nên làm”.

Anh không cho phép chuyện đó xảy ra. Anh đưa hai bàn tay ôm trọn khuôn mặt cô. Cô sững người, nét mặt trở nên cảnh giác, “Em cô làm cách gì cũng không quên được chúng ta hòa hợp đến mức độ nào đâu. Anh chắc chắn đấy”.

Cô vùng ra khỏi tay anh, rồi nghiêng răng đầy bướng bỉnh, “Cứ để rồi xem”.

7. Chương 7

Tối chiều thứ Sáu, Sabrina phải thừa nhận có lẽ đã quá tự tin vào bản thân khi cho rằng có thể phốt lờ được Gavin.

Trong vòng tám giờ đồng hồ kể từ khi họ làm tình với nhau, cô vẫn không thể gạt hình ảnh anh ra khỏi đầu. Những suy nghĩ cứ luẩn quẩn trong từng góc tâm trí, rồi bất chợt hiện ra đúng vào những lúc không thích hợp. Hơn nữa, hiếm khi anh khuất khỏi tầm mắt cô, nếu có đi chẳng nữa, cô vẫn nghe được chất giọng trầm trầm của anh đang trò chuyện với ông nội.

Tệ hơn, cô vẫn phảng phất thấy hơi của anh - của họ - vì cô không biết lên đi lúc nào để gạt mùi hơi đó mà không làm ông thắc mắc sao cô lại phải tắm tới hai lần trong một ngày. Những mép khâu trên chiếc quần bò cứ cọ vào những vùng nhạy cảm mà lẽ ra phải có quần lót che đậy, nhưng cô lại không tìm thấy mà cũng không muốn ở lại lâu trong kho thóc để tìm.

Sao cô có thể gần gũi với người chỉ quen có bốn ngày? Nỗi xấu hổ làm gò má cô nóng bừng. Cô đâu phải người như thế. Russell đã luôn là người duy nhất, mà cũng phải mất ba tháng yêu say đắm cô mới cùng anh làm chuyện này. Cũng may cô đã phát hiện ra cái duy nhất mà những anh chàng trước đó muốn có - bản sao đề thi của bố mẹ cô - trước khi đi xa hơn việc hôn và sờ soạn.

Có tiếng bước chân tiến lại gần - tiếng sột soạt nhẹ của ông nội, theo sau là những bước chân quả quyết của Gavin. Sóng lưng cô bật thẳng, mạch máu bắt đầu đập dồn. Cô muốn bỏ chạy, nhưng đời nào lại để Gavin Jarrod được sung sướng khi biết cô cảm thấy không thoải mái mỗi lúc có anh ta ở bên.

Ông nội bước vào căn bếp, phía sau là Gavin, “Cháu gái, ông đi đây chút”.

Cô trở nên lo lắng, “Ông đi đâu ạ? Thế bữa tối thì sao?”

“Ông ăn với hội chơi poker”.

“Nhưng ông có hay đi chơi tối thế này đâu, mà cháu chuẩn bị nướng bít-tết rồi”. Thực ra bít-tết thì có gì quan trọng. Chẳng qua cô không muốn ở nhà một mình với Gavin.

“Cứ để đó mai ông ăn. Horace có làm món thịt hươu hầm nổi tiếng đấy”.

“Sao ông không đưa Gavin đi cùng? Chắc anh ta muốn gặp hội chơi poker lắm đấy”.

“Ông đại gì dẫn cáo tới xơi gà. Có bao nhiêu cậu ta sẽ vợ hết mất, rồi mấy tay kia chẳng tha cho ông đâu. Thôi ông đi đây. Không cần thức đợi đâu nhé”. Ông vớ lấy mũ cùng áo choàng rồi đi thẳng ra cửa sau, bỏ lại Sabrina nhìn theo đầy chán nản.

Giờ thì sao?

Tổng khứ Gavin đi chứ còn sao nữa. Cô chần chừ không quay lại nhìn anh cho tới khi chẳng còn cách nào nữa. Anh đứng tựa vào khung cửa, chân bắt chéo, tay khoanh trước ngực, nhìn cô. Đôi mắt sẫm màu với cái nhìn hau hấu và đầy chăm chú như sỏi quét dọc người cô, khiến lười cô cứng lại, điểm giữa hai chân nóng rát.

Cô nuốt khan, “Anh là tay chơi bài có hạng à?”

Anh nhún một bên vai đầy cơ bắp, “Lúc công việc bế tắc hoặc thời tiết không thuận lợi, bọn anh cũng có chơi bài để giết thời gian. Anh chơi cũng tạm ổn”.

Cô vừa chuyển chân, vừa tìm cách tổng khứ anh, “Tối nay anh được nghỉ đấy. Về đi”.

“Người yêu không về theo thì anh về làm gì”.

Bụng cô sôi lên. Được. Anh ta có người yêu thì cô mừng. Cũng mong anh ta có ai khác để cô được yên. Nhưng cảm giác cháy cả ruột gan này lại giống như đang tức giận. Sao anh ta dám gần gũi cô, rồi vài giờ sau lại quay sang một cô gái khác trong khi mùi vị của cô vẫn còn bám trên người. Nhưng cô trông mong

gì chứ? Chẳng phải những anh sinh viên hư hỏng ngày trước cũng giở thủ đoạn tương tự sao? Chúng tán tỉnh cô, ép cô uống bia dù cả hai đều chưa đủ tuổi, nhưng cuối cùng vẫn trở về với bạn gái khi không đòi hỏi được thứ chúng muốn.

“Chúc anh vui vẻ”, cô nói với nụ cười gượng gạo.

Gavin tiến lại gần, còn Sabrina giật lùi cho tới khi lưng đập vào thành bếp. Ánh mắt chăm chú của anh khiến chân cô bủn rủn, “Chúng ta sẽ vui vẻ. Em cần gì thì lấy rồi chúng ta đi”.

Cô chớp mắt ngỡ ngàng, nhưng khi hiểu ra, cô lại thấy hoảng sợ, “Chúng ta? Đi đâu?”

Anh chống hai tay lên mặt bếp ở hai bên hông cô, chặn đứng Sabrina lại, “Chúng ta ăn tối ở chỗ anh”.

“Ở chỗ anh”, cô lập bập nhấc lại, rồi lập tức chỉ muốn tự đá mình một cái vì tội ngớ ngẩn.

“Căn nhà của anh ở khu Jarrod Ridge ấy”.

Không đời nào. Cô khoanh tay, định vừa tránh cái bẫy đó, vừa tranh thủ đẩy anh ra xa thêm vài phân, “Tôi không tới chỗ anh đâu”.

“Vậy em muốn chúng ta bị bắt gặp trên giường khi ông bắt chợt trở về à?”

Tim cô nhói lên. Lúc này cô mới nhận ra mình vừa quên cả thở. Cô run rẩy hít một hơi dài, thầm mong lượng oxy sẽ giúp cô xóa đi cảm giác lâng lâng này, và làm máu chảy trong huyết quản chậm hơn một chút. Nhưng không được, “Sẽ không có chuyện đó đâu”.

Anh nhìn đồng hồ, để một chỗ vừa đủ để cô lọt ra ngoài, “Một tiếng nữa tôm hùm, măng tằm bọ, cà-rốt phủ sốt phong đỏ và bánh sô-cô-la Đức sẽ tới nơi”.

Toàn đồ cô ưa thích. Cô ứa nước miếng, “Lại ông nội nói rồi”.

“Ông thích nói về em lắm”.

Cô hơi khép mình lại, “Xin lỗi vì bắt anh phải nghe mấy chuyện không đâu đó”.

“Anh không bỏ sót từ nào đâu, vì làm em vui thì anh cũng thấy vui lây”.

Trời ơi! Nghe những lời anh ta nói, lại với chất giọng trầm trầm đầy gợi cảm đó, cô chỉ muốn nuốt hết như đang trong cơn khát. Cũng may cô không phải kiểu người dễ bị lừa.

“Qua ăn tối đi, Sabrina. Nếu em có thể cưỡng lại được sức hút giữa hai chúng ta, anh sẽ chở em về nhà - mà không chạm vào người em một chút nào. Nhưng nếu em không làm được...” Anh miết mu bàn tay trên cổ làm người cô run lên, “Cả đêm anh sẽ khám phá từng xăng-ti-mét trên cơ thể em. Đầu tiên là dùng tay. Sau là bằng miệng”.

Đầu gối cô chùng xuống. Cô phải vịn vào mặt bệ bếp, lắc đầu quẫy quẫy để xua đi những hình ảnh anh vừa gợi lên đang làm cô bủn rủn, “Tôi muốn một đêm yên tĩnh. Chỉ một mình thôi”.

Anh cười đầy quỷ quyệt, còn tim cô nảy lên như chiếc bánh rán trên vỉ nướng, “Không đâu. Anh không quên được mùi vị của em, cảm giác khi chạm vào làn da em. Buổi sáng nay chỉ là bữa tráng miệng. Anh muốn nữa, anh còn dám lấy cái xe ra cá là em cũng đang bị giăng xé như anh. Cả ngày hôm nay em cứ nhìn anh bằng ánh mắt đó, ruột gan anh bị cào xé hết rồi”.

Da của cô còn có thể nóng rát được hơn thế này không? Tim cô có đập nhanh hơn được thế này không? Cô có muốn vứt bỏ mọi cảnh giác để chớp lấy cơ hội anh đưa ra không? Không, không và không.

Thế rồi cảm giác hoảng hốt nhanh chóng tan biến, cô thấy bình tĩnh hơn. Ừ, tạm gọi là bình tĩnh nếu bỏ qua đôi chân đang run rẩy cùng một giọt mồ hôi lạnh ngắt đọng trên môi cô.

Tại sao cô không thể chấp nhận lời đề nghị này của anh? Tại sao cô không tận hưởng một mối quan hệ chóng vánh, tạm thời với Gavin? Anh là ứng cử viên sáng giá có thể giúp cô điều phối đám hoóc-môn đang tắc nghẽn trong cơ thể. Anh giàu có, quyền thế thậm chí còn kiêu ngạo - những đặc điểm này không bao giờ hấp dẫn nổi cô. Rồi lúc nào thực hiện xong di chúc của người cha, anh ta sẽ rời Aspen ngay tức khắc.

Đâu phải đây là lần đầu cô yêu một người đang đếm ngược đến ngày được tự do. Nhất là khi chính cô cũng hiểu cảm giác khao khát được trốn thoát ấy mạnh mẽ thế nào. Nó vượt qua tất cả, kể cả lý trí.

Một chuyện tình. Bảy tháng yêu đương.

Sự phản chấn gợn lên trong cô rồi lụi hẳn. Chuyện gần đây nhất - với Russell - đã khiến cô trả giá quá nhiều. Ngôi nhà. Gia đình. Bè bạn. Để rồi khi mất đứa con và tuyệt vọng tới cùng cực, cô chẳng còn ai để dựa vào vì Russell phải đóng quân ở nước ngoài. Nhưng đó là chuyện nhiều năm trước. Giờ cô chẳng còn là con bé mười tám tuổi ngây ngô nữa. Còn cả nhà, trừ ông nội, đều coi như cô đã chết rồi.

Cô phải mất gì? Chắc chắn không phải trái tim. Không phải với một anh như Gavin “nhà sở hữu cả nửa thung lũng” Jarrod này.

Việc anh ta đẹp trai hay thành thạo trong chuyện đó cũng chẳng phải gì to tát. Cô không thể - và sẽ không yêu anh ta. Nhất là trong kiếp này.

Cô chẳng biết gì về quan hệ không ràng buộc cả.

Nhưng cô có thể học kia mà. Cô có thể học bất kỳ thứ gì nếu làm vậy có thể giữ được nhà nghỉ và xóa đi sự khó chịu mà Gavin gây ra.

Nhưng ông nội không thể biết. Ông sẽ không đồng ý đâu.

“Để tôi lấy áo đã”.

Trong mắt anh lóe lên một tia đắc thắng; cô khựng lại, nhưng vội gạt nó đi. Cô sẽ không phạm sai lầm nữa.

Sabrina miết đôi bàn tay dầm mồ hôi lên chiếc quần bò rồi nuốt khối nghẹn đang dâng lên trong cổ họng, “Nhà nghỉ Vân Sam Đen”, cô đọc từ chiếc biển gỗ được khắc rất đẹp mắt treo bên ngoài căn nhà, “Tất cả các khu nhà nghỉ của Jarrod Ridge đều được đặt tên theo cây cối à?”

“Phải”. Gavin vừa nói vừa lôi thẻ khóa từ trong túi ra.

Nếu không để ý chi tiết, căn nhà nhìn từ bên ngoài trông rất cũ kỹ - như cabin của một thợ mỏ với vách làm bằng gỗ tuyết tùng cùng mái lợp dốc. Mỗi thành tố của kiến trúc ngôi nhà cùng quang cảnh xung quanh đã được thiết kế và tủa tót theo một cách rất phức tạp, chỉ những người thừa thãi tiền mới dám dừng đến. Những khung cửa sổ ánh lên như kim cương trong ráng nắng chiều, trên lối đi và cả những bậc tam cấp không có lấy một dấu tuyết rơi của cả ngày hôm đó.

Gavin mở cửa, “Mời vào”.

Con nhện nói với con ruồi vậy đấy. Sabrina vừa bước lên thang, vừa run rẩy.

Cách duy nhất trấn áp được nỗi sợ hãi là đối mặt với nó.

Cô giật mình khi chợt thấy giọng nói của Russell vang lên trong đầu. Cô không muốn nghĩ tới anh vào lúc này, không muốn nghĩ đến nụ cười của anh, lòng dũng cảm hay bất kỳ điều gì liên quan khi trong cơ thể cô đã có một phần của người đàn ông khác, nhất là khi cô chuẩn bị làm vậy bằng chính chân mình khi bước vào một mối quan hệ dễ dàng, chớp nhoáng và vô nghĩa.

Ý muốn có thể quay người và bỏ chạy thúc vào ngực cô như một con ngựa đang tìm đường thoát, nhưng cô thu hết can đảm rồi bước qua ngưỡng cửa. Thật lạ, chen lẫn cảm giác xấu hổ là phần khích.

Gavin bật công tắc, một chiếc đèn chùm làm từ sừng hươu với những bóng tròn tỏa ánh sáng dịu ra cả căn phòng rộng rãi có mái vòm cao, “Đưa áo anh cất cho”.

Cô còn chưa kịp phản ứng, anh đã đứng ngay đằng sau, chờ giúp cô trút bỏ chiếc áo khoác. Cô miễn cưỡng cởi áo ra, vòng tay ôm quanh người, không phải vì lạnh, mà vì cảm thấy thiếu tự tin.

Treo áo của hai người vào tủ xong, anh tiến về phía bên kia căn phòng để nhóm đồng củi chất trong chiếc lò sưởi đồ sộ, còn cô tranh thủ nhìn xung quanh. Căn nhà giống chỗ ở hơn là nơi tạm trú. Chỗ nào cũng thấy sàn gỗ cứng bóng lộn. Một bên gian phòng chữ nhật là khu bếp và nơi ăn uống, còn bên kia có một

cặp ghế sofa màu đen bằng da thuộc chìa ra, vuông góc với lò sưởi. Tường hai bên lò làm bằng kính, để lộ khung cảnh núi non tuyệt đẹp ngả sang màu ráng chiều khi mặt trời đang lặn.

Màu chủ đạo của nội thất là đen. Những bức phác thảo chì nổi bật trên các mặt tường. Cô tiến lại gần một bức tả một cái hồ phủ băng rồi nhìn chữ ký của họa sĩ - một người cô đã biết tên tuổi nhờ những lần thăm thú phòng tranh ở trung tâm thương mại Aspen. Là tranh gốc. Nghĩa là nó cực kỳ đắt và còn xa mới nằm trong túi tiền của cô.

Cô từ từ quay lại. Trên kệ là những chiếc bình bằng cẩm thạch đen xếp hàng ngay ngắn, ở giữa treo một chiếc gương viền mã não, tất cả toát lên vẻ đắt tiền nhưng vẫn rất giản dị mà sang trọng. Vô số những đồ trang trí điểm xuyết trên bề mặt cũng vậy. Cô đã ngắm thể loại trang trí này rất nhiều lần ở các cửa hiệu đặc biệt nên hiểu quá rõ giá trị của chúng.

Cô nhắc một con gấu gỗ được tạc tinh xảo lên. Không phải đồ công nghiệp, vì đây, tên của thợ làm được đốt vào dưới đáy. Chẳng có món trang trí nào là đồ sản xuất hàng loạt cả. Cô đặt con gấu lại lên thành kệ bóng loáng. Có khách sạn nào dám để khách trọ lén nhét vào túi dù chỉ một trong số những thứ này không?

Lửa bắt đầu lách tách; cô giật mình quay lại nhìn người đàn ông này giờ đang im lặng theo dõi cô. Nét biểu cảm trên mặt Gavin làm cô run rẩy. Vừa xoa lên hai cánh tay để làm dịu lớp gai ốc vừa mới nổi, cô vừa lắng đi chỗ khác, bắt gặp ngay chiếc cầu thang, “Trên tầng có gì?”

“Phòng làm việc”.

“Lần nào tới đây anh cũng làm việc à?”

“Anh đang cố vấn và chuẩn bị vài thứ cho công việc sau này. Không bận bịu lắm, nhưng làm tạm cho đỡ nhàn cư”.

Lại một bất ngờ nữa. Cô cứ tưởng anh chỉ biết tận hưởng một năm nhàn rỗi. À, đúng, anh ta khẳng khái đòi làm chân sửa chữa vật và còn kêu buồn chán vì không có việc để làm, thế mà lúc đó cô đã không tin đó là thật.

Gavin đi tới quầy bar lát đá phiến, lôi từ trong tủ lạnh ra một chai rượu trắng, mở nắp, rót ra hai cốc rồi đem lại cho cô, “Cho sự thỏa mãn của cả hai ta”.

Cô hoảng lên, suýt nữa thì bị sặc. Việc anh ta nói thẳng thừng mục đích cuộc viếng thăm này làm người cô run lên vì bị kích thích. Anh bảo đưa cô tới ăn tối, nhưng rõ ràng còn nhiều hơn thế. Chỉ cần qua ánh mắt anh cũng đủ hiểu chuyện yêu đương cũng nằm trong lịch trình.

Tiếng ly cộng nghe nhẹ tênh, chẳng bù cho những suy nghĩ u tối và nguy hiểm trong đầu cô lúc này. Cô gắng tránh nghĩ về chuyện ân ái trên tấm thảm lông thú trắng muốt ngay trước đồng lửa. Nhưng nó đã ăn quá sâu vào tâm trí cô, không thể gạt bỏ đi được nữa.

Đêm nay chỉ là chuyện ái ân. Không hơn. Cũng không kém. Chỉ đơn thuần là sự thỏa mãn về thể xác với một người đàn ông cô không ưa lắm nhưng lại biết cách làm cô thức tỉnh.

Cô nuốt hết ngụm rượu, định lấy hết can đảm nhảy chồm vào anh ta cho xong chuyện. Nhưng không được. Cô liếm môi, “Lúc trên xe anh có bảo hầu hết người nhà anh đều sống trong nhà nghỉ hoặc khách sạn. Các anh chiếm hết chỗ của khách vậy thì khu nghỉ dưỡng kiếm đâu ra tiền?”

Khóe miệng anh khẽ động đây chứng tỏ anh đã phát hiện ra cô vừa đổi chủ đề, “Việc đó ngân sách của nhà anh lo được. Khi nào du khách tới hay kín hết phòng thì anh sẽ về nhà. Còn giờ cứ sống tạm bợ ở đây đã”.

“Tạm bợ?” Cô cười mũi, tay vuốt trên con ngựa đúc bằng thiếc rồi đảo mắt. Chỉ mình gian phòng này cũng đủ bằng ba lần căn hộ quân đội ngày trước của cô và Russell, rồi chắc còn cả một gian rộng nữa ở sau cái cửa vòm bên phải mà cô đoán là khu phòng ngủ. Có thể đêm nay cô sẽ được xem một trong mấy căn phòng đó. Bụng cô thắt lại. Cô uống thêm một ngụm rượu đầy, “Anh bảo sống xa hoa thế này là tạm bợ ư?”

“Đây là so với khi sống trong khách sạn có nhân viên đi lại tấp nập, có phục vụ phòng tới thăm hai, ba lần mỗi ngày, còn chưa kể khả năng có đầu bếp riêng cùng nhân viên hầu rượu phục vụ trong phòng riêng khi cần nữa. Ở gia trang Jarrod cứ muốn gì là sẽ được đáp ứng, kể cả khi anh chưa kịp mở miệng yêu cầu. Đến cái quần lót cũng được ủi là cẩn thận nữa”.

Đừng có nghĩ tới quần lót của anh ta.

Cô kinh ngạc khi nghĩ tới việc ai cũng xem nhu cầu của mình được đáp ứng là một điều phiến toái, “Tôi không tưởng tượng nổi lối sống như vậy”.

“Đó là do khách hàng yêu cầu. Jarrod Ridge nổi tiếng chiều chuộng khách mà”.

“Chuyển đi nơi khác sống mà không có ai... giúp đỡ như thế hẳn khó khăn cho anh lắm”.

“Không hề. Cứ sống như vậy thì khó biết mình là ai hay mình muốn gì, vì luôn bị ép đi theo con đường của người khác, phải trở thành người như họ muốn, thậm chí chuyện gì cũng được quyết định thay”.

Cô lại nghe thấy và thấu hiểu giọng nói đầy cay đắng đó. Cô không muốn cùng có chung điểm này với anh, “Là bố anh”.

Anh cúi đầu.

“Bố mẹ tôi cũng giống như vậy. Họ ép tôi theo họ phải có được thật nhiều bằng cấp. Họ chẳng hiểu là việc học đại học không phù hợp với tôi dù điểm thi đầu vào của tôi rất cao”.

“Sao nó lại không hợp với em?”

Cô vừa nhấm chút rượu, vừa tự hỏi tại sao mình lại tự nguyện chia sẻ với anh cái điều chưa từng thổ lộ với ai trước đây. Chắc là do rượu làm cô lơ lửng. Tựu lượng của cô không tốt lắm, “Tôi không thích đi học. Chỉ toàn nói với đọc chứ chẳng thực hành được bao nhiêu”.

“Em thích học qua thực tiễn. Như thế cũng chẳng có gì sai”.

Cô thấy dịu lòng đi. Chưa có ai hiểu cô như vậy cả. Mà làm sao lại là anh ta? Anh ta hầu như chẳng biết gì về cô. Kể cả ông bà nội, dù ủng hộ cô về mặt tinh thần, cũng luôn đinh ninh cô chỉ bảo lưu việc học đại học chứ không bỏ hẳn. Cuối cùng cô cũng chịu đi học nhiều khóa kinh tế để tránh nhàn rỗi khi Russell đóng quân ở nước ngoài, nhưng cô không ưa bị gò bó trong lớp học. Dù gì cũng nhờ mấy lớp đó nên giờ cô mới quản lý được vấn đề tài chính của nhà nghỉ.

Gavin nhích lại gần hơn - vừa vặn một tầm tay. Nhưng cô không dấn động gì. Cô chưa sẵn sàng làm vậy - hành động ấy sẽ kết thúc bằng việc cả hai người đều khỏa thân và quần quýt lấy nhau. Thế mà bụng cô vẫn quặn lên vì mong muốn có anh ở trong cô.

“Ta đi tắm nóng trong khi chờ bữa tối nhé”, anh nói bằng chất giọng trầm trầm như tiếng máy bay rù rù qua núi.

Cô thấy làn da nóng rực lên, vội đảo mắt về phía cánh cửa kính dẫn ra hiên ngoài, “Tôi không mang đồ bơi”.

“Không cần. Bồn tắm ở trong phòng kín mà”.

“Thế còn... nhân viên phục vụ bữa tối thì sao?”

“Họ đã được dặn để đồ ăn trong bếp rồi”.

“Tôi... tôi..”. Định tỏ ra can đảm và thực hiện dự định ấy là hai việc hoàn toàn khác nhau. Bỗng nhiên cô nhận thấy có gì rất lạc lõng trong thế giới hoàn hảo của Gavin, “Ngoài hiên vẫn còn tuyết kia. Sao nhân viên không xúc nó đi như ở lối vào nhỉ”.

“Tôi bảo họ chừa nó lại đấy. Lúc này vừa được ngồi trong bồn tắm nghỉ ngơi thoải mái, bốn bề xung quanh là tuyết, vừa được ngắm bầu trời đầy sao thì còn gì bằng”.

Tay này khéo nói gớm.

“Sao đã mọc râu”, cô vội vàng đáp trả.

“Đúng vậy”.

“Mà đài báo còn có tuyết nữa. Lúc đó nhiều mây, làm gì có sao được nữa?”

“Đúng thế. Em cũng thực tế quá nhỉ?”

Cô buộc phải như vậy. Cô đã bỏ nhà để theo đuổi ảo mộng tình yêu bay bổng để rồi vấp phải thực tế lạnh lùng, khắc nghiệt. Trong khi Russell bảo vệ đất nước ở xa, cô ở nhà một mình, chật vật với nguồn tài chính ít ỏi, song dựa vào những gì còn lại giữa hai người sau khi cô bị sảy thai. Cũng may, một số chị vợ lính có kinh nghiệm và tốt bụng đã chỉ cho cô phải làm gì.

“Xin lỗi. Tôi không muốn làm cái chặn ướm”.

Gavin đặt chiếc ly lên mặt bàn, “Sabrina, em không phải sợ gì tôi hết”.

Làm như cô tin ngay được ấy. Phần giữa đôi chân ẩm ướt cảnh báo cô có rất nhiều điều phải sợ. Sáng nay anh đã giảm một phần mười do dự của cô. Giờ phần còn lại đâu rồi? Cô rất muốn nhận lời anh. Để thấy bờ vai rộng loáng nước dưới ánh trăng. Để được đôi tay chai sạn mơn trớn trên cơ thể, trên ngực, và giữa đôi chân. Cả ngày nay cô chẳng nghĩ được gì khác.

Cô run rẩy hít một hơi thật sâu, quay lưng lại rồi nhấp thêm ngụm rượu. Cổ lên. Minh làm được mà, “Rồi. Nào thì tắm nóng”.

Cô thấy run trước khi kịp nói hết câu. Chất lỏng vàng tươi sóng sánh trên miệng chiếc ly.

Gavin đứng sát lại phía sau. Một luồng nhiệt tỏa ra từ người anh dù anh chưa chạm vào cô. Một cánh tay vòng ra phía trước, nhắc chiếc ly ra khỏi tay Sabrina, “Hay ta đi dạo trước khi ăn tối, rồi sau đó sẽ tắm vậy?”

Nghi ngờ, cô quay ra nhìn anh, “Tại sao?”

“Em bảo chưa tham quan khu Jarrod Ridge bao giờ. Ta đốt chút năng lượng thừa rồi thư giãn sau cũng được”.

Nghe cứ như đang tâm lý lắm, mà cô chưa nghĩ anh ta có thể thế này. Nhưng cứ nắm lấy cơ hội thoát thân này đã. Hy vọng tới lúc đi về cô sẽ đủ dũng khí để lao vào chuyện đó, “Tôi cũng muốn đi xem thế nào”.

Anh vớ lấy đôi áo rồi lôi từ trong tủ ra hai cái khăn dày, choàng cái màu trắng qua đầu cô cho trùm lên hai tai, rồi quấn vòng quanh cổ. Mùi của anh phảng phất trong lớp khăn len mềm mại đang cọ vào đôi má cô.

Anh quấn chiếc khăn đen quanh cổ chứ không trùm lên đầu. Chỉ trong chốc lát họ đã ra ngoài, hơi thở phả khói vào không khí. Tuyết đã bắt đầu rơi từ lúc họ còn ở bên trong. Những bông tuyết to mọng dập dờn rơi xuống, phủ đông lên mặt đất rợp cỏ. Nhiệt độ ngày càng hạ thế này, chẳng mấy chốc tuyết sẽ bám vào vỉa hè dù đội dọn dẹp có cất công để xức đi.

Cô quên mang găng. Thật là một tật xấu. Lúc nào cô cũng dăng trí như vậy. Trước khi cô kịp thọc sâu vào túi, Gavin đã nắm chặt lấy một bên tay, siết những ngón dài quanh lòng bàn tay cô. Cô giật nảy mình, định giật tay ra.

“Yên nào. Anh chỉ muốn nắm tay em thôi”.

Nắm tay. Nghe trong sáng và giản đơn quá. Một điều cô quá coi nhẹ nên chẳng màng thực hiện khi còn ở với chồng. Còn giờ cô lại đang tay trong tay với một người lạ, và sự tiếp xúc này làm cả người cô run bắn. Thân nhiệt của Gavin truyền sang cơ thể cô, chạy qua cánh tay, chảy qua thân hình rồi đổ xuống vùng cơ thể bấy lâu đã ngủ quên.

Anh dẫn cô đi trên vỉa hè của con đường uốn lượn quanh khu nghỉ dưỡng. Những bông tuyết lấp lánh trên mái tóc màu nâu như bụi vàng. Ánh sáng hắt ra qua mỗi ô cửa của các ngôi nhà nghỉ đã có khách trọ mà họ đi qua, những chiếc đèn đường bắt đầu nhấp nháy sáng vừa lúc mặt trời trôi xuống sau rặng núi phía xa.

“Tại sao lại là tôi hả Gavin? Anh chọn ai chẳng được kia mà”. Cô vuột hỏi điều bấy lâu nay luôn ám ảnh cô.

Anh siết chặt tay cô một chút, làm mạch máu trong cô đập dồn, “Sao không được là em? Em xinh đẹp, thông minh, mà mỗi lần tiếp xúc anh lại cảm thấy như bị thiêu đốt nữa”.

Câu trả lời nhanh gọn, quả quyết của anh làm cô tê dại. Cô vấp ngã. Anh tóm lấy khuỷu tay, đỡ cô đứng thẳng dậy. Mắt anh nhìn sâu vào mắt cô, rồi ánh nhìn đó chuyển từ lo lắng sang thách thức, “Em có muốn vui vẻ một chút không?”

Chất adrenaline dồn lên trong mạch máu cô, “Để xem đã. Anh muốn làm gì?”

“Đi cùng anh”. Anh đi thêm vài bước trên vỉa hè trước khi len vào giữa hai cây tuyết tùng, kéo cô từ chỗ sẫm tối tới một nơi sáng rõ hơn. Đột nhiên anh đi như chạy. Cô lật đật chạy theo, cố bắt kịp Gavin đang len lỏi giữa những hàng cây. Được vài trăm bộ anh đi chậm lại rồi dừng hẳn trên một khoảng đất trống được thấp sáng nằm sau nhà kho, có lẽ chỗ này dùng để chứa đồ nghề xây dựng. Hơi thở gấp gáp của cô phả ra thành khói. Anh buông tay, quỳ xuống mở một cánh cửa nằm ẩn ở phần chân tường, rồi lôi ra một chiếc xe trượt tuyết bằng gỗ với hai chân có đáy phẳng và cong ở một đầu.

Anh đứng thẳng người với nụ cười lớn đầy ma mãnh trên khuôn mặt làm cô cũng phải cười theo, “Vẫn còn đây. Bao nhiêu năm rồi, cứ tưởng không còn nữa”. Anh gõ lên nhiều chỗ trên chiếc ván, âm thanh dội lại từ những dãy nhà xung quanh trong cái yên tĩnh của buổi chiều tối, “Gỗ vẫn còn chắc lắm”.

Bông tuyết rơi lả tả xuống quanh họ, dày hạt hơn lúc trước, “Anh định dắt tôi đi trượt tuyết đấy à?”

Anh phủi lớp bụi khỏi bề mặt ván, “Đúng vậy. Sao lại không chứ?”

Chuyện này chẳng liên quan gì so với việc dắt cô nằm xuống rồi làm theo cách của riêng anh, nhưng vì anh bảo “sao không?”

“Tôi chưa bao giờ trượt tuyết cả”.

Anh nheo mắt, “Ở Pennsylvania cũng có tuyết mà”.

Bố mẹ tôi không phải người ưa trò này. Mà ở phía đông bang Bắc Carolina chỗ Russell đóng quân trời cũng không hay có tuyết”.

“Russell? Chồng em à?”

Chủ định nói tên anh trước mặt Gavin làm cô có cảm giác rất lạ, nhưng cô lại vừa vô tình buột ra. Và cô... chẳng thấy sao cả, “ừ”.

“Em cũng chưa bao giờ trượt tuyết cùng ông bà nội?”

“Thường tôi chỉ về đây vào dịp nghỉ hè, trừ vài chuyến về thăm ngắn nhân dịp Giáng sinh cùng bố mẹ. Bố tôi không hợp với ông nội nên lúc nào cũng mong chóng rời khỏi chỗ này, do vậy chúng tôi không ở lại lâu”.

“Thế thì đã đến lúc bù đắp những điều em đã để lỡ rồi”. Anh kẹp chiếc xe trượt vào dưới nách, vắt cái còn lại qua vai cô rồi dẫn cô qua chỗ tối cách xa nơi sáng đèn của khu nhà nghỉ, băng qua con dốc phủ đầy tuyết. Cơ thể và đùi họ cọ sát, va vào nhau cùng mỗi bước đi, làm cô mụ mị tâm trí đến nỗi không còn nhận biết cái lạnh nữa.

“Đi cẩn thận. Mặt đất trơn lắm đấy”.

“Ta đi đâu đây?”

“Lên núi một chút. Chính con đường này dẫn tới khu mỏ đấy”. Lên tới đỉnh con dốc, anh quay lại, “Trèo lên đi. Tì chân vào phần phía trước”.

Cô hồi hộp kê đôi ủng vào, “Làm sao điều khiển được cái này?”

“Chuyển trọng lượng cơ thể hoặc dùng tay kéo. Nhưng cái đó có anh lo rồi”.

Cô miễn cưỡng yên vị lên mặt ván. Gavin ngồi chắc phía sau, đôi chân áp sát chân cô, hông kề phần hông, và ngực cọ vào lưng cô, làm cả người cô ấm lên dù nhiệt độ ngày càng hạ. Anh vòng tay qua ôm lấy cô, làm cô nghẹt thở. Gavin nắm chắc sợi dây, “Sẵn sàng chưa?”

“Ừm”. Người cô run lên vì hồi hộp và phấn khích, “Chắc rồi”.

Má anh cọ vào má cô. Anh gạt dần chiếc khăn sang bên tới khi môi kề lên vành tai Sabrina, “Sabrina, em phải tin tưởng anh. Anh sẽ không để chuyện gì xấu xảy đến với em đâu”.

Đòi hỏi một người chưa quen biết nhiều tin tưởng mình quả là hơi quá, nhưng giờ đã muộn, không thể rút chân được nữa rồi, “Ta đi thôi”.

8. Chương 8

Sabrina chưa bao giờ quấy rầy như lúc này: nằm ngửa với cái mũi và đôi má đỏ ửng lên vì lạnh, đôi mắt long lanh vì hào hứng và một nụ cười nở trên gương mặt.

Trong vòng hai giây Gavin đã định yêu cô ngay ở ngoài trời bên dưới làn tuyết như rắc bột. Nhưng dù cảm hứng bất chợt có thú vị và dễ thỏa mãn thế xác đi nữa, cả hai sẽ đều không thấy thoải mái. Thứ nhất, ngoài này quá lạnh, thứ hai, đội bảo vệ chắc chắn sẽ phát hiện ra họ dưới ánh trăng.

Vì vậy anh chìa tay đỡ cô dậy thay vì buông xuôi theo ham muốn. Tay cô lạnh như băng, từng đụn tuyết đọng trên đuôi mái tóc dài lúc cô quay lại ngắm nhìn thiên sứ bằng tuyết vừa đắp trong lớp tuyết dày. Bức tượng thứ ba rồi. Nhưng thấy cô đang vui, anh không nỡ làm gián đoạn.

“Tay em cóng hết rồi, quần áo cũng ướt hết cả. Để anh đưa em về nhà nghỉ suối ấm”.

“Có cần phải đi ngay không?”

Sự nhiệt thành của cô đã đền đáp sức kiên nhẫn của anh một cách xứng đáng, “Không nên để bị cảm lạnh”.

“Vui quá!”. Cô ngẩng lên cười, “Cảm ơn”.

“Vì cái gì?”

“Vì đã chỉ cho em cách nghịch tuyết”.

Về chân thành của cô làm tim anh đau nhói. Tuổi thơ của anh đã không vui vẻ gì, chắc hẳn thời nhỏ của cô còn tệ hơn thế nữa. Ít ra Gavin cùng các anh trai còn được một vài lúc hiếm hoi thoát khỏi tầm kiểm soát của người cha, “Không có gì. Được chia sẻ vài thứ ‘đầu tiên’ với em cũng vui”.

Và anh vui thực sự. Tâm trạng phấn chấn của cô đã lây sang anh suốt hai giờ vừa rồi. Từ tiếng cô hét lên khi họ đuổi nhau trên con dốc cho tới lúc cô học nặn cầu và tượng thiên sứ bằng tuyết, anh đã thấy việc được ngắm nhìn cô thú vị hơn mọi điều anh từng làm bấy lâu nay. Gặp gỡ Sabrina gần như bù đắp cho anh cả một năm bị đày ải ở nơi này.

Và vì không thể cưỡng lại, anh cúi xuống để được nếm nụ cười của cô. Tới giữa chừng, cô cũng ngẩng lên, kiễng chân, dựa vào ngực anh, vòng tay qua cổ anh. Môi và mũi cô đều lạnh, nhưng nụ hôn lại nóng bỏng - nóng bỏng tới mức làm đầu anh bốc hơi và hạ bộ nặng trĩu.

Lưỡi họ va chạm mạnh, hơi thở hòa quyện vào nhau. Sao anh lại ham muốn một người phụ nữ tới mức này trong khi ngày hôm nay anh đã yêu một lần rồi? Cơ ham muốn nghẹt thở tới mức anh định bất chấp cả nguy cơ bị đội bảo vệ ở khu Ridge phát hiện.

Các ông anh sẽ chẳng để anh được sống yên sau vụ này. Nhưng ngay sau khi đưa được Sabrina về nhà nghỉ, anh có thể nấn ná lại trên làn da mềm mại, đôi chân dài của cô, và cả...

Rồi anh sẽ nấn ná lần thứ hai. Lần đầu tiên sẽ thật nhanh. Và nóng bỏng. Anh ngẩng ra, hít một hơi thật sâu. Ngực đập thình thịch, anh tóm lấy tay Sabrina, vớ lấy chiếc xe trượt rồi kéo cô về một chiếc giường ấm áp.

“Anh vội gì chứ?”, vài phút sau cô bắt đầu thở dốc.

Gavin đi chậm lại, “Anh muốn được nhìn thấy em khỏa thân”.

Cô luống cuống vấp ngã. Anh kịp đỡ lấy rồi hôn đôi môi đang hé mở, làm đám lửa cháy hừng hực trong anh càng bùng lên mạnh mẽ. Thái độ dè dặt lúc trước giờ đã biến đâu mất, cô túm chặt lấy vật áo khoác, kéo anh sát lại. Nhưng không đủ sát. Mấy lớp áo sơ mi đủ chủng loại, rồi áo len và quần bò ướt ngấn cách anh với thứ anh đang muốn.

Anh dứt khỏi nụ hôn, “Đi nào”.

Gavin tránh những lối dẫn ngang qua chỗ ở của người nhà vì không muốn bị chặn đường. Sabrina vội vã đi theo. Kế hoạch làm cô được thư giãn qua chuyến đi dạo đã thành công ngoài sức tưởng tượng. Giờ cô cũng nóng lòng về nhà nghỉ như anh. Trong khi anh mới là người bị kích thích. Bị kích thích đến mức đáng xấu hổ.

Anh khẽ nói một câu tạ ơn chúa khi ngôi nhà nghỉ hiện ra trước mắt. Sau khi dựng chiếc xe trượt lên cổng, Gavin mau chóng quét tuyết từ và đẩy cửa bật mở. Một luồng không khí ấm áp đầy mùi thức ăn ào ra tận cửa. Bụng bắt đầu sôi lên, nhưng đang còn một cơn đói cần làm dịu trước khi anh có thể nuốt trôi thức ăn. Anh thèm muốn vị của Sabrina. Miệng của cô. Ngực cô. Vị ngọt sâu sau lớp lông xoắn nữa.

“Ồ trong này ấm quá”. Cô vừa nói vừa sờ vào chiếc khóa kéo nơi cổ áo.

“Qua bên này”. Anh nắm vai, xoay cả người cô về phía chiếc lò sưởi. Quảng thêm một khúc củi vào đám lửa, anh quay lại đối diện với cô, “Chúng mình để quần áo cạnh lửa cho khô đã”

Một thoáng nghi ngờ lướt qua khuôn mặt Sabrina, nhưng anh nhất định không chùn bước. Anh với lấy chiếc khăn quàng, tháo nó ra khỏi đầu, rồi lột áo khoác cô ra. Anh vắt từng thứ lên chiếc ghế vừa đặt chéo góc lò, rồi cởi đồ của mình. Áo sơ mi của cả hai người vẫn khô nhờ có đồ khoác ngoài nhưng quần bò của cô đã ướt vì tuyết tan.

“Ngồi đi”. Anh vừa nói vừa chỉ vào nền gạch lát ngay trước lò sưởi.

Sabrina nhướn mày rồi thả người xuống sàn đá. Anh tháo bớt cúc tắt cho cô, rồi xoa cho gan bàn chân cô nóng lại, “Anh để em bên ngoài lâu quá. Lạnh hết rồi”.

Nụ cười của cô gần như làm Gavin lóa mắt, “Không. Có lâu lắm đâu. Tối nay vui quá. Em chẳng muốn bỏ lỡ phút nào cả”. Lúc này hai ngón cái của anh ấn sâu vào mu bàn chân làm cô khẽ rên lên, “Thích quá”.

Trước khi trời kịp sáng anh còn định làm cô thích thú hơn thế nữa, “Đứng lên đi”.

“Anh ưa ra lệnh quá nhỉ?”. Cô nói, nhưng cô vẫn làm theo.

“Bệnh nghề nghiệp thôi. Ai có trọng trách cũng nhiễm tật ấy cả”. Anh tháo cúc rồi kéo khóa quần cho cô, rồi lột chiếc quần ướt đầm xuống qua hông. Tới đùi thì chiếc quần dúm lại. Cô không mặc quần lót. Anh biết vậy vì đã thấy nó trên sàn phòng treo cương ngựa lúc trước và đã kịp đút vào túi áo, “Em quên cái gì thì phải”.

Anh rút ra chiếc quần lót bằng cotton màu trắng tinh, thả nó xuống mặt sàn.

“Anh để nó trong túi cả ngày nay đấy à?”

Giọng nói như bị xúc phạm của cô làm anh bật cười, “ừ”. Nhưng ý nghĩ làm anh điên đảo. Chỉ có lúc xem cô nghịch tuyết anh mới quên bằng đi suy nghĩ này.

Anh nhẹ nhàng tháo chiếc quần ướt dính xuống chân cô, “Ngồi xuống”.

“Lúc nào anh cũng trịch thượng thế này sao?”

“Chỉ khi anh cực kỳ muốn cái gì thôi. Giờ anh đang sai cả quai hàm vì phải nghiền răng kìm lại để không yêu em đấy”.

Cô chớp mi, đôi mắt mở to, “Lúc nào anh cũng phải... nói thẳng ra vậy sao?”

“Ừ. Em thấy khó chịu à?”

“Không. Em... em cũng thích như vậy”. Cô ngồi xuống. Anh lột chiếc quần ra khỏi người cô rồi quảng nó lên mặt sàn để hong khô mà vẫn giữ không bị bắt lửa, rồi xoa lên cặp đùi lạnh ngắt, đổ tẩy của Sabrina.

Nhưng lúc da cô ấm lên, anh nhận thấy chỉ chạm vào chân cô vẫn chưa đủ. Vạt áo của cô lúc che, lúc để lộ vùng tam giác sẫm màu giữa hai đùi, vừa quyến rũ, vừa trêu ngươi, vừa mời gọi. Anh lột chiếc áo qua đầu cô, tháo áo lót rồi quảng cả hai thứ sang một bên.

Anh định vùi đầu vào giữa cặp đùi kia để đưa cô lên đỉnh, nhưng anh còn muốn nhiều hơn thế, “Anh muốn âu yếm em, nếm mùi vị của em - cả làn da và bộ ngực nữa. Nhưng anh muốn nhất là chỗ này”. Anh miết một ngón tay trên mỗi đường cong mềm mại, làm cô thở gấp, “Mùi của em thật hấp dẫn”.

Gavin nhồm dấy, đôi chân bỗng run rẩy một cách lạ thường khi bề cơ thể gần như trần trụi của cô tới trước đồng lửa. Anh thấy hạ bộ bắt đầu cứng lại, thúc vào lớp khóa kéo.

Cô ưỡn tấm lưng về phía luồng khí nóng, làm hai đầu ngực đang se cọ vào người anh, khiến Gavin càng rạo rực. Vì lúc này chắc cô đang cố hong tóc cho khô chứ không để ý động tác của mình gợi tình thế nào và điều đó càng làm cô hấp dẫn chết người. Anh lột đôi ủng và quần áo, đỡ cô dậy rồi kéo cô áp sát mình.

Cô thốt lên, người cứng lại, “Anh lạnh quá”.

“Không, anh đang sốt lên mới đúng. Vì em. Xem em làm gì với anh rồi này”. Nói rồi anh ấn phần dưới cơ thể vào bụng cô, làn da mềm mại của Sabrina càng kích thích anh.

Chưa kịp kể môi Sabrina, nụ hôn đã hoàn toàn làm Gavin mất tự chủ. Anh muốn hút lấy cô, hay đúng hơn là được vùi vào da thịt cô. Anh vòng tay ôm siết lấy Sabrina rồi hôn ngẫu nhiên - cô cũng hưởng ứng theo.

Sao cô có thể làm được điều này? Thường mọi khi anh tự chủ hơn nhiều.

Anh cố ghìm ham muốn cũng những cái vuốt ve lại. Nhưng cô hấp dẫn quá, nên ngọn lửa trong lòng anh cứ hừng hực cháy như thép nung chảy. Anh ôm lấy, vuốt ve bầu ngực, mơn trớn lên hai đầu nhũ hoa cho tới khi cô rên lên trong nụ hôn. Anh luồn vào giữa cặp đùi, bế xốc cô lên người. Cô cũng hoà nhịp cùng anh, mới đầu còn dè dặt, sau ngày càng mạnh và đều đặn hơn.

“Em ướt quá”, anh rên lên, hơi thở phả trên má Sabrina gấp gáp. Chuyển biến trong cơ thể cô làm cảm giác cồn cào trong anh ứ lên. Chật ồm làm mỗi cú trượt của da thịt cô trên đùi anh trơn nhẫy. Dù chỉ hơi rùng mình, nhưng vậy cũng đủ để báo hiệu cơ thể cô cũng giống anh, đã gần đỉnh lắm rồi, “Em sẵn sàng chưa?”

“Rồi”. Cô hổn hển đáp lại.

Anh không đợi được thêm, những ngón tay bắt đầu lướt nhẹ giữa hai người, lần vào vùng nhột nhột của Sabrina. Mùi vị của cô khi bị kích thích dậy lên, mời gọi, khiến tim anh đập dồn trong lồng ngực.

Anh vuốt ve lớp da thịt mềm mại của cô làm cô sung sướng oằn người ra sau, ưỡn bầu ngực về phía anh. Anh dùng lưỡi lấy qua lấy lại, rồi dùng răng khê nhay trước khi mút chặt. Anh làm lại với phía bầu vú bên kia, liếm, cắn, rồi mút, “Em có thích anh làm thế này không, Sabrina?”

“Có. Có. Em thích”. Tiếng rên xiết của cô dội lên. Thế rồi, khi cảm xúc sắp bùng phát, anh gấp gối, định đặt cô nằm xuống trên tấm thảm trải trước lò rồi kéo cô theo cùng anh.

“Từ từ”. Lúc anh hôn xuống tới phần bụng, cô vẫn đứng nguyên, “Anh có bao cao su không?”

Câu hỏi như kéo anh về thực tại, “Trong phòng ngủ ấy”.

Căn phòng ngủ lúc này như cách đó cả dặm?! Nhưng họ không dám liều nữa. Anh bế phốc cô lên đưa vào phòng trong. Trông Sabrina khá cao, nhưng hóa ra lại nhẹ tênh.

Người hầu phòng vừa vào bật đèn ở đầu giường, kéo ga trải xuống, còn để lại kệ mềm trên gối nữa. Anh đặt Sabrina nằm lên tấm ga trải rồi gạt đồng kệ đi. Giờ anh chỉ muốn thưởng thức cô.

Nhưng khoan...

Anh vớ lấy một thanh kệ, bóc lớp giấy gói trong khi cô quan sát với vẻ tò mò. Anh làm ướt đầu ngực Sabrina, rồi ấn miếng sô-cô-la lên đó.

Cô nhắm mắt rồi thở gấp, “Lạnh quá”.

“Chỉ một lúc thôi”. Anh bôi vòng qua phần da thịt se se, để lại một vệt sô-cô-la tan chảy dần trên lớp da màu hồng đậm bên một bầu ngực, rồi tới bên kia. Khuôn mặt và cả ngực cô hồng lên vì ham muốn. Mắt khép hờ, cô cắn đôi môi đã đỏ mọng vì nụ hôn say đắm của anh. Đẹp tuyệt.

Cô sốt sắng chuyển mình liên tục, lồng ngực phập phồng, “Em th...thích quá”.

Anh liếm hết sạch chỗ sôcôla trước khi bôi thêm một, hai, rồi ba lần cho lúc chỉ còn một vệt nhỏ dính lại trên đầu ngón. Sau khi trên ngực cô không còn dính lại chút kẹo nào nữa, anh mới chìa tay ra, “Em liếm đi”.

Không ngần ngại, cô tóm lấy cổ tay rồi ấn ngón còn dính sô-cô-la của anh vào sâu trong miệng. Nhìn da thịt mình được môi cô kẹp chặt, rồi cảm giác khi lưỡi Sabrina quện trên làn da đẩy anh lên sát ngưỡng.

“Anh phát điên vì em rồi. Hôn người anh đi!”. Anh rùng mình vì cơn thèm muốn, chẳng cần đợi cô liếm sạch chỗ sô-cô-la còn lại, anh đã cúi xuống hôn cô. Trên miệng hai người là vị kẹo cùng cơn cồn cào hòa lẫn.

Cô vừa thở dồn vừa đẩy anh ra, “Bao lâu?”

Anh rên lên, kéo bật ngăn tủ đầu giường rồi vơ lấy đồ nghề. Đầu óc anh để đi đâu thế? Không thể mắc sai lầm ngớ ngẩn như thế được. Chắc chắn không thể có lần thứ hai.

Sau khi anh đã sẵn sàng, cô chìa hai tay mời gọi. Anh đẩy cặp đùi Sabrina sang hai bên rồi nhìn chăm chú vào khu vực lấp lánh ánh nước trên cơ thể cô, sau đó mới vào vị trí. Mắt cô lim dim, đầu nghiêng sang một bên.

“Mở mắt ra đi. Nhìn anh đây này”.

Hàng mi chớp mở, ánh mắt hai người gặp nhau. Gavin nghiêng rặng, ghì lại để không thâm nhập thật sâu và mạnh, mà từ từ đưa vào, mỗi nhích lại khiến đôi tay rung lên bần bật. Tiếng tim đập ù cả hai tai. Cảm giác ham muốn cháy hừng hực trong gan ruột, như ngọn lửa hun nóng sống lưng anh, tỏa ra những luồng bóng rạt. Đôi mắt cô mở to và đôi môi khép hờ vì mê mải càng làm tăng cảm giác trong anh lên tột đỉnh, “Em muốn anh làm gì?”

Sabrina siết lấy hông anh, “Làm đi. Nhanh lên. Em sắp ra rồi”.

Mọi cố gắng tự chủ của anh trào vỡ. Anh thúc sâu, nhanh và mạnh. Anh khổ sở kìm lại, chông chênh trên điểm ngưỡng trong khi đưa cô lên tột đỉnh. Các cơ trong người Sabrina ép lại, làm sức chống đỡ của Gavin rạn nứt, nhưng anh vẫn gắng gượng chưa xuất vội. Anh chưa muốn kết thúc. Chưa phải lúc này.

Cô oằn người khỏi mặt giường, vòng tay ôm lấy cổ anh, hơi thở phả nhẹ trước khi cái lưỡi mềm miết trên vành tai, còn dái tai bị hàm răng siết chặt, vết cắn yêu làm Gavin rùng mình và hoàn toàn mất tự chủ. Từng đợt sóng nóng hồi trào ra khỏi người anh cho tới khi cạn kiệt, anh gục xuống trên đôi tay đang chống hai bên người cô, bên tai còn nghe rõ tiếng kêu của Sabrina dội lại.

Cơn dư chấn làm phần cơ thể đang ôm chặt lấy anh co thắt dữ dội, mỗi lần ép chặt và thả lỏng đều quá sức chịu đựng. Gắng mãi, anh mới ra khỏi người cô và nằm vật sang bên cạnh. Anh nhìn đắm đắm lên trần nhà, choáng váng vì sự dữ dội của sự việc vừa xảy ra.

Tại sao lại là cô? Tại sao cô gái bị gán ghép cho anh lại có thể làm cả thế giới của anh rung chuyển và khiến mọi tự chủ của anh như tan biến?

Có trời mới biết. Nhưng anh nhất định phải tìm ra.

Vì nếu không biết được, việc mất cô sẽ phá hủy anh như cái chết của mẹ đã phá hủy cha anh ngày trước.

Cô phải ra khỏi đây, Sabrina quyết định như vậy sau khi cơn mệt mỏi tan biến và đầu óc hoạt động trở lại.

Cô nghiêng sang để quan sát Gavin qua làn hơi bốc lên từ bồn nước nóng, ánh mắt nhìn theo khung xương hàm cùng cái cổ đầy nam tính, cả bờ vai rộng đang ướt nhẫy của anh - những đường nét này cả đôi tay và cặp môi cô đã tận hưởng ba lần trong ngày hôm nay. Cô cố tìm chút xấu hổ vì sự trụy lạc của mình, nhưng không được.

Anh duỗi đôi tay và ngả đầu trên thành bồn, nhịp thở sâu, đều đặn, trông thật thư thái. Anh đã ngủ chưa? Kể từ lúc anh kéo cô vào đây để chìm mình dưới làn nước nghỉ ngơi sau bữa ăn tối chóng vánh cùng cuộc hoan lạc thứ hai của hai người ngoài kia, chưa thấy Gavin động đậy lấy một lần. Cô rùng mình mỗi khi nghĩ tới việc anh dùng lưỡi kích thích, đẩy cô lên đỉnh hết lần này tới lần khác trên chiếc thảm trải cạnh lò sưởi.

Cô run rẩy thở dài, thầm mong không có hậu họa gì. Cô không thể quan tâm tới anh. Dù tối nay có tuyệt vời thế nào đi nữa, hay chuyện ân ái - tổng cộng cả ba lần - có thỏa mãn đến mức nào. Anh đã tác động lên cô, đã ém bùa gì đó khiến cô chẳng thể suy nghĩ tỉnh táo. Nếu lơ là, chắc chắn cô sẽ quên rằng mối quan hệ tạm thời này chỉ nhằm thỏa mãn nhu cầu sinh lý.

Ý nghĩ phải trốn chạy bỗng thôi thúc, cô bật đứng dậy, “Em phải đi”.

Không thèm hé mắt, Gavin chớp ngay lấy cổ tay, kéo cô trở lại. Cứ như có giác quan thứ sáu hay bộ định vị đặt sẵn trong đầu mách bảo anh chỗ cô đang đứng vậy, “Tối nay em ở lại với anh đi”.

Tim cô đập dội liên hồi vào lồng ngực như con ngựa đua đang thúc vào cánh cổng, rồi đập thành thịch như tiếng vó vang lên, “Không được. Ông sẽ thức chờ em về”.

Vẫn không chịu buông tay, Gavin nghiêng đầu sang, nhìn vào mắt cô, “Ông Henry sẽ thông cảm thôi”.

Nếu phủ nhận việc Sabrina cũng đang rất muốn ở lại thì là nói dối. Cô muốn xuôi theo ánh mắt tha thiết của Gavin, muốn được nằm trong vòng tay anh suốt cả đêm nay. Nhưng đó lại chính là lý do cô buộc phải đi. Cô giằng tay ra dễ dàng, cũng may nhờ lớp nước trơn, rồi vụt đứng dậy.

Cái giá lạnh trong không khí đập vào làn da ướt đầm và ấm nóng của cô như một tảng băng, “Có gì để thông cảm chứ. Hai chúng ta chỉ đang đáp lại nhu cầu sinh lý nên mới làm chuyện này thôi. Chẳng có gì hơn thế cả”.

Anh đứng dậy ngay cạnh cô, nước trôi xuống trên những thớ thịt cuộn cuộn, mặt bụng phẳng lì, hạ bộ cùng bắp đùi. Mắt cô vô tình lướt theo dòng chảy đó. Anh với lấy một lọn tóc quăn còn sót lại, quăn nó vào búi tóc đằng sau gáy cô, rồi nâng cằm Sabrina lên, “Em thừa biết còn nhiều hơn thế. Anh thích được ở bên em. Đã lâu lắm rồi anh không thấy thoải mái như tối nay”.

Vẻ thẳng thốt trong ánh mắt và giọng nói của anh khiến cô lưỡng lự. Liệu anh có bị sức lôi cuốn đột ngột này làm lay chuyển như cô không? Cô lấy hết sức chống đỡ vì đang cần không gian riêng để nhìn nhận lại kế hoạch của mình, “Gavin, em cũng thích buổi tối nay. Nhưng em cần... em muốn về nhà. Nếu không chờ em về được thì phiền anh gọi giùm một chiếc taxi”.

Cô không thể, mà cũng không muốn, gọi điện cho ông. Ông sẽ đến đón cô ngay, nhưng kể cả nếu tối trời rồi mà ông vẫn lái xe được, cô cũng không muốn để ông biết chút gì về chuyện đêm nay... hôm nay. Dù có cần nhắc chuyện cô ít giao thiệp với mọi người, về bản chất ông vẫn hơi cổ hủ. Đời nào ông ủng hộ một chuyện chẳng đi đến đâu như thế này.

Kể hết cho ông khéo còn giúp tách ông ra khỏi tay Gavin này cũng nên.

Cô lưỡng lự, nhưng cuối cùng đành chịu vì không muốn ông phải thất vọng về cô như bố mẹ hồi trước, khi chuyện với Russell vỡ lở. Cũng chính vì lần đó, giống hệt lần đầu với Gavin, cô quên không dùng thuốc ngừa thai. Chắc không tới nỗi dẫn đến hậu quả tương tự. Ruột gan cô rối bời vì lo lắng. Bàn tay cô nắm chặt lại thay vì đặt lên bụng như ý muốn đang thôi thúc. Còn nhờ cô hiểu nhầm Gavin thì sao? Nhờ đúng là anh chẳng cần gì ngoài hãm mỗ? Nhưng mỗi nghĩ hoặc trong cô cứ quẩn quanh mãi.

“Em muốn về nhà”.

Gavin đứng im, trông rất căng thẳng, “Để anh đưa em về”.

Bỗng nhiên cảm giác gượng gạo vì cơ thể đang trần trụi xâm chiếm lấy Sabrina, khiến cô chỉ muốn ngâm mình lại trong làn nước. Cuối cùng cô cũng trèo ra khỏi bồn tắm, bồn chồn vì biết lúc này Gavin có thể quan sát rất rõ cặp mông mà chưa bao giờ cô thích nổi. Cô đứng trên mặt sàn gỗ, tay ôm lấy cơ thể đang đầm nước, cái lạnh ngày càng tăng. Đôi chân bắt đầu tê cóng vì tuyết. Giờ phải làm sao đây? Không thể để nước nhỏ lênh láng ra khắp sàn thế này. Lúc này mới thấy gỗ bóng thật bất tiện. Nhưng thà để sàn ướt còn hơn bị cảm lạnh, “Lẽ ra phải mang theo khăn tắm”.

“Không cần đâu”. Gavin cũng bước ra khỏi mặt nước, những cơ bắp rần rở trên tay, ngực cùng đôi chân dài ướt đầm như hút hồn Sabrina. Anh mở một ngăn tủ xây chìm trong tường nhà, lôi ra một chiếc khăn to, giữ nó ra rồi quàng qua vai cô.

Cô kinh ngạc thốt lên, “Sao ấm vậy”.

“Tủ có lò sưởi bên trong”. Anh tóm chặt hai đầu khăn để tay cô áp sát hai bên sườn. Anh nhìn xuống miệng Sabrina, rồi cúi xuống hôn, không để cô kịp làm gì. Cái lạnh, cảm giác ẩm áp chiếc khăn đem lại, cùng nụ hôn của anh tràn ngập trong mọi giác quan của cô.

Những cái lướt môi nhẹ nhàng lúc này xem chừng trong sáng hơn nhiều so với sự gần gũi về xác thịt họ vừa mới có, vậy mà nó vẫn khiến Sabrina choáng ngợp vì ham muốn, làm đầu gối cô bủn rủn vì cơn thèm muốn được có anh lần nữa. Sao anh ta có thể làm được thế này?

Chật vật lắm, cô mới đẩy được anh ra. Tay tóm chặt lấy khăn tắm và cuộn nó sát quanh mình, cô giật lùi ra xa cả mét.

Là phản ứng của hoóc-môn bù cho những ngày qua thôi. Chẳng có gì đặc biệt cả. Anh ta cũng vậy.

Gavin lấy ra một chiếc khăn nữa rồi thông thả lau khô người như đang ở trong phòng tắm chứ không phải ở ngoài sân sau trong tiết trời giá lạnh. Không phải ai cũng dễ thấy được họ vì các khu nhà nghỉ ở Jarrod đều tách biệt, chưa kể tới chiếc bồn nước nóng nằm trong một góc khuất nữa, nhưng...

Cô mê mẩn ngắm nhìn những đường cơ bắp cuộn cuộn làm căng làn da trên người anh cùng hai đầu ngực se lại vì lạnh. Không chịu nổi ham muốn dùng lưỡi mơn trớn hai núm tròn màu nâu đỏ, cô vụt chạy qua cánh cửa kiểu Pháp về nơi để quần áo của mình.

Tiếng cửa đóng cùng tiếng bước chân êm như ru nhưng vẫn đầy tự tin báo hiệu Gavin cũng đi theo. Cô lén liếc nhìn, thấy anh đã quấn tấm khăn quanh hông, liền thở phào nhẹ nhõm. Anh ném thêm một thanh củi vào lò sưởi. Tâm trí cô bị âm thanh lép bép, xì xì hút lấy như con thiêu thân trước ánh lửa. Nhưng giờ bước lại gần đó, nghĩa là tiến lại gần Gavin và đứng trên cái nơi mà mới khi nãy anh đã làm cô thỏa mãn rất nhiều lần.

Cô quay lưng lại, vội vã mặc chiếc áo lót cùng sơ mi vào, rồi với lấy chiếc quần bò giờ đã khô nhờ được hong lửa. Nếu chất vải có cứng danh trên da thịt, âu cũng là cái giá phải trả.

Cho đáng đời tội lợi dụng hấn để thỏa mãn dục vọng của mày.

Sabrina xỏ tất và bốt vào chân, rồi đi loang quanh trong phòng, cố tình không quay ra nhìn Gavin mặc quần áo, nhưng tiếng sột soạt khi chiếc quần bò trượt vào đôi chân đầy lông, tiếng rẹt rẹt của khóa kéo hay âm thanh nặng nề khi chân anh tra vào ủng, tất cả cứ lọt vào tai cô. Những cảnh xảy ra trong ba giờ đồng hồ qua, khi hình dung lại, làm cô thấy ù đi như có tổ ong trong người.

Cô nhớ chưa bao giờ nhạy cảm với ai như thế này - kể cả Russell, trong khi cứ ngỡ cô đã thuộc đến từng động tác của chồng. Việc bỗng dưng hòa hợp với một người gần như xa lạ khiến cô lo lắng.

Phải mau chóng ra khỏi đây. Ngay tức khắc. Cô mặc vội chiếc áo khoác, quay người lại đã thấy Gavin đứng phía sau. Cô giật mình lùi lại vì khoảng cách quá gần.

“Thiên thần tuyết định yêu rồi bỏ anh để đi luôn à?”, anh vừa hỏi vừa cười nụ cười nửa miệng đầy hàm tiếu không ăn khớp với ánh mắt đăm đăm. Cô nhìn thẳng vào đôi mắt đó, không màng tới cái tên “thiên thần tuyết” đang tràn khắp cơ thể như một trận tuyết lở. Sao anh lại phải nghiêm nghị như vậy?

“Ông sẽ lo khi không thấy em đâu”.

“Ông biết em ở chỗ anh rồi, mà biết có anh thì sẽ không có chuyện gì được cả”.

“Muộn quá rồi”. Quyết tâm ra khỏi nơi này trong cô cũng bắt đầu lung lay, “Ta đi được chưa?”

Một tay đặt lên hông Sabrina, tay còn lại với chiếc áo choàng, Gavin rướn người về phía trước, cả thân trên tì sát vào cô. Ham muốn lại trỗi dậy bất chấp những gì họ vừa làm với nhau chưa được bao lâu. Chưa bao giờ cô cảm thấy thỏa mãn như đêm nay. Vậy mà vẫn còn muốn có anh là sao? Cô nuốt khan.

Anh xỏ tay vào áo, vẫn đứng sát như muốn khẳng định quyền sở hữu với cô, “Đi nào”.

Rồi anh tiến ra xa để mở cửa, Sabrina dịp được hít căng lồng ngực thứ không khí trong lành, mát lạnh đến tỉnh người. Khi vừa bước ra không gian trắng xóa bên ngoài, cô dừng lại để ngắm nhìn khung cảnh. Tuyết phủ một lớp dày trên mặt đất và những bụi cây.

Cô ngược lên nhìn anh, “Đài không báo có nhiều tuyết thế này thì phải?”

“Ừ. Mà tuyết vẫn rơi dày lắm. Kể ra em nên ở lại tới sáng, đợi người ta dọn hết tuyết trên đường thì an toàn hơn đây”.

Kiểm giác dè chừng bắt đầu trời dậy. Cô chưa muốn ở cùng anh cả đêm. Sức chống đỡ của cô vừa bị anh làm lung lay rồi, “Không được. Tôi phải xem ông đã uống thuốc chưa”.

“Vậy để anh đưa em về”. Gavin dẫn cô tới chiếc xe Jeep anh lái hôm đầu gặp mặt, rồi đỡ cô lên ghế trước. Anh mở lòng bàn tay cô, đặt vào đó chùm chìa khóa, “Khởi động máy trước đi”.

Sau khi đóng sập cửa bên, Gavin lau sạch kính rồi mới nhảy vào khoang lái. Lúc lùi xe ra khỏi bãi đỗ, chiếc Jeep có trượt nhẹ một chút làm cô thót tim. Có lẽ ở lại vẫn an toàn hơn. Không được. Như vậy mạo hiểm quá.

Gavin từ từ lái xe qua con đường ngoằn ngoèo trong khu nghỉ dưỡng. Chặng đường vào khu trung tâm vốn rất ngắn, giờ như dài vô tận. Anh với qua ghế ngồi, bàn tay ấm áp của anh nắm lấy bàn tay mát lạnh của cô, “Chỉ một lúc là tới nơi thôi. Đừng lo. Anh từng đi lại trong điều kiện đường xá xấu hơn thế này nhiều”.

Cô hơi co người lại vì chợt nhận ra anh đã thấy bàn tay cô hằn đầy những vết móng vì lúc này nắm tay quá chặt, “Xin lỗi. Tại tôi chưa quen lái xe trên đường trơn”.

Cuối cùng khu nhà nghỉ cũng hiện ra trước mặt. Cô thở phào nhẹ nhõm. Gavin trườn xe tới tận sát cửa sau rồi tắt máy.

“Thường ai xúc tuyết ở bãi đỗ xe nhà em?”

“Toàn do ông làm bằng cái xe kéo cát trong nhà kho ấy”.

“Sáng mai anh qua làm cho”.

“Gavin, anh không cần phải như thế”.

“Tối nay mặt đất sẽ đóng băng đây. Đừng để ông Henry trượt ngã rồi gãy xương thì khổ”.

Anh nói thế thì sao từ chối nổi? Sự tinh ý của anh làm cô xúc động, “Cảm ơn anh”.

“Có gì đâu”. Anh mở bật cánh cửa.

Cô cứng đờ người, “Anh về đi kéo đương sẽ trơn hơn đây”.

“Để anh tiễn em tới cửa đã”, anh nói bằng giọng chắc nịch và cương quyết.

Cô nhảy xuống xe, định bụng sẽ chào tạm biệt càng nhanh gọn càng tốt. Gavin bắt kịp, giữ lấy tay để dìu cô qua lớp tuyết xốp. Cô muốn dứt ra khỏi anh, nhưng chưa kịp làm gì thì cánh cửa đã bật mở. Ông nội đứng chắn ngay trên bậc.

“Thấy chưa, đã bảo xương ta dự báo bão là không nhầm được mà”.

“Cháu biết mà, ông”. Cô quay sang Gavin, lúng túng chưa biết nên chào người tình thế nào để không lộ sơ hở về mức độ thân mật giữa hai người, “Cảm ơn anh đã đưa tôi về nhà, cả buổi trượt tuyết và bữa tối nữa”.

Anh nhìn cô chằm chằm, “Có gì đâu”.

“Cháu gái, tránh ra nào, để anh chàng vào nhà chứ”. Ông lên tiếng, “Đừng có để nó đi về lúc thời tiết thế này. Cũng muộn rồi, mà nhà ta thì thiếu gì giường. Để nó ở đây, sáng mai đường xá dọn xong hãy về”.

Đừng. Cô bắt đầu hoảng hốt, “Ông ơi, nhưng..”.

“Với lại sáng mai ta cần nó giúp tháo cái xe kéo cỏ lỗ kia, còn tra lưỡi ủi tuyết vào nữa”.

Ruột gan cô như rút xuống tận chân, tim như nghẹt lại. Ở cùng nhà với Gavin Jarrod qua cả một đêm là điều cô không muốn chút nào.

Nhưng chẳng còn cách nào khác.

9. Chương 9

Lẽ ra phải thấy mệt lử, nhưng Sabrina vẫn trần trọc trên giường, mắt thao láo ngược lên trần nhà, cắn chặt lấy môi. Dư vị của Gavin còn đọng lại ở đây, mùi của anh vẫn vương vất trên da thịt và ám ảnh chuyện ân ái của hai người vẫn chồn chợn giữa cặp chân cô. Nếu giờ đi tắm, chắc nước sẽ gột trôi được cảm giác căng thẳng này, cô sẽ dễ ngủ hơn. Nhưng không. Phòng tắm sát ngay vách với phòng ngủ của ông, chắc chắn ông sẽ nghe thấy tiếng nước chảy trong ống vì tường ngôi nhà đã cũ.

Thế nên cô bị kẹt ở đây với, dấu vết của Gavin còn lưu lại trên khắp cơ thể cùng câu hỏi không có lời đáp cứ lờn vờn mãi trong đầu. Liệu dính dáng đến Gavin có phải là sai lầm không?

Một tiếng động làm đứt mạch suy nghĩ của cô. Cô nín thở lắng nghe cho tới khi tiếng lạch cạch khe khẽ lại vang lên. Cô choàng dậy khỏi giường và khẽ mở cánh cửa phòng. Có ai ở trong nhà ư? Tiếng động như bị bóp nghẹt kia phát ra từ phía phòng giặt ủi phía cuối sảnh. Chẳng người lạ nào có thể đột nhập từ đó và đóng cửa được.

Nỗi sợ lắng xuống một chút, cô thở một hơi nhẹ nhõm. Chắc chắn lại là ông mở cửa sau để lén hút xì gà cho bớt mùi khói. Đây đâu phải lần đầu tiên cô bắt gặp ông làm trái lời dặn của bác sĩ vào lúc nửa đêm vì tường sẽ không bị phát hiện. Mà trời bão thế này, ông chắc lại bị mất ngủ do khớp xương đau nhức.

Không bật đèn, cô sột soạt đi qua sảnh, để ánh đèn lọt qua khe cửa hẹp làm dấu. Cô khịt mũi, nhưng không thấy mùi hăng hăng của thuốc lá. Chuẩn bị lấy đà để la rầy ông như lần làm gắng lúc trước, cô đẩy cánh cửa phòng giặt ủi bật mở. Bóng Gavin đang đứng quay lưng lại với chiếc quần len của ông mặc trễ trên hông làm cô suýt ngã ngửa.

Anh quay lại, ngực trần, đôi chân cũng để trần, trông rất hấp dẫn.

Cô bị hút vào một làn da trắng nhạt, không cháy nắng lộ ngay trên đường hông của anh, nhưng phải cố ngược mắt nhìn lên, “Anh đang làm gì thế?”

“Giặt quần áo của anh. Tối nay lúc ở trên dốc ta ra nhiều mồ hôi quá”.

Và cả lúc trong nhà nghỉ nữa. Hai lần. Cô gạt hình ảnh nóng bỏng cũ đó ra khỏi đầu, “Anh biết dùng máy này à?”

Anh nghiêng đầu, nhìn cô chăm chú, “Tất nhiên. Anh biết tự giặt quần áo chứ”.

Anh ta biết tự giặt quần áo, cô thảm lạp lại. Hình như điều đó làm anh đòi thường hơn và bớt vẻ giàu sang, khó chịu và quyền thế đi. Cô cũng phải thừa nhận, dù miễn cưỡng, là sự tự tin vì có thể xoay chuyển khi gặp bất cứ việc gì tạo thành một nét rất quyến rũ ở anh.

Nhưng lại thêm một suy nghĩ nữa cần nghiền nát. Phải ghi nhớ là anh ta đang xâm phạm vào lãnh địa của cô. Thêm một lần nữa rồi, “Nếu khách nhờ thì tôi thường giặt hộ quần áo cho họ”.

“Ông Henry cho phép anh tự do sử dụng nơi này như ở nhà. Em có muốn vứt cái gì vào đây giặt không?”

“Không”. Câu từ chối tự nhiên buột ra khỏi miệng cô. Sao có mỗi việc dùng chung một khoang máy giặt thôi mà cũng gây cảm giác... riêng tư và thân mật thế này? Nhưng cứ nghĩ đến cảnh quần áo của họ xoắn vào nhau trong dòng nước giống cơ thể họ lúc trước làm cô đứng tim và cả người nóng ran lên.

Rồi lại còn chính sách mở cửa mới của ông nội nữa. Thế là sao? Bình thường ông đâu có dễ dàng tin tưởng ai như với Gavin. Sao lại có sự thay đổi đột ngột này? Còn gì mà cô chưa biết? Chắc chắn phải có điều gì đó.

Gavin dậy nắp máy giặt, tựa một bên hông vào thành máy trong khi nước bắn ào ào vào khoang, “Anh làm em thức giấc à?”

“Không”.

Cô cố không liếc nhìn cơ thể anh, đành nhìn thẳng vào mặt, và vì thế mà cô nhận ra ánh mắt của người đối diện đang quét khắp người mình, từ mái tóc chắc đang rối bời cho tới dáng điệu xoay người, rồi tới khuôn mặt, phần ngực, phần bụng và cuối cùng là đôi chân. Lướt nhìn từ dưới trở lên trên cũng lâu tương tự, làm dấy lên trong cô cảm giác nhồn nhột. Trong vài giây ngắn ngủi cô thậm chí tiếc vì đã bận bộ đồ ngủ bằng vải flanel đã cũ và không gây ấn tượng.

Mà việc gì phải quan tâm xem anh ta nghĩ thế nào về quần áo của mình chứ?

Mình chẳng cần quan tâm.

Một nụ cười ảm đạm hiện lên trên gương mặt Gavin, “Sau cả một ngày thế này, đáng ra chúng ta phải ngủ thật say rồi. Nhưng cuối cùng lại ở đây. Quá nửa đêm vẫn thức”.

Vì cơn lên đỉnh, chắc ý anh ta là vậy. Cô không còn nhớ đã đạt được bao nhiêu lần. Russell chỉ làm cho cô cảm nhận được một lần, đôi khi là hai, rồi anh lại chùng xuống. Nói vậy không phải đời sống sinh hoạt của họ hiếm được như ý muốn, chỉ là chưa bao giờ kỳ diệu thế này.

Cảm giác khó chịu vì ý nghĩ phản bội đó, cô bắt đầu chuyển chân, “Nếu anh mệt thì có thể đi nghỉ, khi nào đồ của anh giặt xong, tôi sẽ chuyển sang chức năng sấy hộ cho, sáng hôm sau sẽ có quần áo sạch”.

“Anh tự làm được. Anh pha sô-cô-la nóng rồi. Nó sẽ giúp chúng ta bớt căng thẳng đấy”. Nói rồi anh vươn tới để nắm cổ tay cô, kéo vào phòng bếp.

Cô giằng lại, nhưng xem chừng vô ích. Bàn tay của anh rất chặt. Bị khống chế ngay trong nhà mình. Sao chuyện này có thể xảy ra được chứ? “Nếu tôi không muốn uống sô-cô-la nóng thì sao?”

“Cứ ném thử rồi chắc chắn em sẽ thích. Không cưỡng lại được đâu, cũng giống như anh ấy”.

Tính tự phụ cùng vẻ tinh ranh lúc chơi trượt tuyết tối nay làm cô bật cười. Cái tôi của tay này phải to bằng cả tảng Rocky mắt, “Anh cho là thế à?”

Bất thành lĩnh anh dừng lại và kéo cô về phía trước. Hai cơ thể va vào nhau thành một tiếng “thụp” rất nhẹ nhưng thót tim, “Anh biết chắc thế”.

Ngực cô giờ vẫn rất nhạy cảm vì được anh chăm sóc đặc biệt lúc tối, nên rất hào hứng khi được áp sát vào ngực anh. Anh kề môi lên môi cô, hôn nhẹ, sau ngày càng mạnh mẽ và gấp gáp hơn. Mạch cô đập liên hồi, cả cơ thể như tràn đầy sức sống trong vòng tay anh, đòi hỏi nhiều hơn nữa thứ ma thuật mà anh có thể đem lại. Trước khi cô kịp lấy hết sức nhắc cánh tay lên để đẩy anh ra, Gavin đã tóm lấy cả vai, đặt cô lùi lại, “Cứ chờ xem. Em để bột ca cao và phụ gia ở đâu?”

Vẫn còn choáng váng vì sự thay đổi đột ngột này, cô chớp mắt mấy cái cho tỉnh táo, chỉ tay vào chạn thức ăn rồi ngồi phịch xuống chiếc ghế đầu ngay gần. Cô chưa quen có người chờ phục vụ mình, mà cũng không biết có thích được như vậy hay không. Nhưng cứ thử xem đã. Đầu phải cô sẽ quen mùi rồi đâm lười biếng vì mối quan hệ này cũng chỉ là chóng vánh thôi.

Gavin lấy một cái nồi, gom nguyên liệu và bắt đầu chế biến. Sau khi đã khuấy sữa vào hỗn hợp, bật bếp, anh dựa vào thành quầy nhìn cô vẫn với ánh mắt của kẻ săn mồi đó. Anh đang cố hiểu ý nghĩ của cô hay đang tìm một điểm yếu để tấn công? Ngực cô se lại, nhịp thở tăng nhanh. Sự căng thẳng vì ham muốn làm bầu không khí giữa họ như đang lặn. Cô không biết phải ứng phó với tình huống này ra sao.

“Sabrina, lại đây”.

Cô nín thở khi để ý thấy đôi mắt thèm muốn của anh, “Để làm gì?”

“Vì em muốn vậy”.

Đúng thế, và điều đó làm cô sợ. Chỉ cần lý do đó cũng đủ để cô từ chối, nhưng cô lại trườn khỏi chiếc ghế và run rẩy vòng qua khoang bếp vì... Vì cô cũng không rõ tại sao. Chỉ làm theo bản năng thôi.

Anh nâng mặt cô lên, “Đã lâu lắm rồi anh chưa vui vẻ được thế này. Chúng mình hợp nhau đây. Cả trên giường lẫn ở ngoài”.

Khi anh nói bằng cái giọng trầm khàn làm đầu gối cô mềm nhũn đó, rồi nhìn chăm chú như thể muốn nuốt cả người cô, Sabrina thậm chí còn không nhớ nổi tên mình, chứ đừng nói tới chuyện họ quá không phù hợp, “Chỉ là chuyện tình dục thôi”.

Anh vuốt lên má cô, bỗng sự khao khát muốn được áp vào tay, vào người anh làm cô bàng hoàng, “Cứ tự nhủ thế cũng được nếu em thấy dễ chịu hơn”.

“Anh không nghĩ thế à?”

“Không”. Anh ngừng lại rồi khịt mũi, “Tạm đừng nghĩ gì đã, chuẩn bị cốc đi này”. Anh quay ra bếp để khuấy hỗn hợp lên.

Bối rối vì cảm giác hụt hẫng, cô vòng tay ôm trước ngực. Giờ nên về phòng thì hơn. Nếu cứ ở đây chẳng biết rồi chuyện gì sẽ xảy ra.

“Em có kẹo dẻo không?”, anh hỏi.

Cô lấy túi xuống. Anh bỏ vài viên kẹo trắng xộp vào ca rồi đổ chất lỏng đang bốc khói nghi ngút lên. Mùi sô-cô-la và quế tỏa ra thơm phức.

Anh nâng ca lên với điệu bộ chúc mừng, “Mừng đôi ta và những khoảng thời gian vui vẻ phía trước”.

Câu nói ám chỉ ngoài những chuyện đã xảy ra họ sẽ còn làm nhiều hơn nữa.

“Chúc mừng những khoảng thời gian đã có”, cô sửa lại rồi chạm ca với anh. Đáng ra cô phải ghét anh mới đúng. Anh đang xâm phạm vào lãnh thổ của cô, có khi còn đang đe dọa cướp đi mái nhà che trên đầu cô và cả sự an toàn của ông nội. Rồi cô nhấm một chút cacao nóng, phát hiện thấy mình càng có lý do để ghét anh. Đầu tiên là pha cà phê ngon hơn cô, giờ lại đến thứ này.

“Anh pha ngon hơn công thức bà bày cho tôi”, cô miễn cưỡng công nhận.

“Đã bảo anh được lắm mà”. Nhưng nghe giọng khêu gợi và cái nhìn nóng bỏng trong ánh mắt thì hình như anh ta không ám chỉ món đồ uống.

Không đáp lại lời bóng gió của Gavin đang làm tâm trí và ruột gan cô rối bời, Sabrina nuốt thêm một ngụm đầy, nếm vị ngọt của kẹo dẻo và chất béo ngậy của sô-cô-la, “Khó tưởng tượng nổi cảnh anh hì hục bên bếp để hoàn thiện một món ăn”.

“Em nói phải. Trong bếp ông anh anh là tay thượng hạng, nhưng đồ ăn mấy dịp đi cắm trại thì anh là vua đấy. Cứ lúc nào anh cùng mấy ông ấy đi chơi gần khu hầm mỏ, anh đều nấu ca cao nóng hết”.

Vua. Ừ, hẳn anh ta thích cái danh hiệu đó lắm. Chẳng rõ tại sao cô lại thích tò mò một chút vào quá khứ của anh, có lẽ vì chúng không liên quan gì tới việc anh đào mỏ ông cô, “Cho tôi xin công thức nhé”.

“Em phải kiếm mới có được”.

“Như thế nào?”

Đôi môi anh từ từ cong lên, vừa làm cô nghẹt thở, vừa khiến phần dưới cơ thể cô nóng ran, “Uống nốt đi rồi anh sẽ nói”.

Gai ốc trên người cô nổi hết lên. Gavin Jarrod có chơi gì cũng giỏi. Cô hoàn toàn chẳng thể với tới anh, thì sao có thể cạnh tranh nổi? Nếu bất cẩn, có thể cô sẽ bị trúng bùa mê của anh mất.

Mà chẳng phải đã trúng rồi đó sao.

Tim cô rơi tõm xuống bụng nghe lạnh ngắt như một nắm tuyết vừa bị ném đi. Cô đang bị Gavin Jarrod quyến rũ dù rất có ác cảm với đàn ông giàu có và chuyện yêu đương, bất chấp cả nỗi lo sợ về ý đồ thâm hiểm của anh giấu sau việc lân la làm bạn với ông nội.

Cô đã để anh tiếp cận quá gần. Mà cũng chẳng biết cách đẩy người này ra xa. Hay nói đúng hơn cô không rõ mình còn muốn làm vậy nữa hay không.

Một cảm giác như kim châm lan trên cánh tay trái làm Gavin từ từ tỉnh giấc. Anh uốn các ngón, điều hòa máu về tay. Lúc đó anh mới để ý thấy một khối nặng trĩu mềm mại, ấm áp và có mùi dịu ngọt tì lên bắp vai mình, rồi chợt nhớ ra mình đang ở đâu.

Sabrina. Tối qua anh ngủ cùng ngay trên giường của cô. Dưới mái nhà của ông Henry. Hành động này không khôn ngoan chút nào nhất là khi bản thương thảo còn chưa ký. Nhưng đã sắp đạt được mục tiêu rồi, chỉ còn một chút nữa thôi.

Anh định ngủ một mình để chứng minh một điều - anh đã chế ngự được sự thèm khát trước cô gái sắp làm vợ tạm thời chứ không phải nó chế ngự anh. Nhưng mảnh bột kẹo dẻo dính lại trên môi Sabrina đánh dấu giờ sụp đổ của anh. Một nụ hôn đầy vị cacao làm anh mất tự chủ, vừa như mất trí. Dù vậy, anh vẫn định sẽ bỏ đi sau cuộc ân ái, nhưng đúng lúc đang nhồm dầy thì Sabrina lại thì thầm câu “Ở lại đi”, và thế là anh ngoan ngoãn nghe theo như một thằng ngốc,

Tệ hơn, bình minh đã sáng rõ qua tấm rèm cửa, mà quần áo anh vẫn để nguyên trong máy giặt. Ông Henry chắc sẽ chờ anh dậy giúp xử lý cái máy kéo sớm.

Gavin nhăn mặt. Phải dậy thôi. Nhưng anh không muốn chuyển mình. Lẽ ra nằm trên cái giường hẹp này phải chật cứng vì anh đã quen đuổi người trên chiếc giường cỡ bự ở nhà. Vậy mà Gavin lại thấy thích vì bắt buộc Sabrina phải nằm sát lại bên anh, người anh áp vào cơ thể ấm áp của cô, tóc cô chà trên cằm và ngực anh. Đã bao nhiêu tháng rồi anh chưa thấy thoải mái như thế này - như thể từ hồi về Aspen đêm nay anh mới được ngủ ngon.

Cô đã làm cái gì với anh vậy?

Anh phải ra khỏi đây ngay trước khi kịp tin tưởng mối quan hệ của họ không thể chỉ là tạm bợ. Mọi ý tưởng kết hôn với anh sẽ thất bại hết - những cuộc tình trước đây của anh cũng như của đồng nghiệp đã liên tiếp chứng minh điều đó là đúng. Anh không chấp nhận thất bại. Và cũng chắc như đinh đóng cột sẽ không có kết cục giống người cha - một ông già máu lạnh làm con cái phải xa lánh tới mức phải đến lúc chết chúng mới thêm quay trở về.

Anh nhẹ nhàng ra khỏi giường, tránh đánh thức Sabrina. Cô thở dài trong giấc ngủ, xoay người nằm ngửa, một đầu ngực hồng lộ ra sau tấm chăn. Cảm giác thèm muốn lại dâng lên, khiến Gavin suýt nữa đưa tay vuốt ve bầu ngực mềm mại đó. Anh ngắm nhìn khuôn mặt cô, từ hàng mi sẫm màu nổi bật trên gò má cho tới đôi môi đỏ và nước da hồng mịn màng. Đẹp quá. Anh chỉ muốn lờ ông Henry đi để trèo vào trong chăn tiếp, nhưng đành dập tắt suy nghĩ đó rồi với lấy cái quần thụng mượn tối qua. Công việc vẫn phải đặt lên hàng đầu, cả nhà đang trông chờ vào anh.

Anh đi tới cửa, lén ra thật nhẹ nhàng. Mùi cà phê đặc báo hiệu tai họa sắp giáng xuống đầu.

Anh tăng lờ, đi theo sảnh vào phòng giặt ủi, rồi mở nắp máy. Trống trơn, vẫn sớm quá, ông Henry chưa thể dậy được, nhưng đêm qua anh đâu có thấy Sabrina rời giường để bỏ quần áo sang máy sấy đâu. Anh thường ngủ không sâu, nhưng chắc kiệt sức quá nên không hay biết gì. Vẫn nghi ngại, anh mở nắp máy sấy khô. Quần áo đã ở trong đó và vẫn còn ấm. Hơi ấm vẫn còn báo hiệu một điềm xấu.

Anh có cảm giác đã bị ông Henry bắt được. Gavin mau chóng mặc quần áo ngay cạnh chiếc máy, rồi vừa đi vào trong bếp, vừa lo ngay ngáy chuyện sắp ập lên đầu. Ông Henry đã ngồi bên chiếc bàn, tách cà phê trong tay, một tờ báo trải phía trước, khuôn mặt cau có đầy dữ tợn. Về giận dữ như các tia laze bắn ra từ đôi mắt, cả khung người yếu đuối giờ cứng lại.

Chết thật rồi. Ruột gan Gavin chùng xuống. Anh xốc lại vai, chuẩn bị lâm trận vì biết chẳng thể nào tránh được nữa.

“Anh lạm dụng lòng hiếu khách và lòng tin của ta rồi đấy”.

Biết ngay. Bị bắt quả tang rồi, “Ông yêu cầu tôi tán tỉnh Sabrina. Thì tôi đang làm thế. Theo cách của mình”.

“Khôn hồn thì anh đừng làm con bé tổn thương”.

“Tôi không có ý định làm Sabrina tổn thương”.

“Nếu anh gây họa, đừng hòng lấy được gì từ mảnh đất đó. Ta sẽ khóa chặt nó lại bằng pháp luật để anh không bao giờ gỡ ra được”.

“Ông đã bảo sẽ ký nhượng lại mảnh đó cho tôi”.

Miệng ông Henry mím lại thành một đường mảnh, “Ta sẽ không nuốt lời. Có thể ta không có lắm tiền nhiều của như nhà Jarrod các anh, nhưng đã sống ở đây lâu lắm rồi. Ta có các mối quan hệ. Nếu làm ta điên lên, rồi anh sẽ thấy không lấy được giấy chấp thuận hay thậm chí là một mẫu rác về được đâu”.

Được. Đúng thứ anh cần. Anh đã kiếm được một kẻ thù đầy hứa hẹn từ đồng minh duy nhất lúc này.

Hai người đã ra ngoài được hơn một tiếng. Tiếng cửa sau đóng sập làm Sabrina bừng tỉnh khỏi giấc ngủ say sau bao nhiêu năm mới có. Mặt cô nóng bừng khi nhớ lại nguyên nhân khiến cô trở nên phờ phạc như vậy. Gavin. Trượt tuyết. Lên đỉnh liên tục.

Nhưng cô vẫn chưa nghe thấy tiếng chiếc máy kéo cũ rú lên. Biết quá rõ hai người bọn họ, chắc chỉ nói chuyện mà chẳng làm được việc gì cho xong. Giờ này khéo họ lạnh cóng cả rồi.

Vung vẩy chiếc bình nước và hai cái ca, Sabrina bước lên hiên sau nhà. Tuyết đã ngừng rơi, mặt trời đang chật vật ló ra khỏi đám mây dày, nhưng hơi lạnh vẫn còn phảng phất trong không khí. Một lối hẹp dẫn đến kho thóc đã được xúc sạch tuyết. Chắc chắn là do Gavin làm. Ông nội cô đã bỏ việc này từ hơn một năm trước. Cũng như nhiều việc khác, nó đã trở thành nhiệm vụ của cô. Năm nay chắc phải thuê một cậu học sinh làm đỡ.

Cô đi về phía nhà kho, bước vào rồi khép cánh cửa lại phía sau. Ngoài tiếng ngựa nhai yến mạch ròn rột, không còn âm thanh nào khác - không tiếng trò chuyện, đến tiếng đài phát thanh ông hay nghe lúc hàn đồ trong nhà xưởng cũng im bật. Làm gì có chuyện hai người làm việc trong yên lặng thế này.

Chiếc máy sưởi bằng dầu lửa nhỏ làm ấm không khí bên trong lên một chút, nhưng cô vẫn nhận thấy bầu không khí có gì lạnh lẽo dù chẳng phải do thời tiết. Là gì mới được?

Chắc do mây tưởng tượng ra thôi. Hoặc do họ bực vì không làm sao cho máy nổ được.

Ông cô ngồi lặng trên ghế chiếc máy kéo, liếc nhìn cô, rồi ngó trừng trừng về phía Gavin lúc này đang cúi gập người phía trước lưỡi xúc, trên tay cầm một chiếc cờ-lê. Gavin đã bỏ áo khoác, những thớ thịt trên vai phồng lên mỗi khi anh vươn ra lấy cái gì. Sự khao khát lan trong người cô như lớp tuyết tan chảy xuống trên triền núi.

Cô háng giọng, phá vỡ không gian yên lặng, “Cháu mang cà phê tới”.

Hai người ngẩng lên nhìn cô, nhưng không ai tiến lại cả. Gavin và ông nội chẳng bao giờ thiếu chuyện nói, vậy mà giờ họ lại im lặng.

“Cái máy kéo có trục trặc gì ạ?”, cô hỏi.

Gavin đứng thẳng người, “Một con ốc bị rỉ. Tôi đang tìm cách tháo nó ra khỏi chốt để gắn lưỡi xúc vào mà chưa được. Nếu tra dầu mà vẫn không ra thì đành phải cắt chốt rồi đợi cửa hàng mở cửa để mua đồ thay thế vậy”.

Cô quan sát nét mặt anh, tìm lại người đàn ông tối qua ân ái với cô. Nhưng không thấy nét hồ hởi nào từ anh cả. Bối rối và hơi tự ái, cô quay sang phía ông, “Ông ở ngoài này cũng lâu rồi. Giờ ông nghỉ mà sưởi ấm đi chứ ạ?”

Ông nhảy xuống khỏi ghế ngồi rồi tiến lại phía cô, dừng ngay giữa cô và Gavin. Mắt ông nhìn cô như dò xét, “Sáng nay cháu thấy thế nào?”

Cô không nhịn được cười, nhưng khựng lại khi nhận ra giọng ông rất khác. Ý ông là gì? Chẳng lẽ ông đã thấy Gavin trong phòng cô? Không. Không thể nào. Họ đã rất yên lặng, và cô còn nhớ Gavin đã hôn chúc cô ngủ ngon rồi bảo anh chuẩn bị lên phòng. Cô đã lúng búng trả lời, “ừ”, trong khi đôi môi còn tê dại vì nụ hôn mãnh liệt của anh, còn sau đó thì cô không nhớ gì nữa. Cũng không nhớ anh có ra khỏi phòng thật hay chưa.

“Cháu ổn. Xương cốt ông sáng nay thế nào?”

“Cũng ổn”. Câu trả lời nhất gừng không giống ông mọi khi chút nào.

Gavin tiến lại gần, nhưng đứng cách cô khá xa - khác hẳn bình thường. Anh lặng lẽ chạm mắt rồi nhìn cô rất lâu. Cô ước mình có thể hiểu được anh đang nghĩ gì lúc này. Nhưng họ quen nhau còn chưa nổi một tuần. Còn quá sớm để tính chuyện nghiêm chỉnh hay thân mật như họ đã làm. Hai người đã bỏ qua rất nhiều bước trong quá trình tìm hiểu.

Nhưng giờ lo việc đó thì đã quá muộn rồi. Như ông hay nói, ngựa đã sống chuồng.

“Rót cho ta một cốc đi cháu gái”.

Cô chớp mắt, sức nhớ ra mục đích tới đây là gì, nên bắt đầu rót đầy các cốc, “Để tôi gọi người dọn lối vào nếu anh không sửa được cái máy kéo”.

Gavin nhận lấy một cốc cà phê, “Nếu không tháo được chốt ra, tôi sẽ gọi đội thợ ở khu Jarrod Ridge cho họ sửa”.

“Không cần anh làm phước”, ông lầm bầm trong miệng.

“Đây đâu phải làm phước. Đây là hàng xóm giúp đỡ nhau thôi”, Gavin sửa lại chắc nịch.

“Hàng xóm hả? Anh gọi thế này là hàng xóm à?”

Sabrina rùng mình cảnh giác, ruột gan cô như chùng xuống. Cô nhìn hết người này sang người còn lại. Sự căng thẳng và thù địch giữa họ hiển hiện rõ ràng. Như vậy chỉ có thể là một khả năng.

Ông đã biết tới qua Gavin ngủ trong phòng cô. Phở cô trống rỗng.

Liệu ông có phạt cô không? Liệu cô có bị gọi là đồ đảng điểm như bố cô từng gọi? Liệu ông có lắc đầu khinh miệt và nhìn cô bằng ánh mắt đầy thất vọng không? Liệu ông có đuổi cô ra khỏi nhà vì bị cô làm cho chướng mắt?

Cô nuốt khan. Bố mẹ cô đã lo bị mất mặt vì cái thai ngoài giá thú của cô cũng như lo sự nghiệp bị bôi nhọ hơn là hoàn cảnh đó tác động lên cuộc sống của đứa con như thế nào.

Cô thu hết can đảm thăm dò nét mặt của ông rồi chờ đợi. Chờ bị kết tội, được thông cảm hoặc... hoặc gì cũng được. Nhưng cũng như Gavin, ông không tỏ ra dấu hiệu nào để cô có thể đoán được cảm xúc hay suy nghĩ.

Cái điều cách đây mấy ngày cô còn mong muốn - phá vỡ sự thân thiết giữa Gavin và ông nội - giờ rơi ngay xuống trước cô. Ngay sau khi cô quyết định mình không còn cần làm thế nữa. Nhất là khi cô đã yêu Gavin.

Và sự thù địch này rất có thể sẽ lan sang cả cô nữa.

Giờ phải làm sao đây?

Làm sao để giải quyết mâu thuẫn này?

Cô không thể biết.

10. Chương 10

“Xin lỗi, giờ em mới tới được. Em đang dở chút chuyện”. Gavin vừa nói vừa bước vào văn phòng ở khu Jarrod Ridge cùng Blake. Lần này tới đây, anh vẫn có cảm giác khó chịu dù không còn người cha ngồi sau chiếc bàn để ra lệnh hay bỏ ngoài tai lời họ nói nữa.

Blake đã gửi tin nhắn hẹn gặp được mấy giờ rồi, nhưng vì chưa dọn tuyết xong nên anh nhất định không rời quán trọ Snowberry. Lúc đó bỏ đi thì ông Henry phải làm tiếp việc, biết đâu sẽ làm gãy xương sườn hay

có khi còn bị cái xe cán chết cũng nên, trong khi giao kèo còn chưa kịp ký. Hơn nữa, Gavin cũng thấy mến ông già này, nên không muốn thấy ông bị thương.

Thế rồi thói quen cũ lại trở về. Anh quay lại nhà nghỉ, tắm rửa cho sạch lớp dầu mỡ từ chiếc máy kéo rồi thay quần áo trước khi gặp anh trai. Trước kia, cứ mỗi lần có mặt ở các phòng chung tại khu Jarrod Ridge mà không tắm tất, thế nào bố họ cũng nổi trận lôi đình. Nhưng giờ nghỉ lại, Gavin thấy đáng ra cứ để quần áo bẩn mà tới đây, để ông bố dưới mồ cũng phải lộn ruột.

Blake chỉ vào một chiếc ghế, “Tình trạng khu đất thế nào?”

“Em xử lý được vụ này”, anh trả lời đầy tự tin dù trong lòng vẫn không khỏi lo lắng. Nhưng mặc kệ, nhất định anh sẽ không thua cuộc.

Blake cười nhả nhỏ, “Anh nhớ tháng trước cũng nói y hệt vậy về chuyện giữa anh và Samantha”.

“Vâng, rồi anh bị cô trợ lý đảo ngược tình thế chứ gì. Với em, không có chuyện đó đâu. Em sắp lấy lại mảnh đất từ tay lão Henry Caldwell rồi”.

“Sắp là bao giờ? Có cần anh điều thợ sang công trình khác không?”

Gavin nghiêng rằng vì tức giận, “Nếu làm thế, ta sẽ bị lỡ hàng tháng đấy”.

“Đúng vậy. Sẽ phải đợi tới khi nào họ xong công trình mới kia. Nhưng họ sắp bỏ dự án này rồi, không thể để mọi người ngồi không thế này được”.

Chết tiệt. Anh phải tăng tốc lên. Phải thúc đẩy việc kết hôn. Anh cân nhắc kỹ lưỡng, và ngạc nhiên khi thấy ý nghĩ này giờ không còn làm anh ngần ngại nữa. Rồi còn phải chiếm lại cảm tình của ông Henry, việc cưới Sabrina sẽ giải quyết được vấn đề này. Nói chung làm sớm được bao nhiêu, tốt bấy nhiêu, “Anh lo chuyện cưới xin thế nào?”

“Gi kia?”

Anh nhìn ông anh trai, “Tổ chức đám cưới, phong cách Vegas ấy”.

Đôi mày của Blake chau lại, “Tại sao?”

“Em có hẹn hò với Sabrina, cháu gái ông Henry, em đang định cầu hôn đấy”.

“Em?”

“Tất nhiên. Có gì không được? Cô ta xinh đẹp. Nói chuyện hợp, mà chuyện đó cũng được”. Quá được là khác. Thậm chí có thể gọi là có một không hai. Nhưng ông anh không cần biết chi tiết việc này.

Trước khi Gavin kịp nói hết câu, Blake đã lắc đầu, “Kết hôn không nên chỉ vì một thứ ấy”.

“Đâu có. Ba thứ ấy chứ. Ba lý do rất chính đáng là khác”.

Blake ném sang một cái nhìn đầy thương hại, khiến anh phát bực, “Em nên đợi lúc tìm được tình yêu thật sự thì hơn”.

“Ai bảo em không yêu cô ấy?”

“Em chưa hề nói vậy, nghĩa là không yêu”.

Vì anh không nói dối, “Em không phải người dễ dàng chia sẻ mấy chuyện riêng kiểu này. Nhưng em quan tâm tới cô ấy. Rất nhiều”.

Thật lạ, điều này cũng không phải là bịa đặt.

“Thế thì cứ thông thả cho mọi chuyện tiến triển đã”.

“Em không muốn đợi”.

Blake chau mày, “Anh thấy thói hấp tấp của em không ổn lắm. Chuyện này không dính líu gì tới việc lấy lại mảnh đất đấy chứ?”

Gavin định lảng sang chủ đề khác, nhưng lừa một tay lão luyện như Blake không phải chuyện dễ, “Một khi em là người trong nhà rồi, ông Henry sẽ... có động lực để ký giao kèo sớm hơn”.

“Đừng làm vậy, Gavin. Đừng trói đời mình với người em không yêu. Như thế vừa không công bằng cho em, vừa là xúc phạm tới cô gái kia”.

“Người vừa quyến rũ trợ lý để cô ta khỏi bỏ việc cũng nói ra được câu này cơ đấy. Em biết mình đang làm gì”.

“Nghe như câu tuyên ngôn bất hủ cuối cùng ấy nhỉ - nhưng anh phải nói thêm, em sẽ hối hận vì chính câu nói đó”.

Anh gạt phất đi nỗi lo của ông anh. Chẳng còn lựa chọn nào khác, “Em đã bảo rồi, em xử lý được chuyện này. Đừng để đội thợ đi mất. Khi nào họ xong công việc hiện tại, chúng ta có thể động thổ luôn”.

Anh đứng dậy, tiến ra cửa trước khi ông anh kịp thử thách bằng vài câu hỏi nữa. Anh đang nung nấu ý định đưa Sabrina tới tận Vegas. Không phô trương. Không quá xa xỉ. Không cần ai thấy. Nhưng trước khi thực hiện, phải lo xong bản giao kèo trước hôn nhân đã. Việc này cần có Christian, luật sư riêng của gia đình và cũng là em rể tương lai, lo liệu mới xong.

Nhưng trước tiên, anh cần một chiếc nhẫn kèm cường độ tấn công mạnh sao cho cô không thể từ chối. Vấn đề chỉ tính tới lúc anh cầu hôn và cô chấp thuận, mọi thứ khác đều là vô nghĩa.

“Tôi chịu anh rồi”, Sabrina nói sau khi người phục vụ lùi khỏi bàn ăn, để cô và Gavin tự nhiên dùng cà phê sau bữa tối. Bình thường, những chỗ xa xỉ như nhà hàng đặt bên sông này không thuộc khái niệm của cô.

Nhưng có Gavin ngồi ghế đối diện bên ánh nến lung linh, buổi tối bỗng trở nên kỳ diệu.

“Chịu thế nào? Ngoại trừ việc anh đã nói chúng ta rất hợp nhau ra”, Gavin hỏi bằng giọng trầm trầm, rung động khiến cô nổi gai ốc.

Má cô nóng bừng. Cô không biết phải bắt đầu từ đâu. Từ lúc anh xuất hiện ở cửa quán trọ trong bộ vét hoàn hảo màu đen cùng mười hai bông hồng đỏ, mỗi phút cho tới giờ đều như một câu chuyện cổ tích vậy.

“Anh đưa tôi tới một nhà hàng có bảng tên rượu dài bằng cuốn danh bạ điện thoại, thực đơn không đề giá mà vẫn làm tôi thích được. Đồ ăn ngon tuyệt. Rồi còn chỗ này...”. Cô gõ nhẹ tay ám chỉ cả chiếc bàn phủ vải lanh đặt trong một góc kín đáo trông ra dòng sông Roaring Fork, cùng khung cảnh ngoài ô cửa sổ được điểm xuyết bằng những đốm sáng trắng lung linh, “Tôi không biết làm sao anh đặt bàn gấp vậy mà họ vẫn nhận trong khi người khác phải đợi tới cả tháng mới lên chân vào được, nhưng chỗ này đúng là... hoàn hảo. Hoa này, rượu này, cả món bánh tiramisu chính hiệu... thứ gì cũng vậy”.

Anh hơi mỉm cười, nhưng trông vẫn hơi căng thẳng, “Em thích là anh vui rồi. Anh chỉ muốn dành những thứ tốt nhất cho em thôi. Cho chúng ta mới đúng. Từ giờ trở đi”.

Tim cô sa một nhịp trước ánh nhìn nghiêm nghị trong mắt anh. Cô nuốt khan, “Ý anh là gì?”

Gavin với tay qua bàn, nắm chặt lấy tay cô. Mạch cô lại ngừng đập như mỗi lần họ chạm vào nhau. Cô thích cái rắn rỏi nhưng vẫn rất dịu dàng của bàn tay anh, cả sự ấm áp nơi da thịt anh lan sang cô. Ngón tay anh mân mê lòng bàn tay cô, khiến ruột gan cô cồn cào.

“Sabrina, anh muốn được ôm em ngủ như đêm qua, và sáng nào ngủ dậy cũng được thấy em nằm trong vòng tay anh”.

Cô khẽ run lên vì hồi hộp. Cùng lúc đó, tóc gáy cô cũng dựng đứng lên vì lo sợ. Nhưng cô đã tự hứa sẽ cho bản thân bảy tháng và cô sẽ nắm lấy cơ hội này. Chỉ chìm vào hoan lạc trong một khoảng thời gian nhất định chắc sẽ an toàn. Tuy nhiên, một phần khác trong cô - một phần rất nhỏ - đang bắt đầu đòi hỏi nhiều hơn thế. Vất vả lắm cô mới giữ được nhịp thở như cũ, “Tôi cũng thích được như vậy”.

Ngón tay anh siết chặt hơn, “Anh không muốn phải lén lút để được gần em, cũng không muốn làm ông Henry bức mình. Vì anh rất kính trọng ông. Việc sáng nay ông phát hiện anh đi ra từ phòng em đã làm cả ba khó xử”.

Nhận xét nhẹ nhàng nhất trong năm. Ông không nói một lời, nhưng đã căng thẳng suốt cả ngày hôm nay, “Tôi tưởng lúc tôi ngủ anh về phòng ngay rồi”.

“Em bảo anh ở lại, nên anh không cưỡng lại được”. Trước khi cô kịp chỉnh lại lời Gavin nói, anh đã xoay người, thọc tay vào túi áo vét rồi lấy ra một chiếc hộp bằng nhựa đen xinh xắn.

Không thể là thứ cô đang nghĩ đến được.

“Hãy cười anh nhé, Sabrina, rồi chúng ta sẽ tận hưởng bao nhiêu đêm như thế này cũng được”. Anh bật mở nắp hộp, để lộ ra một viên ngọc màu lam nhạt gắn trên vòng nhỏ bằng vàng hình dây bện.

Cô hốt hoảng. Không thể có chuyện này được. Nhất là với cô. Cô còn chưa sẵn sàng.

“Viên đá này làm anh nhớ đến mắt em. Rất sáng, trong và đẹp. Nếu chiếu đúng chiều ánh sáng, còn thấy được một ánh lửa bên trong nó nữa. Ngay lúc nhìn thấy nó, anh đã biết ngay nó phải được đeo trên tay em, và anh sẽ là người làm việc đó”.

Trong đời cô, chưa có ai thổ lộ điều gì lãng mạn đến vậy. Đầu óc cô choáng váng, tai ù đi. Cô đặt một bàn tay run rẩy lên ngực, “Cái này... Gavin, chiếc nhẫn đẹp thật, nhưng chúng ta quen nhau còn chưa tròn một tuần”.

Ánh mắt anh trở nên kiên định, “Đủ để nhận ra ta là để cho nhau”.

Xét về nhiều mặt, ý muốn được nói câu “Vâng” là không đúng, nhưng từ đó cứ chực tuôn ra. Mà như vậy thật điên rồ. Hãy còn quá sớm để đưa ra một quyết định trọng đại như thế. Chẳng phải cô đã thề sẽ không yêu ai khác nữa vì không tưởng tượng nổi sẽ sống ra sao nếu mất người cô yêu nhất đó ư? Và chẳng phải xét cho cùng Gavin vẫn là một tay giàu có hay sao?

Nhưng đó chỉ là một phần rất nhỏ về anh, một giọng nói trong đầu cô khẳng khái biện hộ. Anh thú vị, lôi cuốn và thông minh nữa. Anh khiến cô thấy mình tràn đầy sức sống và trở nên đặc biệt. Cô đã hiểu sai rất nhiều về anh. Anh không cư xử như thể có quyền có được bất kỳ thứ gì anh muốn, và cũng không hạ thấp cô chỉ vì cô không giàu có bằng.

Thôi đi. Hãy nói không. Hoặc bảo cần thêm thời gian suy nghĩ.

Nhưng nếu cô làm vậy rồi mất anh vĩnh viễn thì sao? Cô có dám mạo hiểm điều đó không? Không. Và biết đâu giây phút này là giây phút cả đời cô sẽ không quên được? Cô gắng hết sức để trấn tĩnh lại và suy tính một cách cặn kẽ, “Chúng ta chưa thực sự hiểu nhau”.

“Nếu cần biết gì em cứ hỏi”.

“Tôi còn chưa biết gì nhiều về anh để hỏi nữa kìa. Thế công việc của anh thì sao, rồi việc anh nhất quyết rời Aspen nữa?”

“Anh sẽ coi Aspen là nhà luôn. Như vậy em có thể ở cạnh ông Henry”.

“Ta sẽ sống ở đâu?”

“Bây giờ thì anh phải sống trên đất nhà Jarrod”.

“Tôi không thể để ông một mình buổi tối được”.

“Anh sẽ thu xếp cho người tới ở cùng ông”.

Anh ta nói nghe dễ dàng quá, “Sao anh phải vội vàng như vậy?”

“Anh không muốn bỏ lỡ cơ hội được ở bên em thêm ngày nào nữa”.

Nếu tan chảy được, thì giờ tim của Sabrina có lẽ đã trở thành một vùng sông nước dưới chân cô rồi. Thật khó cưỡng lại sức thu hút của anh chàng này.

“Anh sẽ bao nguyên một chiếc máy bay, chỉ cần chờ mặt trời mọc là chúng ta sẽ đi thẳng tới Vegas”.

Cô bật ngửa ra sau vì choáng váng, “Vegas?”

“Tuần tới nữa em sẽ rất bận rộn, không có thời gian đi nghỉ. Mình sẽ tìm một nhà thờ nhỏ để làm lễ, rồi quay trở về trước khi ông Henry kịp cần đến hai đứa”.

Ruột gan cô như vừa bị một tảng đá lạnh ngắt chặn đứng hết mọi cảm giác ấm áp, bay bổng này giờ, “Anh định bỏ đi? Ngay ngày mai?”

“Chúng ta còn đợi gì nữa?”

“Vậy thì quá vội vã rồi đấy”.

“Em có yêu anh không?”

Câu hỏi thẳng thừng và đường đột làm cô lặng đi.

Cô đã rất cố gắng để tâm trí không lang thang trên đoạn đường trơn trượt, đầy nguy hiểm đó. Bụng cô quặn thắt, những ý nghĩ trong đầu quay cuồng dữ dội. Cô có yêu anh không? Sức nặng của câu trả lời đè lên cô như một lớp tuyết dày nặng trĩu, “Tôi... tôi cũng thấy yêu anh”.

Anh nhắm nghiền mắt, siết chặt tay cô rồi chậm chậm lấy một hơi thật sâu. Phản ứng của anh trước lời thừa nhận đó khiến cô thực sự xúc động. Rồi anh nhìn cô với ánh mắt kiên định lúc trước, “Hãy lấy anh, như vậy chúng ta có thể được ở bên nhau”.

Anh chưa nói là cũng yêu cô. Nhưng từ những điều được nghe về tuổi thơ của anh, về cái chết của người mẹ năm anh mới lên bốn tuổi và tính khí độc đoán của người cha, cô nghĩ thật không dễ dàng gì để Gavin nói lời yêu. Cô sẽ phải thuyết phục để anh thổ lộ.

“Gavin, dù tôi có chấp thuận lời cầu hôn của anh, tôi cũng không thể bỏ trốn theo anh được. Ngày trước tôi đã làm việc đó”. Bàn tay đang đặt trên đùi cô siết chặt lại rồi thả lỏng. Có nên nói cho anh biết không? Có chứ. Nếu mối quan hệ giữa họ có tương lai, nó cần được gây dựng từ lòng chân thật.

“Có điều này anh nên biết. Lý do tôi vội vã kết hôn lần trước là vì... vì tôi đã mang thai. Lúc phát hiện ra, tôi... mới chỉ học trung học. Cha mẹ buộc tôi phải chọn bỏ đứa con hoặc ra khỏi nhà họ. Trong quan niệm của hai người, con cái chưa chồng không thể có thai được”. Cô thăm dò nét mặt để xem anh sẽ phản ứng ra sao, nhưng không thấy gì dù chỉ một thoáng chau mày.

“Tôi đã kể với Russell, nên lúc anh ấy từ trại huấn luyện về, chúng tôi cùng nhau bỏ trốn. Từ ngày đó tôi không về nhà nữa. Lúc anh tới báo cáo tình hình tại pháo đài Bragg, tôi cũng đi theo. Tôi giận bố mẹ vì không ở bên khi tôi cần có họ, nên cũng không nói năng gì mãi cho tới khi hôn lễ tổ chức xong, nhưng điều tôi ân hận nhất là không mời được ông bà tới dự. Ông bà đã rất phiền lòng vì sự ích kỷ đó, nên tôi sẽ không lặp lại hành động ấy lần nữa, nhất là khi ông đã làm rất nhiều thứ cho tôi”.

Đôi mắt của Gavin đầy thương cảm, “Thế đứa bé thì sao?”

Cảm giác mất mát dâng lên trong tim cô, “Một thời gian ngắn sau khi Russell đóng quân ở nước ngoài, tôi bị sảy thai. Bác sĩ cũng không tìm được nguyên nhân. Tự nhiên bị vậy thôi. Họ khuyên cáo phải tránh để chuyện này xảy ra lần thứ hai, nhưng chúng tôi không cố nữa. Hai đứa muôn đợi đến lúc Russell được giải ngũ. Thế rồi... thế rồi anh mất”.

Anh siết chặt tay cô, “Em phải chống chọi với ngần ấy việc một mình sao?”

“Chuyện mất đứa con thì đúng. Nhưng sau khi Russell đi, tôi có ông ở bên cạnh”.

“Anh rất tiếc. Thế còn bây giờ? Em có muốn mời bố mẹ tới dự hôn lễ không?”

Họ sẽ chẳng bỏ phí thời giờ vàng ngọc ở trường đại học kia đâu, “Chắc họ sẽ bận nên không bay tới dự được đâu”.

“Thế thì sẽ chỉ có ông Henry và chúng ta thôi”.

“Thế gia đình anh thì sao?”

“Cái đó tùy em. Còn với anh, chỉ cần em ở đó là được, anh cũng chẳng cần ai khác nữa”.

Lại thêm một mũi tên thần nữa xuyên qua trái tim cô. Hẳn ông sẽ mừng lắm nếu biết lời ông nói với cô đã đúng: khi tình yêu thực sự tới, nó sẽ rất nhanh và mạnh mẽ. Cô đã từng không tin. Sau bao nhiêu nỗi đau cô từng trải qua, cô cứ ngỡ đã hoàn toàn vô cảm. Nhưng hình như không phải. Tình cảm cô dành cho Gavin khác xa với cảm xúc tăng lên dần dần với Russell.

“Ta có thể đợi thêm không?”

“Vậy em có thể tới nào cũng thoải mái ở chỗ anh từ giờ cho tới lúc cưới được không?”

Cô thở dài, “Không”.

“Em muốn ngủ một mình lắm hay sao?”

Anh nói đúng điểm này, “Anh vẫn muốn ở bên cạnh em hơn”.

Anh lấy chiếc nhẫn ra khỏi hộp rồi chìa bàn tay ra. Cô khẽ rung mình. Sao cô lại dè dặt trước những gì có mơ cũng khó thấy như thế này - một cuộc hôn nhân say đắm cùng người cô yêu và cơ hội được báo hiệu với ông.

“Hãy nói em sẽ làm vợ anh đi, Sabrina”. Anh khích lệ cô với giọng điềm tĩnh, “Thứ Hai ta sẽ đi đăng ký kết hôn, còn anh sẽ lo chỗ ở khu nghỉ dưỡng để ta có thể sống chung ngay tức khắc. Có thể tới tới thứ Hai sẽ xong xuôi mọi việc”.

Buồng phổi Sabrina trống rỗng. Đầu óc quay cuồng. Lý trí khuyên cô hãy từ từ, nhưng trái tim lại khẩn khoản nói có. Cô chìa bàn tay run rẩy cho Gavin, đúng lúc bắt gặp ánh mắt nâu sẫm của anh, “Vâng, em sẽ cưới anh, Gavin Jarrod. Em muốn làm vợ anh, được thức dậy mỗi sáng trong vòng tay anh cho đến hết đời”.

Anh nắm lấy tay cô rồi đeo chiếc nhẫn mát lạnh vào trước khi hôn lên mu bàn tay, “Cảm ơn em”.

Mắt nhắm lại, Sabrina chăm chú nhìn chiếc nhẫn - biểu tượng của thứ hạnh phúc cô đã định không cho phép mình được hưởng lần nữa, “Viên đá đẹp quá. Nó là gì thế? Đá sa-phia à?”

“Kim cương xanh đấy”.

Tim cô đập mạnh, “Cái này hiếm lắm kia mà?”

“Không hiếm bằng em”.

Câu nói này càng làm cho buổi tối thêm lãng mạn. Nhưng một phần nhỏ lý trí khiến cô thắc mắc liệu một người đàn ông mua được kim cương xanh vô giá có hạnh phúc nổi bên một cô gái giản dị không.

“Ta về quán trọ để báo tin và mời ông Henry uống rượu mừng thôi nào”.

Sabrina không thấy cách ăn mừng nào hay hơn việc ở trên giường với Gavin. Nhưng chuyện yêu đương với vị hôn phu phải để sau đã.

Nhát dao áy náy cửa vào gan ruột Gavin mỗi lần Sabrina nhìn anh cười rạng rỡ. Cô ấy yêu anh.

Mà anh thì không xứng đáng.

Nhưng anh không để lộ cảm xúc thật của mình. Nhất là khi ông Henry lúc nào cũng như con diều hâu đứng canh chừng. Sabrina đã trải qua quá nhiều chuyện, bố mẹ thôi bỏ, mất đứa con rồi đến mất chồng. Anh không có quyền chất thêm đau khổ lên cô nữa. Nhưng rút chân khỏi giao kèo bây giờ chỉ càng làm cô suy sụp, nên thà cứ tiếp tục theo lao để đợi cho tình cảm của cô nhạt nhòa dần - điều này chắc chắn sẽ xảy ra.

Chiếc điện thoại ở quán trọ reo vang, “Để cháu nghe”. Sabrina vừa nói vừa đi vào trong sảnh.

Ông Henry đợi cô cháu gái ra khỏi phòng rồi mới đặt ly sâm banh xuống, “Cậu quyết tâm làm chuyện này à?”

“Cô ấy hạnh phúc bên cháu mà”.

Henry lắc mái đầu bạc như cước, “Đúng là thế. Chứ nếu không, dù có lo con bé phải sống đơn độc sau khi ta chết đến mấy, ta cũng sẽ hủy ngay giao ước. Nhưng ta sẽ theo dõi đây”.

“Tùy ông thôi ạ”.

“Đừng tưởng có cái nhẫn đó - cậu trả bao nhiêu ta không cần biết - là muốn thề thốt gì trong cái nhà này cũng được”.

“Cháu hiểu. Chúng cháu sẽ tổ chức một buổi lễ nhỏ ở khu Jarrod Ridge ngay khi có thể. Cháu định làm vào ngày thứ Hai”.

“Sao không tổ chức ở đây?”

“Vì nhờ cuộc hôn nhân không suôn sẻ, cháu không muốn quán trọ Snowberry sẽ gợi cho Sabrina bất cứ kỷ niệm buồn nào”.

Ông Henry âm ừ trong cổ họng. Gavin không đoán được âm thanh đó là đồng ý hay bất thuận.

Sabrina trở lại. Về bối rối, nói đúng hơn là sững sốt trên khuôn mặt khiến Gavin chỉ muốn ôm chầm lấy cô - mà bình thường anh đâu có vậy. Gavin không phải kiểu người ưa ôm ấp.

“Là Samantha Jarrod. Chị ấy xưng là chị dâu anh. Em vừa được mời đi dự tiệc ra mắt cô dâu do em gái Erica của anh tổ chức hôm mười chín tới”.

Chắc Blake lại vừa kể gì với cô vợ mới rồi. Gia đình của Gavin đã coi Sabrina là người trong nhà. Giờ muốn rút chân ra cũng quá muộn - dù anh có tìm được cách khác để chiếm mảnh đất đi nữa.

Ngày cưới của cô.

Chiều thứ Hai, Sabrina bước qua cổng khu dinh thự nhà Jarrod, vừa cố trấn tĩnh để khỏi run, vừa giữ nhịp thở chậm lại trước khi bị tăng-xông.

Cô liên tục tự nhắc nhở mình về lý do vội vã đi tới hôn nhân. Nhưng trước khi vội vã đi tới văn phòng hạt Pitkin sáng nay để ký giấy kết hôn, cô chỉ gặp Gavin đúng một lần vào dịp cuối tuần trước khi đi thử váy cưới và đón hàng loạt khách tới quán trọ.

Vậy cũng đủ xui vì chú rể đã gặp cô dâu trước khi cử hành hôn lễ.

Quyết định này của cô có đúng đắn không?

Kể từ lúc Gavin đưa cho cô xem bản cam kết tiền hôn nhân tối hôm thứ Bảy, lý trí của cô liên tục đặt ra câu hỏi đó. Việc ký vào tờ văn bản gây cảm tưởng cô đã trù định cái kết cho cuộc hôn nhân trước khi nó bắt đầu. Nhưng Gavin giải thích rằng Sabrina cần phải bảo vệ quyền lợi của mình ở quán trọ, cũng như anh cần bảo vệ quyền lợi của các ông anh bên khu Jarrod Ridge. Xét về lý, mọi điều anh nói đều đúng cả, nhưng nói vậy không có nghĩa cô không nghĩ ngợi gì.

Để tránh nghĩ về cảm giác khó chịu đang sôi lên trong người, Sabrina đảo mắt ngắm nơi Gavin đã chọn làm địa điểm cử hành hôn lễ. Cô phải cho điểm anh vì chăm được khung cảnh đẹp mắt này.

Khu nhà tắm nắng với tầng mái vòm đã được trang hoàng chuẩn bị đón Giáng sinh dù còn mấy tuần nữa mới đến Lễ Tạ ơn. Một cây thông Nô-en đồ sộ điểm hoa trạng nguyên trắng và đỏ cùng đèn trắng sáng nhấp nháy chiếm trọn một đầu căn phòng, gây cảm giác rất trọng đại dù đây chỉ là một buổi trao lời thề đơn giản do một người bạn chơi poker của ông nội cô đứng ra cử hành - đó là một vị thẩm phán đã về hưu. Ở đầu đối diện của căn nhà là một chiếc lò sưởi bằng đá có treo dải cây xanh điểm hoa trạng nguyên. Chính giữa phòng là một bể phun nước bằng đồng đúc thành hình những ngọn núi lởm chởm đang tuôn róc rách. Nếu là vào lúc khác, chắc hẳn cô sẽ cho tiếng nước chảy ấy là rất êm tai.

Cô tiến thẳng về phía ngọn lửa kêu lép bép rồi hơ tay vì lạnh. Ánh sáng tỏa ra từ cây đèn chùm trên trần nhà bắt trúng viên kim cương mang màu nền trời Colorado trên chiếc nhẫn đính hôn, làm phát ra ánh lửa sâu trong viên đá mà Gavin đã nói tới. Ngay khi nhìn thấy chiếc nhẫn, cô đã thích mê nó rồi, nhưng khi biết màu xanh của viên kim cương cùng là màu Gavin yêu thích, cảm giác của cô còn tăng gấp bội. Tìm

được chiếc váy đồng màu càng khiến Sabrina có cảm giác quyết định cưới một người đàn ông cô chưa hiểu kỹ là do số phận.

Dù vậy, cô vẫn chưa khỏi bồn chồn.

Cô vuốt tay dọc theo chiếc váy sa-tanh rồi chỉnh lại vai chiếc áo khoác cộc tay bằng ren và đính hạt cườm vận ngoài cái áo sa-tanh không dây. Bộ váy hơi trễ, để lộ nửa bầu ngực, khiến Sabrina hơi gượng gạo. Cô quay lại để hơi nóng phả vào lớp da trần hở ra do chiếc cổ chữ V xẻ sâu phía sau lưng áo.

Hồi lấy Russell cô không được mặc váy cưới. Họ không có đủ tiền để thuê.

Thôi! Hôm nay không được nghĩ về Russell nữa.

Vừa lúc đó cánh cửa mở, cứu cô khỏi luồng suy nghĩ, Gavin sải bước vào trong, dáng vẻ uy nghi và lôi cuốn trong bộ cánh màu đen, chiếc áo sơ mi trắng cùng cái cà-vạt sọc xanh đen. Một bông hồng đỏ thắm cài trên ve áo, một tay anh giấu sau lưng. Tim cô đập rộn ràng.

“Em đã sẵn sàng chưa?”

Nếu cô nói chưa, chẳng biết anh có đợi không? “Cũng tạm rồi”.

Anh xòe bàn tay đang cầm một bó rành rành và hồng đỏ, “Tặng em. Ông Henry bảo em thích hái loại hoa này nhất”.

Cử chỉ quan tâm của anh khiến cô nhớ lại nguyên do cô chấp nhận lời cầu hôn. Gavin rất hào phóng và tinh ý. Có thể anh chưa từng nói lời yêu, nhưng nhìn hành động cũng có thể biết được, “Cảm ơn anh, Gavin. Hoa đẹp lắm”.

“Em cũng vậy”. Anh viên ngón tay trên khoảng ức giấu dưới vạt áo, làm cô run rẩy, một chút nghi ngại đã bị sự khao khát lúc này gạt trôi xuống tận dưới lớp thảm nơi cô đang đứng, “Bộ váy của em trông hấp dẫn thật”.

“Anh thích là em vui rồi”. Cô then thùng đón lấy bó hoa rồi nâng nó lên ngang mặt, hít một hơi sâu thứ hương thơm ngây ngất, “Ừm. Thơm quá!”.

“Ông Henry đâu rồi?”

“Thẩm phán Roberts bị mờ mắt nên không tự lái xe được. Ông em qua đón ông ấy”.

“Đáng lẽ anh phải cử xe đi chứ không nên để em đứng đợi một mình”.

“Không sao đâu. Em cũng đang... suy nghĩ một chút”. Cô đang cố trấn tĩnh lại thì đúng hơn.

Gavin nâng khuôn mặt cô lên, “Sabrina, nếu em còn nghi ngại thì cứ nói luôn đi”.

Việc anh chừa lại một lối thoát như vậy đã giúp gạt bỏ mối lo trong lòng cô, “Em muốn cưới anh mà, Gavin”.

“Vậy thì tốt. Anh rất sốt sắng muốn được có em trong vòng tay đêm nay. Cả cuối tuần rồi không được gặp em”.

Sự e ngại cuối cùng của cô tan biến, “Em cũng vậy”.

Anh đỡ lấy bó hoa từ tay cô, đặt nó lên chiếc bàn gần đó rồi kéo cô vào lòng. Anh cúi thấp đầu, cô cũng kiễng lên vì muốn cảm nhận được sự cồn cào của anh. Nụ hôn không làm Sabrina thất vọng. Từ khi kề sát môi anh, cô đã thấy trong sự mạnh mẽ của anh, trong những đợt lưỡi anh quét sâu trong miệng và đôi tay đang siết chặt bờ vai cô như sự kìm nén của Gavin.

Anh có vị bạc hà và cà phê, thêm cả vị đặc trưng của riêng Gavin nữa. Anh chuyển tư thế, hai bàn tay vuốt xuống tận eo cô. Hông của anh và cô áp sát, tạo cảm giác nóng hổi, cồn cào và hối hả từ phía Sabrina.

Cánh cửa bật mở khiến hai người giật mình, vội buông nhau ra. Ông và thẩm phán Roberts thông thả tiến vào. Thẩm phán Roberts xoa xoa tay rồi cười lớn, “Xem chừng ta phải buộc cái nút này càng sớm và càng chặt càng tốt đây”.

“Lạy trời”, Gavin lăm bầm cạnh cô, khiến Sabrina mỉm cười. Ít ra tình cảm này không phải chỉ từ một phía.

Dù tương lai có thể nào, Sabrina vẫn phải đồng tình với Roberts. Cô muốn hôn lễ này chóng kết thúc để khỏi phải tự vấn xem quyết định lần này là đúng hay sai.

Chiếc nhẫn vàng nặng trĩu trên ngón tay Gavin khi anh nâng ly sâm-banh để đội trôi miếng bánh cưới cuối cùng sau bữa tiệc cưới đơn giản dành riêng cho Sabrina. Anh còn nợ cô nhiều vì lần kết hôn đầu tiên cô chẳng được hưởng gì xa hoa cả. Gia đình anh sau này chắc sẽ đòi tổ chức linh đình hơn vì hôm nay họ không được mời dự lễ, nhưng ngay lúc này anh không hề hối tiếc đóng vai một chú rể ngỡ ngàng trước mặt bao nhiêu người đã biết anh, và cả ác cảm trước việc kết hôn của anh, quá rõ.

Anh ra hiệu cho tay thợ ảnh được thuê đến chờ một chút để anh khẽ vuốt thẳng một lọn tóc quăn vướng trên cổ Sabrina. Cô ngược nhìn anh qua hàng mi dài, mắt long lanh vì hạnh phúc; Gavin cảm thấy cái nhìn đó như đang vuốt ve anh. Phải mất một lúc anh mới nhớ ra mình đang định nói gì.

Anh hắng giọng, xua đi trạng thái dờ dẩn vừa rồi, “Ta phải đưa ông Henry và thẩm phán Roberts về trước khi trời tối. Để anh đưa họ ra xe”.

Cô vừa mỉm cười vừa đưa tay lên, định liếm vết kem đông lại trên đầu ngón. Nhưng anh đã kịp tóm lấy tay cô, đặt lên miệng. Vị của Sabrina cùng lớp kem bơ pha sô-cô-la trắng đọng lại ở đầu lưỡi Gavin. Đôi môi hồng của cô hé mở trong hơi thở gấp, cặp mắt mở to khiến ruột gan anh lại cồn cào. Người phụ nữ này đã khiến anh mê muội, nhưng cảm xúc mãnh liệt đến mức này cũng chẳng thể trụ được mãi với tình trạng vắng nhà liên tục do công việc của anh.

Nhưng từ giờ tới lúc ấy, anh sẽ chỉ tập trung vào hiện tại. Chỉ vài giờ nữa anh sẽ đưa cô lên giường, hoàn toàn khóa thân, ướt át, và nài nỉ anh nếm cả những vùng nhạy cảm khác của cô. Anh nghiêng rằng, nhưng tiếng rên xiết vẫn dồn lên trong lồng ngực, “Chờ anh năm phút thôi”.

Cô liếm môi, vô tình mời gọi anh đặt một nụ hôn nhẹ, để rồi cuối cùng cứ nân ná mãi tới mức anh suýt quên mình còn việc phải làm. Ánh đèn từ máy ảnh lóa lên, làm anh choàng tỉnh.

“Anh không phải vội đâu. Em cũng cần vào phòng vệ sinh nữa”. Cô nói trong hơi thở dồn dập, gò má bắt đầu ửng đỏ.

Anh không muốn xa cô. Nhưng bản giao kèo đã ký là nguồn gốc của màn kịch này, và anh sẽ không ngủ yên chừng nào chưa có được nó trong tay. Ngay lúc cảm chắc được nó rồi, anh sẽ gọi cho Blake và bảo ông anh lập tức liên hệ với đội xây dựng.

Buông tay cô rồi quay đi xem chừng khó hơn tưởng tượng. Cuối cùng Gavin cũng làm được trước khi ra cùng hai người đàn ông đang đứng chờ cạnh cửa, “Hai ông, để cháu tiễn hai ông về”.

Khi cánh cửa vừa khép lại phía sau, ông Henry gật đầu với Gavin rồi quay sang Roberts, “Elwood, ông chờ bọn tôi một chút được không?”

Roberts gật đầu, vỗ vỗ lên lưng Gavin rồi bắt tay anh, “Chúc mừng, con trai. Anh đúng là thằng số đỏ đấy”.

Cháu còn khốn nạn hơn ông nghĩ nhiều ấy chứ, “Vâng ạ”.

Sau khi viên thẩm phán đi khỏi, Gavin chỉ vào một chỗ ngồi nhỏ khuất sau góc nhà. Anh cùng ông Henry tản bộ tới vị trí kín đáo đó, “Ông có mang bản giao kèo chứ?”

“Ta có”. Henry chìa ra một bản thảo gấp kỹ, “Một đổi một, như đã hứa”.

Những ngón tay vừa nắm lấy tờ giấy, Gavin đã cảm thấy sự mãn nguyện dâng lên trong lòng. Cuối cùng anh cũng đạt được cái anh muốn - và anh đã làm được điều mà ngay cả người cha cũng phải bó tay - lấy lại mảnh đất.

“Cái gì thế?” Câu hỏi của Sabrina kéo luồng suy nghĩ của Gavin ra khỏi phần thưởng kia. Cô đứng trên sảnh. Vẫn đăm đăm nhìn Gavin, cô nhanh chóng tiến lại gần rồi giật mảnh giấy khỏi tay trước khi anh kịp nghĩ ra cách thoát khỏi rắc rối này.

Cô mở bản thảo, đọc qua rồi ngược lên nhìn anh, đôi mày nhíu lại đầy khó hiểu, “Đây là kế ước bán khu mỏ mà”.

“Ừ”.

“Hãy nói hôm nay anh chỉ đơn giản bàn công chuyện chứ thứ này..”, tờ giấy run run trong tay cô “... không liên quan gì tới đám cưới của chúng ta cả”.

“Không có gì đáng lo đâu, cháu gái”. Ông Henry vừa nói, vừa với lấy tờ giấy từ Sabrina. Nhưng cô đã kịp giật nó ra xa và nhìn chòng chọc vào Gavin.

“Anh bảo ông đồng ý bán mảnh đất cho anh”.

Anh giằng xé giữa bao cách đối phó. Thành thật là lời thoát duy nhất, “Anh nói ông và anh đã thỏa thuận xong”.

Cô chau mày, “Nếu đã mua mảnh đất rồi thì chi phiếu thanh toán đâu?” Gavin chưa kịp trả lời, cô đã chìa tay ra, “Hãy suy nghĩ cho kỹ trước khi nói dối em”.

Ông Henry ném cho Gavin một cái nhìn đầy cảnh báo, nhưng Gavin lờ đi. Nỗi đau trong mắt cô như cửa vào tận xương tủy anh, đập nát vụn cảm giác chiến thắng khi anh vừa đạt được mục đích của mình.

Anh phải sửa chữa lỗi lầm này. Nếu không anh sẽ mất cô vĩnh viễn.

11. Chương 11

Sabrina nhìn nét mặt ông thăm dò, rồi quay sang Gavin. Cả hai đều nhìn cô với cặp môi mím chặt, vẻ mặt đầy áy náy làm tim cô chùng xuống.

“Một đổi một”, cô vừa lấp bắp nhắc lại những lời tình cờ nghe được, vừa cố hiểu chúng ám chỉ điều gì. Tiếc rằng lựa chọn duy nhất chẳng hề dễ chịu. Tại sao hai người đàn ông cô thương yêu nhất lại lừa gạt cô?

Cô quay về phía Gavin, “Anh cưới tôi chỉ vì hăm dọa đó thôi ư?”

Anh quay sang nhìn ông nội một hồi lâu, mỗi giây trôi qua càng khiến nỗi lo sợ trĩu nặng hơn và tim cô thất lại.

“Có phải thế không, Gavin?”, cô nhắc lại.

“Jarrod...”, ông lầm bầm, giọng như muốn cảnh báo điều gì.

“Sabrina cần được biết sự thật”. Đôi mắt nghiêm nghị của Gavin chạm ánh nhìn của cô, “Kế hoạch lúc đầu đúng là như vậy”.

Một mũi tên đâm xuyên trái tim Sabrina, nhưng lần này không phải mũi tên từ thần Cupid, mà từ tay một kẻ sát nhân. Cuộc hôn nhân đó chỉ là giả, “Kế hoạch lúc đầu? Anh nói rõ hơn đi”.

Gavin ngập ngừng rồi nuốt khan, “Ngay từ khi gặp em ở hiên nhà, anh đã muốn có được em. Rồi lúc chạm tay, anh biết sẽ không điều gì có thể ngăn cản anh đến với em. Chưa bao giờ anh phản ứng nhanh chóng hay mãnh liệt như vậy trước một cô gái. Cảm giác đó có từ trước khi anh gặp ông Henry và nhận được lời đề nghị”.

“Lời đề nghị? Cụ thể là gì?”

Gavin lại ngập ngừng một lúc chùng như muốn cân nhắc kỹ trước khi trả lời, “Là anh tranh thủ tìm hiểu em. Sabrina, dù có mảnh đất hay không chúng ta cũng sẽ như ngày hôm nay thôi”.

“Vậy tất cả chuyện này..”. Đau đớn, cô gạt tay, ám chỉ bộ váy, khách sạn và cả anh. Cổ họng cô đắng nghẹn. Đôi mắt như cháy bỏng, “... là giả dối hết”.

Anh nắm lấy cánh tay cô, kéo cô ra cách chỗ ông nội đang đứng vài bước, cúi sát xuống rồi nói, “Em có nghĩ anh giả dối được sự khao khát trước em không? Sự khao khát gặm nhấm từ bên trong làm anh gần như mất trí ấy? Em thử kể một việc từng xảy ra giữa hai ta mà có vẻ giả dối đi”.

Anh hạ thấp giọng xuống thành những tiếng trầm trầm mê mẩn làm cô run lên. Cô không muốn tin anh, nhưng với một người đàn ông khó đoán như Gavin, sự chân thành hiện trong ánh mắt đâu thể dễ dàng phủ nhận. Cô thấy mọi cảm xúc đang quay cuồng. Sao lời nói của anh có thể vừa làm cô đau đớn, vừa làm cô mê mẩn như vậy?

Anh có yêu cô không hay chỉ lợi dụng thôi?

Cô giằng ra khỏi tay anh, bước lùi ra xa để trấn tĩnh lại. Giờ cô chỉ còn nhìn về ông nội, “Hóa ra đây là ý tưởng của ông”.

Mắt ông và vẻ mặt như khấn khoản mong được bỏ qua, “Sabrina...”.

Gavin đặt tay lên đôi vai cô, “Ông Henry nhận thấy giữa hai chúng ta có sự thu hút nên mới khích anh theo đuổi tới cùng, cũng vì ông rất thương em, không muốn thấy em sống cô đơn nếu ông có mệnh hệ gì”.

Bất chợt cô hiểu ra còn một vấn đề lớn hơn thế. Phải tuyệt vọng thế này chứng tỏ ngoài việc gán ghép, ông đang giấu điều gì khác nữa, “Suốt mấy tháng qua ông cứ ép cháu phải tìm bạn đời là vì sức khỏe của ông không tốt, đúng không ạ?”

Ông nhún vai, “Dạo này ta đỡ rồi”.

“Đừng giấu cháu”, cô nhắc nhở, “nhất là chuyện quan trọng như thế này”.

“Ta chỉ thấy mình đã già thôi, cháu gái ạ. Colleen cũng muốn được thấy cháu yên bề gia thất trước khi...”.

Trước khi ông đi theo bà, cô thầm nghĩ thay cho lời ông chưa nói hết, “Cháu không cần người trông trẻ làm gì. Ông bà đã dạy bảo cháu tới nơi tới chốn rồi. Cháu có thể tự lo cho bản thân và quán trọ được”.

“Ý ta không phải về việc trông nom gì hết. Như ta đã nói với cháu rồi. Sống là phải có chia sẻ. Ta muốn cháu cảm nhận được những gì ta và bà nội cháu đã từng có, Sabrina à. Cháu phải biết cảm giác có một người trên đời luôn ủng hộ và ở bên cháu cho tới lúc họ phải ra đi. Ngày trước cháu chưa có được điều đó với Russell. Cậu ta còn mải lo công việc...”. Cô định cự lại nhưng ông đã giơ tay lên cản, “Ta công nhận đó là hành động dũng cảm, nhưng cậu ta bỏ mặc cháu ở nhà, tự xoay xở mọi việc. Cháu chưa có lúc nào được coi là đã tìm thấy một nửa của mình thì đã phải chịu cảnh góa bụa rồi”.

Cô không sao cãi lại được sự thật hiển nhiên đó.

“Hôm Gavin mới đến đây, ta thấy cháu làm đóm trong sảnh. Phải mấy năm rồi cháu mới đỏ mặt và hồi hộp như thế. Rồi lúc Gavin không rời mắt khỏi cháu được, ta biết ngay phải hành động trước khi tính bướng bỉnh ngăn cháu đến với người đang đứng ngay trước mặt”.

“Nhưng...”.

“Không nhưng gì cả, từ hồi chuyển về đây ở, Gavin là người đầu tiên cháu có cảm tình. Làm sao ta để nó chuồn mất được”.

Má cô ửng đỏ, “Đáng lẽ ông cứ để bọn cháu được tự nhiên”.

“Chắc gì ta đã có ngần ấy thời gian mà lãng phí. Chẳng ai đoán trước còn sống được bao nhiêu ngày, mà hạnh phúc biết chờ đợi ai đâu. Lúc tận hưởng được thì phải nắm bắt lấy nó”.

Cô nhận ra rằng nếu giả cô đi, ông sẽ bớt được một phần lo lắng.

Cô quay lại phía Gavin, và tìm lại ngừng đập như mỗi lần cô nhìn anh. Cô yêu anh, và từ những lời anh nói, những hành động anh thể hiện trong quãng thời gian ngắn ngủi họ quen nhau, cô thấy anh thực sự quan tâm tới cô. Đúng như anh nói, tình cảm mãnh liệt và sự dịu dàng đó không ai có thể giả vờ được. Có thể anh chưa yêu cô. Có thể đã yêu rồi. Nhưng cô có muốn vứt bỏ mọi thứ chỉ vì khởi đầu sóng gió thế này không?

Không.

Cô liếm đôi môi khô ran, hít một hơi thật sâu để thêm dũng khí, “Anh chắc chắn muốn lấy em chứ?”

Gavin nhìn thẳng vào mắt cô, “Anh sẽ không làm lại bất kỳ điều gì từng xảy ra từ ngày gặp em, và anh sẽ gắng hết sức để em không bao giờ phải hối hận vì đã lấy anh”.

Vậy thì cô cũng sẽ gắng hết sức để cuộc hôn nhân này diễn ra suôn sẻ, vì cô, mà đúng hơn là vì ông nội, “Đưa ông về nhà thôi. Còn một kỳ trăng mật đang chờ ta đấy”.

“Anh thừa biết em không rời nơi này được”.

“Em không cần phải rời Aspen vì anh thì mới có cảm giác được đi máy bay đâu”.

Lời hứa trong ánh mắt và giọng nói anh làm cô run rẩy. Dù thế nào đi nữa, Gavin vẫn là tương lai của cô.

Có thai.

Sabrina đắm đắm nhìn que thử.

Dòng chữ hiển thị trong khung nhỏ xíu nói lên tất cả: triệu chứng buồn nôn suốt ba ngày qua, cảm giác hơi căng ở ngực, và cả hiện tượng những mùi trước đây cô thấy rất bình thường giờ làm cô khó chịu nữa.

Cô đã nghĩ những thay đổi này là do đang phải tập thích ứng với cuộc sống hôn nhân. Dù mười một ngày qua cô rất thích ở căn nhà nghỉ của Gavin và bên anh tối ngày, nhưng phải chuyển vai trò liên tiếp, từ làm vợ cho tới quản lý nhà nghỉ và chăm sóc ông nội, cũng gây cho cô không ít khó khăn. Gavin đã thu xếp cho bà Meg, vốn là người phục vụ ở nhà nghỉ, sang trông ông cô vào buổi tối, nhưng Sabrina vẫn thấy lo lắng.

Cô nhìn vào gương, bàn tay áp chặt lên bụng. Một đứa bé. Cảm giác phấn khởi và sợ hãi lẫn át nhau trong cô. Phần cô mong mỏi được mang đứa con của Gavin, phần lại lo có đứa trẻ vào tình trạng rối ren như lúc này là quá sớm.

Gavin sẽ phản ứng thế nào trước tin này? Anh sẽ bình thản đón nhận và gắng hết sức có thể như Russell ngày trước, hay anh sẽ nổi giận? Cũng khó biết. Người thì bận lo cho xong công việc ở nhà nghỉ, người thì mải mê với giai đoạn khởi công nhà nghỉ mới trên mảnh đất gần khu hầm mỏ nên giờ họ vẫn tìm hiểu nhau, mà hầu như chẳng cuộc nói chuyện nào lại không kết thúc bằng màn yêu đương cả. Có con sẽ thay đổi điều đó hoàn toàn.

Vẫn sớm. Kỳ của cô mới chậm vài ngày. Trong ba tháng đầu rất dễ xảy ra bất trắc, điều này chính cô đã trải qua. Có lẽ nên chờ dịp để nói với anh thì hơn.

Có tiếng chuông cửa reo làm cô giật mình. Cô liếc qua đồng hồ, “Ôi, chết tiệt”.

Xe đã đến đón. Tuần trước cô gặp Avery Lancaster ở bữa cà phê các chị em nhà Jarrod tổ chức để chào đón Sabrina về gia đình này, lúc đó Sabrina và vị hôn thê của Guy đã hợp nhau ngay tức khắc. Khi Avery rủ Sabrina tới bữa tiệc ra mắt trước ngày cưới của Erica ở khu thương mại Aspen, cô đã nhận lời ngay vì cảm động trước sự thân tình mà những chị em nhà Jarrod dành cho cô. Lúc đó Sabrina chưa hề biết cái mình cần là một chuyến đi yên tĩnh để được suy nghĩ kỹ càng.

Sabrina thối phũ một hơi, vội vàng vợ lấy que thử cùng bao bì rồi nhét lại vào trong túi. Cô chưa sẵn sàng gặp gỡ ai với cái tin vừa biết, nhưng đâu còn cách nào khác? Cô nhét cái que vừa dùng vào sọt rác, quệt vội một chút son rồi chạy vọt ra cửa, còn kịp vớ món quà đặt trên bàn khi đi qua sảnh. Gavin và chuyện có thai để tính sau. Lúc đó cô sẽ xem bao giờ phải thông báo tin này, và bằng hình thức nào.

Khuôn mặt tươi cười của Avery hiện ra sau cánh cửa vừa bật mở.

“Chào chị. Em không nghe thấy tiếng xe, xin lỗi chị nhé”.

“Không sao”. Avery nheo mắt lại, “Em có sao không? Trông em xanh lăm”.

“Chắc tại em quên chưa đánh phấn thôi. Ôi, thôi để chút nữa đi đường em thoa ít son lên má cũng được. Chị mua gì cho Erica thế?”, cô tìm cách đổi chủ đề.

“Guy với chị chuẩn bị một tuần toàn đồ ăn thượng hạng và rượu cũng thượng hạng nốt cho Erica và Christian lúc hai người đi hưởng trăng mật về”.

“Nghe hay quá. Mong là Guy sẽ đích thân nấu nướng”. Cô đi theo Avery rồi trèo lên xe.

Lúc gần dây đai bảo hiểm, cô mới sực nhớ rằng vẫn chưa biết cô và Gavin sẽ sống ở đâu khi con họ chào đời - cô nhắm tính trong đầu - vào khoảng cuối tháng Bảy. Lúc đó sẽ là thời điểm hết hạn một năm ở Aspen của Gavin.

Liệu anh có đồng ý chuyển về quán trọ không? Nếu không, chắc họ sẽ mua một chỗ ở khu trung tâm Aspen. Hay anh sẽ tiếp tục đi công tác? Cô không thể bỏ lại ông hay quán trọ Snowberry để theo Gavin đi khắp thế giới. Chẳng biết cuộc hôn nhân này có giống cuộc hôn nhân với Russell, lúc nào cô cũng chịu cảnh cô đơn không? Liệu cô có phải nuôi con một mình? Và lần này có được mẹ tròn con vuông?

Có quá nhiều câu hỏi cần lời đáp. Giờ cô chỉ ước giá như đã hỏi Gavin cạn kẻ. Nhưng thời gian họ ở bên nhau toàn bị chuyện yêu đương - giờ vẫn còn rất thỏa mãn chen vào. Thực ra, nhiều lúc cô nghĩ liệu có phải Gavin dùng quân bài này để né tránh việc nói chuyện nghiêm túc hay không.

“Em không sao thật chứ? Hôm nay chẳng thấy em nói gì cả”. Avery gặng hỏi.

Sabrina nhú mày, “Em xin lỗi, em đang nghĩ xem hết một năm sống ở Aspen, Gavin định làm việc ở đâu”.

Avery liếc sang, “Chị nghe anh ấy kể với Guy là đang làm khảo sát xây cầu ở New Zealand”.

Cô nghệt thở vì sững sốt. Thậm chí còn không ở châu lục này nữa, “Em không biết anh ấy nhận việc rồi”.

“Suýt nữa thì anh ấy không nhận đấy. Em nên hỏi anh ấy trước khi phấn khởi vì được chuyển đến một chỗ tuyệt vời như thế mới phải”,

Nhưng cô sẽ không sống ở đó, Sabrina nhủ thầm. May thay, vừa lúc đó họ tới quán rượu nên câu chuyện cũng đi vào hồi kết.

Những người khác đã tới từ trước. Cô dâu sắp cưới Erica rạng rỡ vì hạnh phúc. Sabrina đưa phần quà cô chuẩn bị, hôn lên má Erica rồi nhìn lướt qua những khách mời đang tụ tập trong phòng ăn đặt riêng. Cô nhận ra Melissa, em gái của Gavin, cùng Samantha, người kết hôn với anh cả của Gavin chỉ vài ngày trước khi cô và Gavin gặp gỡ. Hơn mười người còn lại cô chưa quen mặt. Cô trưng lên một nụ cười, cố tỏ ra thật nhiệt tình trong buổi tiệc.

Một người bồi bàn bê món cánh gà cay đi ngang qua. Mùi chua chua phảng qua chỗ Sabrina. Bụng cô quặn lên. Cô vội mím chặt môi lại. Bình thường Sabrina rất thích món cánh gà cay này, nhưng bây giờ thì không. Nước miếng trào lên miệng cô, lông mày và môi lấm tấm mồ hôi lạnh.

Avery nắm tay cô, “Để chị giới thiệu em với mọi người”.

Sabrina giơ một ngón tay lên làm dấu, “Đợi em một chút”.

Thấy tấm biển nhà vệ sinh, cô liền chạy ngay tới đó. Xô mạnh cửa, cô chạy vào căn phòng ốp gạch men mát lạnh. Chưa kịp đến thành bồn thì cơn buồn nôn lắng xuống. Sabrina tì cả cánh tay vào tường, hít những hơi thật sâu. Chà! Hồi có thai lần đầu chưa bao giờ cô bị thế này. Cô xả vòi nước, đắp ướt mảnh khăn giấy rồi chấm lên mặt; lúc này cô mới nhận thấy chiếc váy len màu tím càng làm nổi lên vẻ nhợt nhạt cùng quầng thâm mắt của mình. Không dễ coi chút nào.

Cánh cửa phía sau cô bật mở, Avery bước vào, “Chị không muốn hỏi nhiều đâu, nhưng có chắc là em không sao không? Trông em ốm lắm”.

“Em...”. Sabrina chẳng biết phải nói sao. Chưa cho Gavin biết tin này mà lại nói với người khác trước, cô cũng thấy áy náy, “Chị đừng lo. Không phải do bệnh đâu”.

“Ôi trời ơi! Em có thai à?”, Avery tròn mắt, thốt lên.

Sabrina không muốn nói dối, nhưng cũng chưa biết phải giải thích thế nào về biểu hiện bất bình thường của mình, “Đúng vậy. Nhưng đừng cho ai biết vội. Gavin vẫn chưa biết. Trước lúc chị đến em thử kiểm tra rồi”.

“Thảo nào lúc mở cửa trông vẻ mặt em rất bàng hoàng. Chị không muốn tọc mạch, nhưng em có thấy vui không?”

Cảm giác ấm áp tràn vào cơ thể Sabrina, lừa đi hết mọi giá lạnh trong cô. Cô đặt một tay lên bụng, “Có chứ. Em rất muốn có con với Gavin. Nhưng em không biết anh ấy sẽ phản ứng thế nào khi biết tin. Hãy còn sớm quá, bọn em cũng chưa có ý định. Hai đứa còn chưa bàn tới chuyện này”.

Lại thêm một chủ đề lẽ ra họ nên bàn tới trước khi vội vã kết hôn. May thay, Avery không nói ra câu đó. Sabrina gạt một lọn tóc quăn vướng trên mặt, “Em định chờ một thời gian rồi mới nói với anh ấy... để thăm dò thái độ trước, rồi còn lựa cách nói nữa”.

“Sabrina, nếu em đã có thai rồi thì còn thăm dò chuyện anh ấy muốn có con hay không làm gì nữa. Mà nếu chuyện lúc này lặp lại thì em cũng không giấu được đâu”.

“Em vẫn biết là không, nhưng..”.

“Để chị kể em nghe điều chị rút ra được nhé. Gavin, cũng như tất cả đàn ông nhà Jarrod, bề ngoài rất cứng nhắc do ảnh hưởng từ cha mình, nhưng bên trong họ lại rất tình cảm. Nhìn cái cách họ quan tâm đến nhau, rồi việc giữ liên hệ với nhau dù mỗi người một nơi, kể cả việc vứt bỏ mọi thứ để cùng về đây lúc di chúc của ông Donald yêu cầu nữa. Tin chị đi. Chị đính hôn với anh cả của Gavin nên hiểu rất rõ”. Avery nở một nụ cười lớn đầy thông cảm.

“Chắc chị nói đúng. Tối nay em sẽ nói cho Gavin biết”.

Và cô cầu mong anh cũng mừng rỡ như cô.

“Này!”. Tiếng gọi của Blake kéo Gavin về với thực tại.

“Gì thế?”, Gavin nhìn quanh, thấy một chiếc máy đào đang tiến về phía mình. Anh lập tức nhảy sang một bên để tránh.

Blake lại gần, “Em không thấy cái xe à?”

Gavin lắc đầu, “Đầu óc em đang để đâu ấy”.

“Để chỗ công việc ở Auckland à?”

“Không. Em..”. Anh ngưng bật chữ không chịu thừa nhận chuyện đang nghĩ về Sabrina, về vẻ mặt đỏ ửng và mãn nguyện của cô khi anh trèo ra khỏi chiếc giường.

Blake nhăn răng cười, “Nghĩ về cô vợ xinh đẹp mới cưới hả? Chào mừng nhập hội, người anh em. Về mà tận hưởng đi. Ở đây có anh lo rồi”.

“Không cần đâu. Em không sao”.

“Cũng phải nghỉ ngơi chút đi. Em còn chưa đi nghỉ tuần trăng mật nữa. Nên dành ít thời gian cho cô vợ chứ”.

Lời đề nghị hấp dẫn quá, Gavin vừa nghĩ vừa nhìn đồng hồ. Cũng sắp hết giờ làm rồi. Anh đành đi, vì nếu ở lại thế nào cũng sẽ có người bị tính lơ đãng của anh làm cho thương tích - mà có thể chính là anh cũng nên. Sử dụng thiết bị hạng nặng trên công trường đồng nghĩa với việc mọi người phải tuyệt đối tập trung. Hôm nay anh không làm được điều đó.

Nhưng không phải anh về vì muốn gặp Sabrina.

Mây đang lừa ai chứ?

Tự thấy rẻ rúng mình vì điểm yếu này, anh vẫy tay chào Blake rồi giậm chân bước qua mặt đất đầy bùn về phía chiếc xe chở hàng. Sabrina đã làm gì anh thế này? Sao cô có thể làm phân tán tư tưởng trong khi khả năng tập trung mọi lúc, mọi nơi trước kia từng là thế mạnh của anh?

Anh tra khóa xe vào ổ rồi liếc nhìn tập tài liệu đề chữ “New Zealand” đang nằm trên ghế hành khách. Blake vừa hỏi về dự án này. Trước khi gặp Sabrina, Gavin đã cho rằng chiếc cầu là cơ hội hấp dẫn nhất trong sự

ngiệp của anh. Nhưng thực tế đáng buồn là kể từ khi biết Sabrina, anh chẳng còn thiết tha gì vị trí đó nữa. Anh vẫn mang theo tập bản thảo, định bụng sẽ nghiên cứu thêm, nhưng anh mới mở được hai lần lúc Sabrina bận bịu ở quán trọ; còn lại lúc nào anh cũng đồng tai nghe xem có tiếng cô tra chìa khóa vào cửa căn nhà nghỉ hay không, nên chẳng tập trung vào bản báo cáo địa chất được là bao.

“Chỉ vì chuyện đó”, anh lầm bầm, “Chuyện đó tuyệt vời quá”.

Phải rồi, suy nghĩ của anh cũng đồng tình. Chung quy lại hăm mỗ cũng chỉ là một cái hang thôi.

Đồng hồ trên bảng điều khiển chỉ bốn giờ. Giờ này Sabrina vẫn còn ở quán trọ. Anh nổ máy, làm nhân viên bảo vệ khu Jarrod đang đứng canh chừng ở cổng ra vào công trường phải quay sang nhìn đầy cảnh cáo. Chỉ sau vài phút anh đã tới khu nhà nghỉ, dừng xe và đỗ cạnh hai chiếc xe khác - chắc của du khách tranh thủ tới thắng cảnh trước khi người ta ồ ạt kéo đến đây vào tuần tới.

Anh dùng chìa khóa riêng để vào bằng lối cửa sau. Mùi quế quyện trong không khí chứng tỏ cô vừa nướng xong mẻ bánh quy làm từ yên mạch nổi tiếng của mình, “Sabrina ơi?”

“Em ở trong phòng làm việc ạ”, có tiếng cô vọng ra.

Anh đi dọc theo hành lang ngắn. Cô ngồi sau chiếc bàn gỗ cũ kỹ, mái tóc búi cao để lộ cái cổ trần và chỗ gần gáy mà cô rất thích được anh hôn. Nhìn thấy cô, mạch anh đã đập liên hồi vì khao khát, “Ông Henry đâu?”

“Ông đi gặp luật sư rồi”.

“Thế khách trọ thì sao?”

“Đi thăm phòng triển lãm tranh”.

Anh đóng cửa rồi xoay khóa. Mắt cô mở to, “Còn sớm mà. Sao anh không ở công trường?”

“Có Blake lo rồi”. Anh đi vòng qua chiếc bàn, nắm tay kéo cô đứng dậy. Anh nhìn cô một lượt, từ khuôn mặt tới bộ ngực tròn trịa ôm gọn trong lớp váy len màu tím, rồi xuống phía dưới nữa. Anh thấy sự mới mẻ này thật thú vị, “Em mặc váy à”.

“Hôm nay em dự tiệc ra mắt của Erica mà”.

Anh vuốt một tay trên hông cô; lần xuống vạt váy rồi ngược lên đùi. Cô không mặc quần tất, nhưng có quần lót. Chán thật, nhưng sẽ không mất nhiều thời gian.

Anh kéo mảnh vải xuống đùi, làm cô hốt hoảng, “Gavin, chúng mình cần nói chuyện”.

Sao phụ nữ cứ đòi nói chuyện trong khi nếu để như bình thường họ sẽ nói hay hơn biết bao nhiêu? Chiếc quần tụt xuống tận mắt cá chân Sabrina, “Chờ chút thôi. Anh phải làm cái này đã”.

Anh vòng một tay ôm lấy gáy, kéo cô lại rồi mải miết hôn lên đôi môi mềm mại, nếm mùi vị đặc biệt trên đó, “Ừm. Em lại vừa ăn kẹo sô-cô-la bạc hà đúng không?”

Từ cái đêm anh quẹt sô-cô-la lên ngực cô, cô lúc nào cũng thềm nếm lại mùi vị đó.

“Chỉ một cái thôi”. Nói tới đây, cô nín thở vì anh ôm lấy ngực cô, tay lần trên hai đầu ngực, cô buột ra một tiếng rên. Ngực Sabrina rất nhạy cảm, khiến anh chỉ muốn mơn trớn mãi. Nhưng hôm nay anh không có ý định nếm chúng, vì lo ông Henry hoặc khách về bất chợt, làm gián đoạn hai người.

Anh kéo váy cô lên, thấy đã ướt, phần giữa mọng lên, chờ được anh sờ.

“Gavin, làm ơn”. Cô giục giã, giọng nói gấp gáp không thành tiếng.

“Ừ, anh sẽ làm em thỏa mãn. Anh biết em muốn gì mà”. Anh vuốt ve cho tới khi cô run lên trong vòng tay anh, rồi quay lưng cô lại, anh ghì đôi tay Sabrina lên mặt bàn. Gavin vùi mặt vào cổ cô, mùi nước hoa phả vào mũi khi anh kê miệng hôn lên vùng nhạy cảm ngay dưới tai cô. Sabrina cúi gập người, cặp mông ấn sát vào hạ bộ của anh. Con ham muốn lập tức dồn lên, làm phần đang cương của Gavin run lên dưới người Sabrina.

Anh di chuyển ngón tay nhanh hơn, vừa làm vừa để ý hơi thở gấp gáp của cô. Lúc thấy cô sắp lên đỉnh, anh cởi bật quần rồi vội vã kéo mạnh nó xuống. Khi cơ trên người Sabrina căng lên, anh biết cô đã rất gần đỉnh, nên nhanh chóng đeo bao rồi từ từ đưa vào người cô, lấp đầy chỗ trống, đẩy cô tới đích nhanh hơn.

Cảm giác mê mê sung sướng tràn ngập trong cô. Dập dính. Nóng hổi. Ướt át. Anh nghiêng chặt răng để giữ tự chủ lúc các cơ trong người cô ép sát vào hạ bộ anh trong cơn cực khoái. Sabrina vừa dịu xuống, anh lại tiếp tục mơn trớn, dùng cả tay lẫn cơ thể, đưa cô lên tột đỉnh lần nữa. Anh thay đổi nhịp độ, lúc nhanh lúc chậm để kích thích cả hai. Người cô vừa căng lên, anh ghì lại một lần, rồi tiếp tục như vậy khiến cô chỉ chờ lúc trào ra. Khi không thể gắng gượng được nữa, Gavin mơn trớn cho đến lúc Sabrina cũng vượt ngưỡng rồi mới chịu xả ra.

Cực khoái bùng phát thành từng cơn tê dại, khiến đôi chân anh mềm nhũn và run rẩy. Gavin phải chống tay sát hai bên sườn vợ mới đứng vững được. Lồng ngực anh bồng rất mỗi lần không khí tràn sâu vào phổi.

Sao lần nào cũng mê mê như vậy? Phải đến bao giờ sự thèm muốn của anh dành cho cô mới dịu đi?

Sabrina giãy ra trước khi đôi chân Gavin vững trở lại. Cô vội vàng chỉnh lại áo sống, rồi cúi xuống nhặt chiếc quần lót lên, “Thật là...”.

“Tuyệt!”. Anh bỏ chiếc bao vào sọt rác đặt dưới gầm bàn trước khi đóng lại khóa quần.

“Ý em là đường đột quá”. Mắt cô vừa chạm mắt anh, màu hồng hồng trên má ngay lập tức biến mất. Trong ánh nhìn của cô chỉ còn đọng lại nỗi lo lắng, “Gavin, có điều này em phải nói với anh”.

Giọng nói căng thẳng của cô báo hiệu dù đó là gì đi nữa, cũng không phải là tin tốt, “Ông Henry không sao chứ?”

“Vâng, ông vẫn khỏe”. Cô cắn môi lưỡng lự rồi bồng chồm chuyển chân. Những ngón tay hết siết chặt rồi lại nới lỏng trên chiếc quần cô đang cầm, “Em có thai rồi”.

Cú sốc làm anh choáng váng. Máu như bị hút kiệt khỏi đầu anh, các cơ vừa được giãn lỏng, giờ lại căng siết lại, “Sao lại thế được?”

Cô dò xét nét mặt như thể muốn thăm dò phản ứng của anh, “Chắc từ lần ở trong phòng cất yên cương ngựa. Chỉ có mỗi lần đó mình không dùng biện pháp bảo vệ nào thôi”.

Anh không muốn làm cha.

Càng không muốn làm một người cha độc đoán và hay xét nét như bố anh trước đây. Gavin tưởng như thấy rõ làn khói âm ỉ của kế hoạch chỉ kết hôn chóng vánh giờ bùng lên thành đám lửa. Anh từng mong Sabrina sẽ mệt mỏi vì chồng thường xuyên vắng mặt dài ngày do công việc mà yêu cầu ly dị. Sau đó họ sẽ không phải nhìn mặt nhau nữa. Phương án này cũng là một phần khiến vị trí nhân sự ở Auckland trở nên hấp dẫn. Đi xa như thế cũng đồng nghĩa với việc ít phải thăm hỏi và ít chạm trán nhau hơn.

Nhưng giờ anh và Sabrina đã vĩnh viễn gắn kết vì một đứa con. Anh sẽ không thể trở thành một người cha tốt của đứa bé này trừ phi học được từ một hình tượng tốt đẹp hơn Donald Jarrod.

12. Chương 12

Nét mặt trống rỗng của Gavin khiến lòng Sabrina nặng trĩu, mọi hào quang còn vương vất lại giờ bị gạt đi sạch sẽ.

“Đã nói là không sinh con mà”.

Cô chớp mắt khi nghe câu nói thẳng thừng của anh, “Ta đã bàn chuyện này lần nào đâu. Ý anh là không bao giờ muốn có con? Hay là không muốn có con với em?”

“Công việc của anh đòi hỏi phải đi nhiều, nên không thể làm một người bố tốt được. Anh sẽ vắng nhà rất nhiều đấy”.

Khi nghe thấy anh nói ra những điều mình lo sợ, tim cô chùng xuống, “VẬY là hết hạn ở Aspen, anh sẽ lại lên đường à?”

“Thế còn em? Còn chúng ta? Anh thừa biết em không thể bỏ lại ông, còn quán trọ từ xưa đã là một phần của gia đình. Em không thể để mặc nó hay nhượng lại cho người lạ quản lý được”.

“Ừ”.

“Anh không có ý muốn em rời khỏi nhà nghỉ này. Anh về khu nghỉ dưỡng đây”.

“Khoan đã. Anh không muốn nói hết chuyện này sao?”

“Chẳng có gì để bàn nữa. Em mang thai đứa con của anh. Anh sẽ đảm bảo em sẽ có đủ hỗ trợ lúc anh đi công tác, anh cũng sẽ chu cấp cho con”.

Tim cô đau nhói. Cô cau mày, “Hóa ra anh lấy em chỉ để đạt được thương vụ đó. Rồi sao nữa? Sau khi có được thứ anh muốn, anh định làm gì tiếp nữa hả Gavin?”

Anh nhìn cô với ánh mắt vô cảm - ánh mắt chỉ vài khoảnh khắc trước đây còn cháy bỏng tình cảm dành cho cô. Lúc này, cô hiểu ra rằng Gavin sẽ không bao giờ dành cho cô sự quan tâm mà cô dành cho anh. Lý do anh chưa từng nói yêu cô không phải vì không thể tìm được từ để diễn đạt, mà là anh đâu có cảm nhận được điều đó.

Có lẽ bị vùi trong một trận tuyết lở còn đỡ đau đớn hơn thế này khi biết với anh chỉ nhục dục và đát đai mới quan trọng. Còn với cô, mối quan hệ này có ý nghĩa hơn sự thỏa mãn về thể xác rất nhiều lần.

Cô vòng tay ôm ngang bụng, “Nếu anh lấy tôi để đạt được mảnh đất thì anh đã có rồi. Nhiệm vụ đã hoàn thành. Anh không cần tôi nữa. Tôi cũng không cần anh. Tôi sẽ chấp nhận ly dị ngay lập tức nếu anh ký xác nhận từ bỏ quyền làm cha với con tôi”.

“Con của chúng ta”.

Sabrina lặng lẽ lắc đầu, “Tôi lớn lên đã có cảm giác không được đoái hoài, lúc nào cũng cản trở, làm gánh nặng cho bố mẹ. Chừng nào tôi còn sống, con tôi sẽ không phải chịu cảnh tương tự. Nếu anh không cần nó, nếu anh không cần mẹ con tôi, thì hai ta không còn gì để nói nữa. Tôi sẽ nhờ người qua lấy đồ về. Giờ thì mời anh ra ngoài cho”.

Còn vài phút nữa đến giữa trưa thì Gavin bước vào nhà nghỉ Vân Sam Đen. Tuyết rơi dày nên phải hoãn công việc thi công. Thế cũng được. Dù gì cũng chẳng làm nổi bao nhiêu việc với tình trạng khắp nơi trên công trường ai cũng bàn tán về kế hoạch nghỉ Lễ Tạ ơn ngày mai, còn anh thì chỉ muốn trốn khỏi tiếng chuyện trò để được nhốt mình trong ngôi-nhà-mà-không-phải-là-nhà.

Anh chưa kể với ai chuyện anh và Sabrina chia tay, nhưng đến lúc ăn tối với cả gia đình, không thấy cô, mọi người sẽ đoán được ngay.

Sự yên ắng trong căn nhà vọng ra quanh anh, cái mùi thuốc tẩy uế nồng nồng của khách sạn vương vất trong không khí. Trong quãng thời gian ngắn ngủi sống tại đây Sabrina đã để lại dấu ấn của mình - đặc biệt rất rõ trong khu bếp nhỏ. Hàng đêm khi anh từ công trường về nhà, mùi thơm hấp dẫn của các món cô làm luôn chờ anh sẵn từ bậc cửa, còn trong tủ lạnh lúc nào cũng đầy những mẩu thức ăn dành cho anh lúc anh muốn ăn.

Tuần này thì không như vậy. Tuần này cả căn nhà như mùi thuốc sát trùng. Cái tủ lạnh trống trơn, còn lọ sữa tắm hương hoa tươi của cô không còn đặt trên kệ gần bồn tắm. Dù đã dọn, nhưng người dọn phòng vẫn để dính sô-cô-la lại trên gối - những mảnh sô-cô-la làm anh nhớ lại lúc ân ái với Sabrina, khi anh dùng sô-cô-la vẽ lên ngực cô rồi...

Anh vuốt lên mặt, cổ cắt đứt mạch suy nghĩ đó, nhưng đã quá muộn. Hạ bộ nóng hầm hập - sức nóng không thể làm dịu đi được. Anh treo áo, đi thẳng tới quầy rượu rồi tu một ngụm Dewar. Cổ họng anh như cháy ran.

Sự khó ở làm anh khó chịu. Sao lại thế? Anh đã quá quen với khách sạn. Khi thật, phần lớn đời anh là sống trong những chỗ trọ chung, ngăn ngày như vậy. Tự do. Không vướng víu. Được dọn sạch sẽ. Anh cũng thích như vậy. Nhưng sao giờ lại có cảm giác trống trải này?

Quyết định bỏ bữa trưa vì chán ăn, anh mở va-li rồi lọc ra những tập tài liệu về Auckland. Anh sẽ làm cho tới khi xong hết đồng số liệu này. Anh định nhóm lửa, nhưng việc đó cũng gọi lại lần âu yếm với Sabrina ngay trước ngọn lửa bập bùng. Lần đó anh làm lưng cô bỏng rát vì bị chà xát trên mặt thảm...

Anh nốc một ngụm Scotch để dìm ý nghĩ đó xuống, rồi lên phòng làm việc trên gác mái để không phải thấy bếp lửa. Anh thả người xuống chiếc sô-pha bọc da, cổ tập trung vào mấy bản báo cáo địa chất, nhưng không đọc được là bao. Từng giây qua càng làm cho mí mắt nặng trĩu dù thường ngày các thông số kỹ thuật ước tính luôn khiến anh hứng thú. Anh say mê công việc dự đoán trước các vấn đề trước khi chúng nảy sinh. Nhưng ngày hôm nay thì khác.

Buổi tối không ngủ thì làm ăn được gì chứ?

Chẳng qua anh lo lắng về việc bỏ rơi một đứa trẻ như Donald Jarrod đã bỏ rơi các con mình. Gavin cùng các anh trai đã ném đủ tình cảm khắc nghiệt từ người cha.

Hai mươi phút sau - đúng, từ này anh vẫn nhìn đồng hồ - có tiếng gõ cửa vang lên, khiến anh bỏ dở công việc đang trì trệ. Anh xuống nhà rồi mở cửa. Một anh chàng bảnh bao chừng hơn hai mươi tuổi vận bộ vét đứng ngay ở hiên nhà, “Ông là Gavin Jarrod phải không ạ?”

“Phải”.

“Cái này gửi cho ông”. Cậu thanh niên chìa ra một chiếc phong bì dày, sau đó bỏ đi luôn trước khi Gavin kịp móc tiền boa ra khỏi túi.

Tò mò, Gavin lướt qua địa chỉ người gửi. Văn phòng luật sư, “Cái chết tiệt gì thế này?”

Từ lúc chia tay, anh chưa nói chuyện với ông Henry lần nào, nhưng chắc ông già này đã theo sát việc thực hiện lời hứa ngày trước. Giờ ông ta đang mượn tay lũ điều tra để đập đổ hết vì cô cháu gái đã bị Gavin làm tổn thương. Đội thợ xây chỉ vừa mới bắt tay vào công việc. Lúc này mọi thứ dễ hỏng bét lắm.

Anh mở tập giấy được gấp ba, chắc hẳn sẽ thấy quyết định đình chỉ thi công ở khu nghỉ dưỡng.

Đơn xin ly hôn.

Những con chữ như chiếc xà một tấn vừa sập xuống ngực anh. Sabrina đã đệ đơn ly hôn. Anh lật qua để đọc các lời thảo trên giấy, hầu hết đều dựa vào bản cam kết trước hôn nhân của hai người, rồi anh bắt gặp tập tài liệu tiếp theo - một mẫu đơn đề nghị từ bỏ quyền làm cha đối với đứa trẻ Sabrina đang mang.

Gavin lão đảo giật lùi tới khi chân đập vào chiếc ghế sô-pha. Anh khụy chân, ngồi thụp xuống lớp đệm.

Nếu ký vào tờ giấy này, anh sẽ không bao giờ có lý do hay quyền gì để liên lạc với Sabrina hay được nhìn mặt đứa con, cũng như không còn quay về Aspen làm gì nữa.

Ký đi. Ít nhất mày còn làm được điều đó cho hai mẹ con cô ấy. Mày chỉ là một thằng chồng tồi, một ông bố còn tồi tệ hơn.

Anh rút từ trong túi ra một cây bút, tay run rẩy trên mặt giấy, đôi mắt dần nhòa đi. Anh không làm nổi việc này. Đánh rơi chiếc bút xuống sàn, anh đứng bật dậy rồi bỏ đi, để lại đồng giấy tờ trên mặt bàn.

Chỉ nghĩ đến việc phải xa Sabrina một ngày - chứ đừng nói cả cuộc đời anh đã không chịu đựng được. Lòng ngực và cổ họng anh bỏng rát như có ai áp thanh thép nung đỏ vào. Anh ngoái lại nhìn tập tài liệu trên bàn. Chỉ cần anh ký vào là mọi chuyện sẽ được giải quyết nhanh chóng. Vậy mà chỉ nghĩ tới việc phải xa

cô khiến anh tưởng như đang xé ra một phần cơ thể. Đã bao giờ anh muốn có vợ đâu, và anh cũng chưa bao giờ ao ước có con cả.

Vì mây đã yêu người mây chỉ giả vờ kết hôn chứ còn gì.

Anh chết sững trước điều mới nhận ra. Anh chưa thực sự yêu.

Cho tới lúc này.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi bên nhau, Sabrina đã gần gũi và phá được rào cản không ai được phép vượt qua. Cô đã cho anh thấy một mái nhà thực sự ấm áp và nồng nàn thế nào, đã nhắc nhở anh về tình cảm anh dành cho Aspen hồi cha anh còn chưa trở nên độc đoán. Nhờ cô, anh đã học được rằng yêu thật sự đôi khi là đặt hạnh phúc của người khác lên trên hạnh phúc của mình.

Khi cô kể về đứa bé, đôi mắt cô lóe lên một tia hy vọng và phấn chấn, khiến chúng còn long lanh hơn viên kim cương cô đang mang trên ngón tay. Thế mà theo phản xạ, anh đã vùi dập nó ngay bằng những lời tàn nhẫn.

Anh muốn được thấy thêm một lần cảm xúc đó làm khuôn mặt cô rạng rỡ. Anh chẳng thể sống quãng đời còn lại mà không biết cô và đứa trẻ có được sung túc và vui vẻ hay không. Nếu anh rời Aspen để tránh gặp lại cô như đã từng tránh mặt người cha thì thật đáng coi thường.

Bài học quan trọng nhất anh có được nhờ Sabrina đó là cha mẹ tồi thì chưa chắc đứa con sẽ bị què quặt về tình cảm. Hãy nhìn cô ấy xem. Dù thiếu sự quan tâm của bố mẹ, cô vẫn là người phụ nữ cởi mở và chân thành nhất mà anh từng biết. Người lạ khi đến nhà cô cũng cảm thấy rất ấm áp.

Ngay cả việc mất đi người chồng hay đứa con đầu lòng cũng không khiến cô khép chặt tình cảm. Cô tin tưởng người chồng quá cố là một người dũng cảm, nhưng anh ấy cũng chẳng hơn được Sabrina. Bất kỳ đứa trẻ nào cũng sẽ may mắn nếu có người mẹ như cô. Gavin siết chặt rồi lại thả lỏng bàn tay bên hông. Anh muốn được cùng cô nuôi lớn đứa trẻ đó dù biết mình không đủ khả năng để làm việc này.

Có lẽ nếu được Sabrina hỗ trợ, anh sẽ biết cách làm cha.

Cuối cùng mây sẽ lại làm Sabrina, đứa con và cả mây thất vọng.

Nhưng anh phải mạo hiểm việc này. Nếu vẫn còn chưa quá muộn.

Có điều anh phải bàn bạc với các anh của anh. Điều anh đang dự tính sẽ không chỉ ảnh hưởng tới mình Gavin. Anh phải tìm cách chứng minh cho Sabrina thấy với anh cô có ý nghĩa hơn nhiều một cái hang trong lòng đất.

“Nấu hơi nhiều quá hả cháu?”, ông nội hỏi.

Sabrina ngẩng lên, thấy ông đang ngược mắt qua gọng kính nhìn gian bếp chất đầy những bánh, bánh quy và mấy món ăn khác cô chuẩn bị cho Lễ Tạ ơn ngày mai.

Cô nhún vai rồi tiếp tục nhào nặn miếng bột để làm món bánh cà phê cho thứ Sáu, “Cháu muốn thử nhiều công thức mới, cộng với tất cả các món bà thích ăn nữa”.

“Nấu nướng có giúp cháu thấy đỡ hơn không?”

Ngón tay cô bông giạt mạnh bên trong miếng bột, “Giì kia ạ?”

“Lúc nào Colleen có chuyện buồn, bà ấy đều nướng bánh. Ta được ngon miệng nhất là khi bà ấy có chuyện phải nghĩ”.

Sabrina cúi gằm. Chẳng lẽ nhìn cô dễ đoán được tâm trạng như vậy? “Cháu có sao đâu ông”.

Ông Henry khịt mũi, “Cháu định tha cho nó dễ dàng thế hay sao?”

Cô định vờ hỏi “Ai ạ?”, nhưng chắc chắn ông sẽ không tin. Ông đã suốt ngày ở bên cạnh cô từ lúc cô chuyển về đây ở, hơn nữa lo lắng nhiều sẽ không tốt cho sức khỏe của ông. Nếu cô kể về đứa bé, việc này sẽ khiến ông bị kích động hơn. Cô chưa dám nghĩ tới việc này, “Tha cho Gavin việc gì ạ?”

“Sợ làm hỏng việc”.

“Anh ta đâu có sợ làm hỏng việc gì. Anh ta cưới cháu vì mảnh đất. Giờ thì anh ta đạt được mục đích rồi, cháu cũng không cần anh ta nữa”.

Ông lắc đầu, “Nếu không cần nó nữa, cháu sẽ không phải nấu cả một nhà thức ăn thế này đâu”.

Người cô nóng ran lên vì ngượng, “Quán trọ đang kín khách. Cháu muốn làm nhiều một chút để đề phòng. Ông cũng biết là khách đi trượt tuyết về thường rất đói mà”.

Ông vừa lắc đầu vừa tắc lưỡi, “Chưa thấy cháu chùn bước trước khó khăn bao giờ. Ta đã luôn đánh giá cao tính kiên cường của cháu. Thế mà giờ...”.

Cô ngập ngừng, “Vậy ông bảo cháu phải làm gì?”

“Không. Ta không trả lời thay cho cháu được. Tự cháu phải tìm ra thôi. Nhưng ta nói thế này. Trốn trong bếp rồi nấu nướng đến tận đêm không giúp cháu giải quyết được vấn đề hay vui vẻ hơn đâu”. Nói rồi ông lê bước ra khỏi phòng.

Căn phòng rộng rãi bỗng chốc như đông nghẹt và ngọt ngào. Cô muốn nghỉ một chút. Sabrina vội rửa rồi lau khô tay, sau đó chộp lấy cái áo len chùng cổ. Giá cô có thể quay ngược thời gian về tháng Mười, vào lúc cô vẫn còn đang tê dại như trước. Không. Cô xoa tay lên bụng. Cô không muốn quay trở lại. Trở lại nghĩa là sẽ không còn điều kỳ diệu mà cô và Gavin đã tạo ra, là sẽ quên hết những khoảnh khắc tuyệt vời như đêm Giáng sinh mà họ đã chia sẻ.

Nếu có thêm cơ hội, điều duy nhất cô muốn thay đổi là khiến mọi thứ đi chậm lại. Mọi quan hệ giữa cô và Gavin đã diễn ra quá nhanh. Quá mãnh liệt. Quá hoàn hảo. Đẹp đến mức không thể tưởng tượng được. Còn giờ thì... quá đau đớn.

Cô còn có thể làm gì? Cô đã cố gắng để bố mẹ để ý tới mình nhưng thất bại. Rồi cô đã nài nỉ Russell về nhà để cùng cô chia sẻ nỗi đau sau khi bị sảy thai. Dù cấp trên có cho anh về phép, Russell vẫn ở lại cùng đồng đội để làm nhiệm vụ chứ không chọn về với cô. Giờ cô sẽ không để mình lại bị Gavin từ chối.

Nếu không có gan đòi hỏi điều gì thì chẳng bao giờ xứng đáng có được điều đó cả. Sabrina nghe thấy tiếng bà nội rõ mồn một như thể Colleen Caldwell đang đứng trong bếp nhào bột và đưa một lời khuyên như bà vẫn thường làm vào mỗi kỳ nghỉ hè của Sabrina.

Nhưng lời khuyên của bà có đúng không?

Sabrina luống cuống tháo dây buộc tạp dề. Không. Cô không cần xin tình cảm. Cô cần một người đàn ông, cần cô như cô cần anh. Nếu Gavin không phải người như vậy, cô cũng không nín giữ.

Có, có đấy.

Đau đớn, nhưng lại là sự thật. Cô vẫn còn yêu anh. Gavin đã làm cô bị tổn thương, nhưng anh cũng đã khiến cô vui trở lại, khiến cô biết yêu, và biết về một khía cạnh của Aspen mà cô chưa từng thấy trước đây. Aspen qua con mắt của một người bản địa thực lòng yêu mến nơi này, dù anh đã từng phải bỏ đi vì người cha của mình.

Cô nhận ra đó là điểm quan trọng nhất. Khi yêu vật gì hay ai, sẽ không thể để người đó đẩy mình ra xa họ. Phải biết đấu tranh để có được điều mình muốn.

Cô không thể ra đi mà không một lần cố tìm hiểu xem những gì cô từng chia sẻ với Gavin lẽ nào chỉ là một màn kịch từ phía anh. Khi anh chạm vào cô, khi được anh âu yếm, cả khi anh cười, tất cả đều rất chân thật, chứ đâu chỉ là giả vờ để lừa cô đồng ý kết hôn.

Rồi con cô có xứng đáng nhận được nhiều hơn một người cha xa cách cả về không gian và tình cảm? Có chứ. Và cách duy nhất để đứa bé có một ông bố tận tụy là Sabrina phải thu hết can đảm đối mặt với Gavin, yêu cầu anh có trách nhiệm với nó, chứ không như bố mẹ anh hay cô đối xử với con đẻ của mình. Còn nếu anh đã ký đơn xin tước quyền làm cha do luật sư gửi đến, cô sẽ phải khiến anh suy nghĩ lại.

Ông nội đã nói rất đúng, cô không thể cứ trốn trong bếp thế này được.

“Cô Meg ơ?”, cô gọi.

Người giúp việc trong nhà nghỉ ló đầu ra khỏi cửa phòng giặt ủi, “Sao thế?”

“Mọi thứ xong xuôi rồi đây ạ. Cứ để bột nở ra rồi về cháu sẽ làm tiếp. Giờ cháu ra ngoài đã”.

“Trời này ấy à? Cháu ơ, chắc phải đi bằng xe chó kéo đấy. Tuyết đang rơi kìa. Tầm nhìn trên núi chắc không tốt đâu. Cô nghĩ khách trọ sẽ về trước khi trời tối đấy”.

Ngạc nhiên, Sabrina liếc qua cửa sổ trong bếp. Bầu trời xám xịt thả xuống những bông tuyết to tròn. Tim cô chùng xuống, “Chắc cháu buộc xích vào bánh xe cũng được”.

“Việc gì thì cũng để mai có được không?”

“Không. Không để thêm phút nào được đâu ạ”. Cô choàng áo, đội mũ rồi đeo găng vào tay, “Bữa tối cháu để trong lò. Nếu cháu về không kịp thì khoảng năm giờ có thể lấy ra được”.

“Cô với mấy con bé lo phục vụ khách được. Cháu làm gì thì cứ làm đi. Có điều đi đường cẩn thận đấy”.

Sabrina bỗng thấy có lỗi khi để nhân viên nhà nghỉ xoay sở hết mọi việc, nhưng cô muốn thêm người là để cho mùa du lịch này mà. Cô đi ra phía cổng sau, choáng váng vì quá lạnh, nhưng cô nghiêng rằng, đi một mạch tới kho thóc để lấy xích gắn vào lốp xe con. Mới đi được nửa đường thì có tiếng chuông khiến cô chú ý.

Tim cô như ngừng đập khi nhớ lại lần đi xe ngựa với Gavin và điều xảy ra sau đó. Họ đã yêu nhau và có con. Cô sẽ không thể nghe tiếng chuông này mà không nhớ về chuyện đó được. Nhưng giờ có việc cần làm hơn là hồi tưởng.

Cô cúi mặt rồi đi tiếp, nhưng tiếng chuông ngày một tiến gần hơn. Cô nhất quyết không chịu ngoái lại nhìn, “Chắc du khách tham quan bằng xe ngựa thôi”.

Cô đi vào kho thóc lạnh lẽo, lục lọi cho đến khi tìm được đồng xích, rồi quay trở ra bằng lối cửa bên, nhưng bỗng nhiên cô đứng sững lại. Chiếc xe ngựa cô chưa thấy trước đây đổ trên lối vào nhà nghỉ, nhưng hai con ngựa đóng yên cương quen thuộc đang phả từng làn hơi trắng ra không khí. Người đàn ông bước xuống xe không nhìn qua phía cô, nhưng cô nhận ra dáng người rắn rỏi toát lên đầy vẻ tự tin ấy. Là Gavin. Anh tiến về phía cửa sau của quán trọ.

“Gavin”, cô cất tiếng gọi, giọng vỡ òa.

Anh dừng lại rồi quay sang. Tim cô như rơi xuống như một tay trượt tuyết lao trên sườn núi. Anh rảo bước về phía cô.

Cô liếm đôi môi khô khốc, “Anh làm gì ở đây?”

Anh mặt mũi và căng thẳng đưa mắt nhìn cô một lượt, nhớ lại khi môi và tay anh mơn trớn trên người cô. Anh hất đầu về phía chiếc xe? “Lên đi!”.

Cô bắt ngờ thở mạnh, “Trời đang lạnh lắm. Hay là anh dắt ngựa vào kho rồi vào nhà ngồi?”

“Nếu chúng ta cùng đi vào kho thóc đó thì cuối cùng lại chỉ yêu nhau chứ không nói được gì đâu. Dù anh rất muốn em, nhưng đây không phải là lúc cho chuyện đó”.

Cô khê rùng mình, rồi dần dần cơn chấn động ấy lan ra khiến cả người cô run lên, “Em.... em..”. Chuỗi xích xe trên tay cô kêu lạch cạch. Cô nuốt khan rồi cố lặp lại, “Em đang định đi gặp anh”.

Anh cầm lấy chuỗi xích, đem vút lại vào trong kho. Cô tranh thủ một phút khi anh đang không có mặt để trấn tĩnh lại. Tại sao anh lại ở đây? Thế còn giấy tờ xin ly hôn? Còn mẫu đơn xin từ bỏ trách nhiệm? Lẽ ra cả hai phải tới nơi từ sáng nay rồi chứ.

Anh quay lại, “Xích trơn thế thì dùng xe ngựa vẫn an toàn hơn. Ta đi thôi”.

Anh nắm lấy khuỷu tay rồi kéo cô đi, cơ thể cô như vừa bị một liều adrenaline mạnh. Sao cô lại chịu tác động mạnh khi tiếp xúc với anh như thế này? Anh cười cô vì mảnh đất Đúng không? Hay ông nội đã đúng?

Chẳng lẽ Gavin lảng tránh vì thiếu tự tin? Có trời mới hiểu cảm giác anh đem lại khiến cô sợ hãi tới mức nào.

“Có chắc lũ ngựa không sao không?”

“Chúng quen với thời tiết này rồi, vả lại cũng đã được đóng móng tử tế”. Anh đỡ cô lên xe, nhưng không phải chiếc họ từng dùng. Thay vì lắp bánh, xe này gắn thanh trượt. Cô ngồi ngay ngắn rồi kéo chần trườn lên chân. Anh leo lên, ngồi cách cô chỉ vài phân, nhả phanh rồi ra lệnh cho cặp ngựa. Anh đánh chúng quay lại đường, mà lúc này, ơn trời, thừa xe cộ vì tuyết rơi quá dày.

“Chúng ta đi đâu đây?”

“Cứ đợi rồi sẽ rõ. Em có đủ ấm không?”

“Có”. Tắm chăn từ xưa đi cái lạnh, còn trên đầu họ đã có mái vòm xe che tuyết. Nhưng chẳng có gì giúp đánh tan mối hoài nghi của cô. Cô vận bàn tay đeo găng lại với nhau, cố tìm cách nhắc tới đề nghị của mình. Làm thế nào để yêu cầu ai đó phải làm một người cha tốt? Để yên cho anh tập trung vào việc tránh xe cộ trên đường là lý do hoàn hảo để giữ im lặng.

Anh ngoặt cổ xe vào đường dành cho ô tô đi vào khu Jarrod Ridge, rồi theo đường mòn đi về phía hầm mỏ - nguyên nhân đằng sau mọi thứ đã xảy ra suốt hai mươi tư ngày sóng gió vừa qua. Cuộc gặp gỡ, hẹn hò, đám cưới, đứa con và chia ly giữa họ.

“Em tìm trong ngăn đi”.

Sabrina cúi người về phía trước rồi mở chiếc hộp nhỏ ở bảng điều khiển xe. Cô rút ra một thếp giấy rồi mở chúng. Cô đã từng trông thấy mớ giấy tờ này, “Khế ước liên quan đến hầm mỏ”.

“Làm cho em đây”.

Cô đọc lướt và thấy ngay tên của mình, đúng như anh nói, “Tại sao?”

Anh thúc cho ngựa dừng dưới một mái che mà lần trước khi tới thăm mỏ cô chưa từng thấy, rồi đặt phanh, sau đó bỏ dây cương xuống. Cô nhìn quanh, thấy những cọc và rãnh trên nền đất gần đó mau chóng bị tuyết phủ lên, “Anh đã cho đình chỉ việc thi công khu nghỉ dưỡng”.

“Sao lại thế?”, cô lặp lại.

“Vì anh cưới em là do giả vờ, nhưng thực sự mảnh đất này thuộc về em”. Anh ngừng lại rồi nuốt khan, đôi mắt sẫm màu đầy kiên định, “Nhưng anh hy vọng em có thể chia sẻ nó với anh. Với con của chúng ta”.

Cô sững sờ nhìn anh, “Anh nói gì thế, Gavin?”

“Có thể lý do anh cưới em là sai, nhưng lý do anh yêu em là chân thật”.

Đôi mắt, cổ họng và buồng phổi của cô bỏng rát. Cô tìm kiếm trong đôi mắt anh, và thấy đằng sau lời nói là sự thật cùng tình cảm. Anh yêu cô, “Gavin...”

Anh giơ một tay lên, “Nghe anh nói hết đã. Em đã lấy mất trái tim anh, Sabrina ạ, bằng nụ cười và sự cởi mở, bằng sự quả cảm của em. Em khiến anh nhớ lại mình còn yêu chốn này là vì cái gì”.

Tay cô bắt giắc nắm chặt tập giấy. Anh gỡ chúng ra, quăng lên ghế ngồi, trèo khỏi cổ xe rồi chìa tay cho cô. Sabrina lặng đi, không còn làm được gì ngoài việc vịn vào bàn tay Gavin và để anh đỡ xuống đất. Trời rất lạnh, nhưng cô vẫn thấy không thoải mái vì chiếc bao tay đã khiến cả hai không thể chạm trực tiếp vào nhau. Anh dẫn cô tới lối mòn cũ, rồi dừng lại trên mỏm đất cao anh từng đợi ông nội cô nghỉ lấy sức lúc họ cùng đi bộ tới khu hầm mỏ.

“Anh đã từng nói với ông Henry, nếu có ngày trở lại Aspen anh sẽ xây một ngôi nhà nhìn ra thung lũng. Hồi đó anh không có đủ can đảm để đối mặt với tất cả những ký ức cay đắng từng bỏ lại nơi này. Nhưng hôm nay anh đã có được điều đó, vì em”.

“Gavin, em không muốn níu giữ ai cả. Anh yêu công việc mà”.

“Em đâu có nú giữ gì. Em là điểm tựa để anh cân bằng mọi thứ đấy. Cứ nghĩ đến việc hàng ngày không được về nhà cùng em, không được ôm em hay yêu em hàng đêm, anh lại thấy chông chênh”.

Chân cô như đứng không vững nữa, “Đừng nói anh làm thế này chỉ vì đứa bé thôi”.

Anh lắc đầu, “Anh chưa bao giờ ngờ rằng có thể tìm được em. Đứa bé là một món quà tặng khác - một trong rất nhiều điều anh mong sẽ có được cùng em. Chúng ta cùng xây một ngôi nhà ngay ở đây, trông thấy được quán trọ, rồi chăm lo cho cả gia đình mình nhé”.

“Nhưng anh yêu công việc..”.

“Anh đi khắp mọi nơi vì chưa tìm được nơi dừng chân. Tất cả việc đó chỉ để lấp đi chỗ trống, chỗ trống mà em đã xóa bỏ ngay lần đầu tiên gặp. Anh có thể thu hẹp dự án trong địa bàn này, hoặc nếu có tham gia các công trình cũng không phải xa em hàng tuần là được”.

Anh lột găng tay của hai người. Khi bàn tay họ áp sát nhau, anh khẽ siết tay cô, “Hãy là người khiến anh muốn được trở về nhà”.

Anh đang dâng tặng cô tất cả những gì cô mơ ước, “Em không muốn làm anh có cảm giác anh đang từ bỏ mọi thứ vì em, vì chúng ta. Em cũng không muốn con chúng ta có cảm giác anh khó chịu vì sự có mặt của nó”.

“Anh yêu em và anh yêu đứa con này, cũng như những đứa con khác nữa có thể chúng ta sẽ có. Anh hứa, Sabrina, nếu được là một phần của cuộc đời em, anh sẽ được tất cả chứ không mất gì hết”. Anh nâng cằm cô lên, “Hãy nói là anh chưa mất em, và em vẫn còn yêu anh”.

Một giọt nước mắt nóng bỏng lăn trên gò má cô. Gavin khẽ lau đi khi nó còn chưa kịp nguội, “Em thực sự yêu anh, Gavin. Em muốn dành cả cuộc đời còn lại để chứng tỏ với anh điều đó”.

“Anh đảm bảo em sẽ không hối tiếc đâu”.

Anh kéo cô vào lòng, hôn cô rất dịu dàng, khiến cô không cảm nổi nước mắt. Sau đó anh lùi lại, rồi kéo cô đi.

“Mình đi đâu thế này?”

“Vào hầm mỏ. Anh muốn khắc tên anh cạnh tên em trên cây xà đó để tất cả con cháu nhà Jarrod sau này đều thấy. Rồi một ngày ta sẽ kể cho lũ cháu rằng mọi chuyện bắt đầu từ một cái hang nhỏ trong lòng đất... đầy những bạc và mơ ước, nhưng báu vật không phải là thứ kim loại quý kia”.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-chi-muon-nam-tay-em-thoi>